

PAS OP VOOR

ENGELLEN

MISLEIDINGEN IN DE LAATSTE DAGEN

ROGER J. MORNEAU

Uitgegeven door
stichting “De Bazuin te Sion”
Postbus 30
2957 ZG
Nieuw-Lekkerland

© copyright 2011
Druk: April 2011

PAS OP VOOR ENGELEN

---

door

Roger J. Morneau

INHOUD.

Hoofdstuk 1. Moord op bevel	9
Hoofdstuk 2. Weigering betrokken te worden	28
Hoofdstuk 3. Een Rode Zee ervaring	42
Hoofdstuk 4. Een overzicht	57
Hoofdstuk 5. Stemmen van God	64
Hoofdstuk 6. Door nieuwsgierigheid en betovering	79
Hoofdstuk 7. Verminkt door extremisme en fanatisme	89
Hoofdstuk 8. Onbepaalde verwarring	104
Hoofdstuk 9. Een overgang van macht	116
Hoofdstuk 10. Verloren vrijheden	129
Hoofdstuk 11. De harde realiteit onder ogen zien	138
Hoofdstuk 12. Het hof zoekt hulp	143
Hoofdstuk 13. Van Bijbelstudie tot spiritisme	151
Hoofdstuk 14. Verrast, verbaasd en geschokt.	180
Aanhangsel.	189

VOORWOORD.

Het was pas na veel gebed en meditatie dat ik besloot dit boek te schrijven. Een aantal weken lang bleven de woorden van de apostel Paulus aan de Colossenzen zich in mijn gedachten herhalen: “Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering.” Col.2: 18.

Ja, de vijanden van Jezus, Satan en zijn gevallen engelen, zijn in onze tijd weer bezig te misleiden en velen van Gods geboden houdend volk worden onder hun controle gebracht. Twee zusters van de vierde generatie Adventisten zijn nu opgesloten in een vrouwengevangenis in Oregon doordat engelen, die zogenaamd van Gods genadetroon kwamen, hen ertoe hadden gebracht twee mensen te doden met een revolver.

Bovendien hebben vrienden dergelijke engelenverschijningen in andere delen van de wereld onder mijn aandacht gebracht, met het dringende voorstel dat ik een boek moest schrijven om Gods volk te waarschuwen voor het grote gevaar waarvoor zij staan. Een onweerstaanbaar feit maakte het voor mij onmogelijk om te weigeren.

Als ik denk aan die grote dag wanneer God de Heilige stad, het Nieuw Jeruzalem, naar de aarde zal brengen en hoe de verlostten op de muren van de stad zullen staan nadat de tweede opstanding heeft plaatsgevonden terwijl zij op de verlorenen neerzien, wat een schok zou het dan voor mij zijn om iemand te horen roepen: “Roger Morneau, lafaard, kijk eens naar mij. In deze hopeloze situatie ben ik nu omdat jij je mond hebt gehouden en hebt geweigerd een boek te schrijven dat mij en anderen zou hebben gewaarschuwd voor het feit dat Satan vastbesloten was om ons onze eeuwige beloning door bedrog en misleiding af te nemen. Jij had hier bij ons moeten zijn Roger.”

Door de genade van God die ons door Zijn Heilige Geest is gegeven, ligt dit boek hier voor u om te lezen. God zegene u.

Roger J. Morneau.

DANKBETUIGING.

Het doet mij deugd om mijn dankbaarheid te erkennen aan hen die vele uren hebben besteed om het verwijsmateriaal dat ik nodig had te verzamelen, zodat ik nauwkeurig kon schrijven over de omstandigheden en gebeurtenissen die in dit boek zijn geschilderd.

Mijn dierbare en geweldige vrouw Hilda heeft zeven maanden gewerkt aan het rangschikken van meer dan 1900 bladzijden verwijsmateriaal in deze zaak, dit bestond uit politierapporten, afschriften van het gerechtshof, krantenartikelen etc.

Ik stel de hulp van mijn computerspecialist en goede vriend Mike Nelson zeer op prijs, die krantenpublicaties over de Halstead zaak uit de nieuwsmedia heeft gehaald. Hij heeft vele uren besteed om het vele materiaal van de Knigt's bibliotheek van de Universiteit van Oregon in Eugene te verkrijgen, en uit de staatsbibliotheek van Californië in Sacramento, waar hij een paar weken lang microfilms heeft onderzocht. Ook ontvingen wij vriendelijke medewerking van de bibliotheek van het Pacific Union College in Angwin, Californië.

Ik wil waardering uitspreken voor Luella Nelson, die geholpen heeft grote delen van de verslagen van het gerechtshof in mijn computer in te typen.

Terwijl ik mij verheug over allen wier hulp ik hier genoemd heb, is er nog iemand die ik wil bedanken. Mijn vriend Mitch Strong uit Batavia, New York, heeft gezorgd voor honderden dollars, om 209 bladzijden afschriften van het gerechtshof te bemachtigen, die voordien nooit zijn vrijgegeven. Het heeft vijf maanden geduurd om dat materiaal te krijgen, maar het was een geweldige hulp voor dit project.

Voor de grote hoeveelheid hulp die mij hier is gegeven dank ik jullie, en God zegene je.

OPGEDRAGEN AAN JODI HALSTEAD.

Dit boek draag ik op aan Mevrouw Jodi Halstead, de moeder van Sharon Lee Halstead en Deborah Lynne Halstead die ik om twee belangrijke redenen bewonder, ten eerste vanwege haar nimmer falende toewijding aan haar dochters, hoewel zij haar bijzonder hebben teleurgesteld door onbeschrijfelijke misdaden te begaan.

Ten tweede dient zij te worden bewonderd voor haar ijverige pogingen om hulp en leiding te zoeken bij geestelijke leiders, die in staat waren om haar dochters te helpen hun vertrouwen in God te herwinnen, alhoewel zij Hem volledig hadden verlaten en niet langer baden.

HOOFDSTUK 1

MOORD OP BEVEL

“Het was het moeilijkste wat ik ooit in mijn leven had gedaan om God te behagen,” zei Sharon Lee Halstead terwijl ze mij van de andere kant van de tafel in de vrouwen strafgevangenis in Salem, Oregon, op 24 april 1996 recht in de ogen keek. Stil wachtte ik tot ze verder zou gaan.

“Terwijl ik, met een rokend vuurwapen in mijn hand, het huis van de Greenes uit liep, realiseerde ik mij dat ik slechts de helft van de opdracht had uitgevoerd, die de engel van de Heer mij had gegeven. Lynn Greene was dood door een schot in haar borst en een tweede in haar hoofd. Het drie jaar oude zoontje van de familie Greene, Nathanael, was in het gezicht geschoten, en zijn vader David Greene Jr., was erin geslaagd om via de deur van de patio te ontsnappen, met slechts één kogel in zijn rug.

Zal God mij vergeven dat ik zulk een slecht werk heb geleverd? dacht ik bij mijzelf, denkend dat Hij hen allemaal dood wilde. God zal zeker begrijpen dat ik het zo goed mogelijk heb gedaan. Bovendien, drie dagen eerder had ik prima werk geleverd met Mike Lemke, toen ik drie kogels in hem had gejaagd. Boze geesten zouden er nooit meer in slagen die man te bezitten.”

Welke schokkende gebeurtenissen hadden deze vrouw ertoe gebracht een moordnares te worden? Eén die geloofde dat zij de wil van God deed? Ik was naar haar toe gekomen om haar te ondervragen en daar achter te komen. Nu probeerde zij het onverklaarbare te verklaren.

“Gedurende een periode van vijf jaar was ik aangesloten bij een kleine groep mensen die betrokken waren bij een bevrijdings pastoraat” vertelde ze mij.

“Zij geloofden dat zij zich tot een hogere positie hadden ontwikkeld voor God en het vermogen hadden ontvangen engelen te horen en te zien. In die periode hoorden wij dat er een tijd zou komen dat God zou eisen dat wij vele moeilijke dingen voor Hem zouden doen. Ik zei tegen God dat ik alles voor Hem zou doen, alles wat Hij wilde. Maar ik heb nooit gedacht dat er een dag zou komen dat Hij een engel zou sturen om

mij te zeggen zes personen, die door duivelen bezeten waren, om te brengen.”

Terwijl wij rustig spraken over die jaren die haar hadden gevormd en voorbereid om voor God te doden, kwam ik diep onder de indruk van het feit hoe Satan's engelen zich sluw voor Gods engelen hadden uitgegeven en Lynn Greene en de anderen er van hadden overtuigd dat zij aan die kleine groep speciale boodschappen van God Zelf brachten. En de dag kwam dat de demonen, die voorgaven Gods engelen te zijn, op dezelfde manier de opdracht tot moord konden geven. Moord op iemand die hun eigen spreekbuis was geweest.

Was Lynn Greene een profeet?

Veel mensen waren Lynn Greene als een soort profeet gaan beschouwen, omdat zij al een aantal jaren had beweerd engelen te zien en te horen. Verondersteld werd, dat zij talloze gesprekken met Jezus had gehad, Die verklaard had dat deze kleine groep Zijn bijzondere mensen op aarde waren. Hij had hen verteld dat Hij hen zou gebruiken om wonderen tot stand te brengen voor Zijn geboden houdend volk tijdens de afsluitingsperiode van de aardse geschiedenis.

Tijdens een gebedsbijeenkomst had Lynn een boodschap ontvangen van een engel die volgens haar van God kwam en die bestemd was voor sommige van haar volgelingen om hen te bemoedigen. “Jullie zijn bedroefd omdat jullie hier niet zo lang willen blijven,” had het wezen haar verteld. “Ik zal jullie tijd hier verlichten met gedachten over de toekomst. Jij, Jozef zult met je blote handen de grootste golf uit de zee tegenhouden, zodat velen er onderdoor kunnen gaan, en Rachel zal niet verbranden als de vlammen hoog oprijzen en als het vuur uitgaat zullen allen verbaasd zijn omdat geen haar van haar hoofd is geschroeid.” Mevrouw Greene vertaalde de cryptische boodschap, die zou betekenen dat zij op de brandstapel zou worden verbrand, zoals Jeanne d' Arc.

“En jij, Sharon (Halstead), het geschreeuw van jouw stem zal maken dat de grootste berg op jouw vijanden zal worden verkruid om Gods volk te beschermen. In de toekomst zie ik jou wonderlijke daden

doen. Ja, hij die op je wacht zal nader komen als je nieuw gemaakt bent. De engel die je getrouw terzijde staat zal je de kracht, kennis en wijsheid voor deze dingen geven.”

Daarop sloot de engel zijn bezoek af met een beroep op de trots van de groep: “Jullie hier in deze kamer weten meer van de toekomst dan enig man, vrouw of kind in deze wereld. Pas op voor de toekomstvoor-spellers in deze wereld.”

Terwijl ik ernaar luisterde hoe Sharon Halstead haar bizarre verhaal uitvoerig weergaf, realiseerde ik mij dat de hele ervaring met stralende, schitterende engelen, die hen vertelden dat zij God's elitegroep waren op aarde, bedoeld was om een bedwelmend effect op hun verstand te hebben. Het verblindde hen voor de dwalingen die satan langzaam gebruikte om hen ertoe te brengen fundamentele waarheden van de Bijbel te veronachtzamen of geheel te verwerpen, zoals de staat van mensen in de dood en het feit dat wij geheel sterfelijk zijn en geen onsterfelijke geest bezitten die bij de dood naar de hemel gaat, of het lichaam kan verlaten en naar andere werelden reizen terwijl wij op deze planeet leven. Deze mannen en vrouwen waren Zevendedags Adventisten, maar een fascinatie voor engelen was de oorzaak geworden dat zij veel van hun geloof hadden verlaten. Engelen hadden hen misleid tot het aanvaarden van verhalen zoals de volgende die Sharon mij vertelde:

“David Greene jr. ging naar zijn eigen planeet die God hem had gegeven... daar waren hele kleine mensen en zijn lievelings bonsai boom-pjes. De mensen op die planeet waren kleiner dan de bonsai boom-pjes. David vertelde dat hij deze kleine mensen bezocht en met hen sprak, en zij zorgden voor hem voor zijn bonsai bomen totdat hij het op zekere dag zelf zou kunnen doen. Er werd ons verteld dat nadat Jezus ons naar de hemel had opgenomen en wij de kans hadden gehad onze eigen planeten te bezoeken en andere werelden, . . . dat ieder van ons zijn eigen planten, bomen of dieren zou kunnen hebben, die we op onze planeet maar wilden hebben.”

De aantrekkingskracht van speciale gaven en ervaringen.

Sharon noemde enkele van de gaven en bekwaamheden waarmee zij dacht dat de engelen de kleine groep hadden begiftigd. David Greene bijvoorbeeld dacht dat hij de gave had om dromen uit te leggen en het vermogen om te onderscheiden welk deel van muziek van God of van Satan kwam. Dus kocht hij aan de hand daarvan zijn muziek.

Sharon vertelde: “Op mijn verjaardag, 4 november 1984, gingen we naar het huis van een paar vrienden om te bidden en vragen te stellen aan de engelen. Na de lunch gingen we samen naar de woonkamer en de meesten van ons zaten op de grond om Lynn heen. En toen spraken we een voor een tot de engelen wanneer die verschenen. Een week eerder had een van de engelen Lynn verteld dat we hier moesten samenkomen en dat ik mijn verjaardagcadeau uit de hemel zou ontvangen, iets waarvoor iemand uit de groep voor mij had gebeden. Een meisje dat Cheryl heette had een grote kat gekregen die, als je er van de ene kant naar keek strepen leek te hebben, maar als hij bewoog en je er vanuit een andere hoek naar keek was het alsof hij glinsterende vlekken van een luipaard had.”

Iemand kreeg een geschenk dat uiteindelijk teveel voor hem bleek te zijn. Sharon zei: “In 1984 kreeg een lid van de groep, die Charles heette, de gave om gedachten te lezen. Op een keer voelde hij wat iemand over hem dacht en hij vond dat niet prettig. Helemaal van streek, vroeg hij aan God dat vermogen weg te nemen.”

Alle ervaringen hadden het doel te betoveren, om de groep te laten voelen dat zij dingen wisten die niemand anders wist en dat zij bij God een bijzondere plaats innamen. Gedurende de winter van 1984 bijvoorbeeld, waren de Greenes aan het skiën in Bend, Oregon. Sharon zei: “Zij vertelden mij dat, terwijl zij van de hellingen af skieden, er een jongetjesengel met hen mee skiede. Lynn had gezegd dat hij de jongste engel was die ze ooit gezien hadden of mee hadden gesproken.” Het zien van een jongetjesengel kan voor sommige lezers dwaas zijn, maar laat me u verzekeren dat het voor hen een serieuze zaak was.

De Greenes geloofden dat zij speciale kennis hadden verkregen over de engel Gabriël. Volgens Sharon zei Lynn dat de engel Gabriël een

zeer sterke, gespierd uitziende engel was, die niet zo groot was als de andere engelen, maar dat wel kon worden als hij wilde. De Engel der Waarheid vertelde aan Lynn dat de favoriete stahoogte van de engelen 2,15 m. was, maar zij konden zichzelf zo groot maken als zij wilden. Zo konden ze ook hun haar laten groeien tot de lengte die zij wilden. Zij konden zelfs de kleuren van de klederen die zij droegen veranderen, als hun gevraagd werd een bepaalde kleur te dragen.

Wie kon weigeren zulke ongewone dingen te willen weten? Als God ze aan jou openbaarde betekende dat toch zeker dat je een bijzonder iemand was. Sharon Halstead vertelde mij hoe in 1984 “de Engel der Waarheid” zogenaamd tijdens een gebed- en vragenuur bij Lynn was gekomen. Lynn begon te lachen en zei tot het wezen: “Waarheid wat heb je op je hoofd?” Hij zei dat hij net terug was van een jeugdrally in Mexico, waar hij de menselijke vorm had aangenomen en gastspreker was geweest. De mensen hadden hem een Mexicaanse sombrero gegeven. Die had hij op, zodat Lynn zijn geschenk van de mensen uit Mexico kon zien.

In hetzelfde jaar wilde een van Davids engelen voor hem poseren, met zijn vleugels geopend of gevouwen, en David zou hem schetsen. “De schetsen zagen er best goed uit” zei Sharon tegen mij. “Lynn kon de poserende engel ook zien.”

Tijdens mijn onderzoek voor dit boek heb ik het 175 pagina’s dikke notitieboek van David en Lynn Greene gelezen dat zij over hun ervaringen hadden bijgehouden. De politie had het meegenomen uit hun huis na de moord op Lynn. Er stond in dat gedurende een periode van ongeveer vier jaar de Greenes, naar zij geloofden, vele engelen hadden ontvangen. Engelen die vleiden en indruk maakten en misleidden. Satan heeft hen er stap voor stap toe geleid de meest bizarre dingen te aanvaarden, dingen die helemaal in tegenstelling waren met alles wat hen vanuit de Bijbel was geleerd. Hier volgen Davids eigen woorden: “Wij hebben vele (engelen) ontmoet en met hen gepraat en hebben vele vrienden gemaakt waar we heel veel van houden, 160 in getal.” Hij noemde de meesten van hun namen. In latere hoofdstukken zal ik veel materiaal uit dit zwarte notitieboek gebruiken.

Ook Jezus bezocht zogenaamd de Greenes en hun volgelingen.

Sharon vertelde dat in 1984 haar nicht Cheryl, van Fort Worth in Texas verhuisd was om bij haar in Grants Pass te komen wonen. “Zij geloofde wat de anderen van de groep ook geloofden. Op zekere dag kwam Lynn naar ons huis om te bidden en vragen aan Jezus te stellen. Jezus had haar de boodschap gegeven naar ons huis te komen, want er moest ons op die dag iets bijzonders worden gegeven.

“Lynn kwam na de lunch en wij zaten met nog vijf andere mensen op de grond en vroegen Jezus tot ons te komen spreken, en wat het was dat Hij voor ons had. (Er verscheen vaak een engel als wij bij David en Lynn waren, die dan een speciale geestelijke gave bracht van de hemel voor iemand uit de groep). Op die manier werden aan ieder van ons vele geestelijke gaven gegeven.”

“Lynn bad dat Jezus tot ons neer zou dalen. Toen Hij verscheen zag zij Jezus en ze zei dat Hij stralend en prachtig was en dat duizenden engelen Hem omringden. Toen Jezus begon te spreken herhaalde Lynn de boodschap die Hij ons wilde geven. Hier moet ik vermelden dat bijna iedere boodschap die ons door een engel of door Jezus gegeven werd, woord voor woord door een van ons werd opgeschreven wanneer Lynn sprak. Soms las ik een boodschap, die ik zelf had opgeschreven, aan Jezus of de engel voor om er zeker van te zijn dat ik het correct had opgeschreven en dat er geen woord ontbrak.

“Deze keer liep Jezus naar ieder van ons nadat Hij had gesproken en gaf het zegel van God in onze handen. Lynn zei dat het leek op een afbeelding van de wederkomst van Christus, met alle heilige engelen die Hem stralend en schitterend omringden. Vanwege zijn werk was David er niet bij om zijn zegel te ontvangen, maar die avond, nadat Lynn en hij gebeden hadden, kwam Jezus en gaf hem zijn zegel en dat maakte hem bijzonder gelukkig.”

“Aan Lynn was verteld dat het zegel van God op je voorhoofd het laatste en moeilijkst te verkrijgen zegel was. Sommigen in de groep hadden de zegels in hun handen en voeten al ontvangen en wachtten op het laatste zegel op hun voorhoofd. Als je eenmaal het laatste zegel van God had ontvangen, was je voor de hemel en de eeuwigheid voor Christus verzegeld, en kon je nooit meer zondigen.

“David Greene Jr. ontving de gave van de ruimtevaart, bij de meeste mensen beter bekend als uit het lichaam treden en hij sprak erover als “geestelijke reizen.” Op een avond zaten we allemaal op de grond. David strekte zich uit en ging slapen. Na een tijdje vroeg Lynn hem: “Waar ben je geweest Dave?” Zijn antwoord was: “O, ik ging door het dak en werd meegenomen naar een andere planeet, waar ik vele prachtige dingen heb gezien.”

De familie Halstead zag soms dat als David een van zijn geestelijke ervaringen had, hij midden op de vloer in de woonkamer ging zitten en in tongen ging spreken.

Dat doet mij denken aan een gebeurtenis die plaats vond terwijl ik was verbonden aan het geheime genootschap van geestenaanbidders dat ik in eerdere boeken heb beschreven. De hogepriester van de groep vertelde eens dat bepaalde religieuze groepen, die het spreken in tongen beoefenden, dit deden onder invloed van boze geesten. Deze geesten, beweerde hij, zorgden ervoor dat de mensen de Schepper vloekten en dat sommigen werkelijk zijn naam lasterden, zonder dat zij zich bewust waren van wat zij deden. Hij voegde daaraan toe dat alle opwinding, die plaats vindt bij sommige van hun genezingsdiensten, van de grote meester (Satan) en zijn engelen komt.

Ongeveer vijf jaar lang betoverden deze engelen, die op bezoek kwamen, de mensen in Oregon met beloften van de wonderlijke dingen die zouden komen. Op die manier wonnen zij hun vertrouwen en liefde. Toen begonnen zij hen tot handelingen te leiden die door het Woord van God verboden zijn. Onder het voorwendsel dat zij hen gereed maakten om grote aantallen sabbatvierders te voorzien van geld en andere dingen die zij, gedurende de tijd van benauwdheid, nodig zouden hebben. Zij benadrukten het feit dat God de eigenaar is van onze planeet en alles wat daarop is. Maar zij gaven dat een duivelse draai – dat God wilde dat zij begonnen dingen weg te nemen, dingen die behoorden aan personen die geestelijk verloren waren, om ze te bewaren voor tijden van nood. De engelen deelden hen mee dat zij met hen zouden samenwerken terwijl zij dit speciale werk voor God en Zijn volk deden.

David en Lynn Greene en hun volgelingen wisten dat de laatste

dagen moeilijke dagen zouden zijn en dachten dat zij speciale voorbereiding nodig hadden. De valse engelen begonnen met een draadje waarheid, maar daarna gebruikten zij het om een grote leugen te weven. De groep vroeg zich niet af hoe God hen in werkelijkheid door deze tijd zou ondersteunen. Zij onderzochten de Bijbel en de geschriften van Ellen White niet. Zij kwamen liever tot de haastige conclusie dat hun overleving af zou hangen van hun eigen inspanningen. In plaats dat zij God lieten voorzien in dat wat zij nodig hadden als zij het nodig hadden, gingen zij van tevoren materiële zaken opslaan. En zij vroegen er niet naar of de God van de Schrift de tactiek zou gebruiken waartoe de valse engelen hen stap voor stap leidden.

De bovennatuurlijke wezens zeiden hen naar bepaalde winkels te gaan, verschillende dingen weg te nemen en die mee naar buiten te nemen. De gevallen engelen verzekerden hun dat niemand de gestolen goederen zou zien, omdat de engelen ze onzichtbaar zouden maken. Niemand zou hen tegenhouden.

Als gevolg hiervan waren zij in staat de ongelooflijkste dingen te doen, omdat de boze engelen voor hen werkten. Bijvoorbeeld: een wezen gaf vier van hen instructies om naar een bepaalde winkel te gaan om daar grote voorwerpen weg te nemen. Om dit voor elkaar te krijgen moesten ze vier keer rijden. Opnieuw verzekerde het bovennatuurlijke wezen hen dat zich geen problemen zouden voordoen en dat niemand hen bij het werk zou storen. De engel zei dat zij ervoor zouden zorgen dat de lichamelijke verschijning van de mannen en vrouwen veranderde, evenals de kleuren van hun kleding, en dat alles wat zij stalen onzichtbaar zou worden gemaakt. Toen alles met groot gemak verliep, begon de groep het op deze manier werken “voor God” op prijs te stellen. Volgens het politierapport, werd in ongeveer 6 maanden voor een bedrag van \$ 50.000.- aan handelswaar uit verschillende bronnen verkregen, zonder dat iemand het opmerkte.

Deze speciale ervaring diende ertoe om hen ervan te overtuigen, zonder enige twijfel, dat ze geheel onder de bescherming van Gods engelen stonden en dat hun niets zou gebeuren, omdat ze Zijn wil deden. De bovennatuurlijke wezens voorspelden sommige dingen en het gebeurde,

waarbij ogenschijnlijk hun getrouwheid, kracht en zogenaamde goddelijke oorsprong werd bevestigd. Maar het uitkomen van een profetie betekent nog niet dat het een goddelijke profetie is. Satan kan valse profetieën schijnbaar vervullen, en terwijl de Greenes en hun volgelingen zich overtuigd en zeker voelden in hun roeping, had Satan in werkelijkheid hun verstand verblind en zonder het zich bewust te zijn werden zij betrokken in geestenaanbidding.

De apostel Paulus beschrijft Satan's grote macht om het menselijk verstand te misleiden: "wier overleggingen de god dezer eeuw met blindheid heeft geslagen, zodat zij het schijnsel niet ontwaren van het evangelie der heerlijkheid van Christus." (2 Cor.4: 4) Wat met deze mannen en vrouwen gebeurde geeft hier juist een krachtig voorbeeld van.

Op een dag vergaderden enkelen van de groep zich in het huis van een van de leden, om vragen te stellen aan een bezoekende engel waarvan Lynn Greene verklaarde dat hij straalde van hemelse heerlijkheid. Toen vroeg iemand hoe men zijn of haar beschermengel kon zien en spreken. Door Lynn vertelde het wezen hen dat beschermengelen tot een andere klasse engelen behoorden dan hij en dat die beiden nooit met elkaar spraken. Gods engelen, in een hemel van liefde en innige verbondenheid, die nooit met elkaar spreken? Een dergelijke verklaring had hun geest moeten ontnuchteren en tot de conclusie brengen dat er iets helemaal fout zat, maar die mannen en vrouwen aanvaardden het woord van de engel als de waarheid. Zij hadden zich laten conditioneren om elke dwaling die werd toegevoegd te aanvaarden zonder er vragen over te stellen en de dag kwam dat zij oprecht geloofden dat God wilde dat zij zes personen zouden doden.

Verstrikt.

Voordat wij verder gaan en zien hoe gevallen engelen een aantal sabbatvierders zover misleidden dat ze bereid waren om te doden, vind ik het belangrijk vast te stellen dat zelfs de verstandigste mens op dezelfde manier verstrikt kan raken, tenzij hij of zij vast gegrond is in Gods Woord.

Ten eerste moeten we de manier waarop Satan in voorbije eeuwen met zijn beoogde slachtoffers is omgegaan overdenken. Laten we eens twee speciale gevallen van dichtbij bekijken; hoe Satan de engelen in de hemel heeft misleid, en hoe hij onze eerste ouders in hun tehuis in Eden bedroeg.

Aan de engelen in de hemel vertelde Satan enthousiast over zijn grote plan om “de Allerhoogste gelijk te zijn.” Hij stelde zichzelf voor als een krachtige heerser over een groot deel van het universum, als de verhoogde heerser over ontelbare prachtige werelden en hij verzekerde de engelen dat allen, die zich aan zijn zijde stelden, zouden worden beloond met invloedrijke posities en grote macht.

De Bijbel beschrijft dat zo: “Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, gij morgenster, zoon des dageraads; ... En gij overlegde nog wel: ik zal ten hemel opstijgen, boven de sterren Gods mijn troon oprichten en zetelen op de berg der samenkomst ver in het noorden; ik wil opstijgen boven de hoogten der wolken, mij aan de Allerhoogste gelijkstellen. (Jes.14: 12-14) Satan, die een hoge positie innam in de regering van Gods universum, vond dat hij de dingen kon beheersen en beïnvloeden op een wijze die de Schepper ertoe zou dwingen zijn aanspraken te aanvaarden en hem tot een vorst over het universum te maken.

Lucifer, die dus zijn eigen beweegredenen kende, gebruikte het verlangen naar meer om de andere engelen over te halen zich bij hem te voegen en hij verzekerde iedereen dat zij een hogere vorm van bestaan zouden binnengaan. Maar zoals wij weten, was het eindresultaat precies het tegenovergestelde van wat hij hun had beloofd. Nederlaag, slavernij en de onderwerping van hun leven aan een tiran, zou hun ervaring worden, om dan te eindigen in een poel van vuur.

Door een derde van de engelen in de hemel te verleiden ontnam Lucifer hen het eeuwig welzijn door hen te laten denken zoals hijzelf, te laten voelen zoals hijzelf, en warempel ze begonnen te handelen zoals hij wilde. En het duurde niet lang of zij waren betrokken bij een opstand tegen God die resulteerde in hun verbanning uit de hemel. Ook verklaarde God dat zij eens zouden omkomen. Wat een schokkende ervaring moet dat voor hen zijn geweest.

De hogepriester van de satanische geestenaanbidders, waar ik eens toe behoorde, beweerde dat vele van deze engelen leden aan een soort zenuwinstorting, waarvan zij nooit zijn hersteld. Hij noemde ze de onderdrukkers, omdat zij bezeten zijn van het ellende zaaien en het vernietigen van mensenlevens als een manier om het de Schepper betaalt te zetten dat Hij hen uit de hemel had geworpen. (Zie: “Een reis in het bovennatuurlijke)

Satan en zijn engelen die uit de hemel naar onze nieuw geschapen planeet waren verdreven, realiseerden zich dat hun enige hoop om te overleven gelegen was in Satans vermogen om Adam en Eva zo te bedriegen dat zij hun grondgebied kwijtraakten. Hij besloot dat hij hen zou kunnen beroven van alles wat de Schepper hun had gegeven, als hij hen benaderde met het verlangen naar meer en hoger. Dus met een goed opgezet plan en handig manoeuvreren betrok Satan Eva in een aangename conversatie met als onderwerp zelfverheffing en de voordelen die daaruit konden worden verkregen.

Zoals u weet werd Satan de vorst van onze wereld, en zijn gebruik van het verlangen naar meer en hoger om mensen te misleiden, is altijd een van zijn misleidingen met het beste resultaat.

Alarm blazen.

De apostel Paulus schreef aan de Kolossenzen: “Laat niemand u de prijs doen missen door gewilde nederigheid en engelenverering.” (Kol. 2: 8) Ik zou het als volgt willen formuleren: “Laat niemand jou je beloning afhandig maken door toe te laten dat hij je ertoe brengt leringen te aanvaarden van zogenaamde nederigheid die in werkelijkheid zullen resulteren in het aanbidden van engelen, en eeuwige scheiding van God.”

De apostel voor de heidenen vreesde voor het geval dat “schijn-apostelen en bedrieglijke arbeiders”(2 Kor.11: 13) deze jonge christenen zouden misleiden. En toen hij aan de Filippenzen schreef maakte hij het de misleiders niet gemakkelijk toen hij zei: “Let op de honden, let op de slechte arbeiders.” Ook waarschuwde hij de Korintiërs voor het gevaar van geestelijke corruptie met de volgende woorden: “Maar ik vrees, dat

misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige (en loutere) toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.” (2 Kor.11: 3).

Satans engelen proberen te voorkomen dat u het Nieuw Jeruzalem binnengaat. En dat zal een overweldigende verrassing zijn voor vele christenen die jarenlang het plan hadden op de gouden straten te zullen wandelen in de stad Gods. Ik ben tot de conclusie gekomen dat wij na de tweede opstanding drie onderscheiden groepen mensen zullen zien die zich verdringen buiten de muren van het Nieuw Jeruzalem: de goddeloze, de onrechtvaardige en de misleide mensen.

De goddelozen zijn zij die in deze wereld geen interesse in God hadden en voor zichzelf leefden. De onrechtvaardigen zullen degenen zijn die een leven leidden van opzettelijk kwaaddoen, God lasterden en er werkelijk plezier in hadden boosaardige misdadigers te zijn. Degenen die misleid waren namen aan dat zij het juiste deden, maar dat nooit controleerden aan de hand van Gods Woord. Zij zijn degenen die Paulus bedoelt wanneer hij spreekt over hen die hun eeuwige beloning afhandig wordt gemaakt.

God geeft die beloning aan iemand als hij of zij Christus als Heer en Heiland aanvaardt. Er zijn hiervoor drie prachtige beloften. De eerste is dat God iemand die de beloning ontvangt uit de dood zal opwekken als Jezus op de wolken des hemels komt. De tweede belofte is dat die persoon bij de opstanding een onsterfelijk lichaam zal ontvangen dat onberoerd zal zijn door enig leed. En ten derde wacht hen een oneindig leven op de nieuwe aarde.

“Daar zullen onsterfelijke wezens zich in eeuwige verrukking verdiepen in de wonderen van de scheppingskracht en in de verborgenheden van de verlossende liefde. Er zal geen wrede, misleidende vijand zijn om de mensen van God af te leiden. Elk talent zal worden ontwikkeld en verbeterd. Het verwerven van kennis zal de geest niet vermoeien, noch het verstand uitputten. Daar zullen de grootste ondernemingen tot een goed eind worden gebracht en de hoogste ambities werkelijkheid worden. Toch zal men steeds hogere toppen bereiken, en zich verbazen over nieuwe wonderen. Men zal nieuwe waarheden doorgronden en nieuwe onderwer-

pen ontdekken, die de volledige inzet van geest, ziel en lichaam zullen vergen.” G. S. 623.

Valse Christussen en valse profeten.

Het evangelie van Mattheüs vertelt ons dat op zekere dag, toen Jezus op de Olijfberg zat, Zijn discipelen hem vroegen: “Wat is het teken van uw komst en van de voleinding der wereld?” (Mat.24: 3) Het antwoord van Jezus concentreerde zich op het grote gevaar verleid te worden, met andere woorden het eeuwig leven afhandig gemaakt te worden: “En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide; want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus en zij zullen velen verleiden.” (vers 4 en 5) “Want er zullen valse christussen en valse profeten opstaan en zij zullen grote tekenen en wonderen doen, zodat zij, ware het mogelijk, ook de uitverkorenen zouden verleiden.” (vers 24)

In de vele brieven die ik ontvang vragen mensen mij wanneer die valse christussen, die valse profeten waarover Jezus sprak, voor Zijn wederkomst zullen komen. En wanneer ik met sommige mensen telefonisch spreek, lijken zij verbluft en ongelovig als ik ze vertel dat valse christussen en valse profeten al decennia lang in de godsdienstige wereld actief bezig zijn met hun misleidingen.

Ziet u, als een schitterende engel aan iemand verschijnt en beweert van de troon van God te komen en dan een boodschap brengt die niet in overeenstemming is met het Woord van God en de ontvanger van die boodschap anderen aanmoedigt zo’n boodschap te aanvaarden als een manier om dichter tot God te komen, dan beschouw ik die persoon als een valse profeet in de ware zin des woords. En ook als iemand vertelt Jezus te zien komen met een prachtige engelenstoet en dat Hij zich onder hun specifieke kleine groep mensen mengt en hen zegent en als die persoon tegelijkertijd dingen zegt die Gods heilige Woord tegenspreken, kun je ervan verzekerd zijn dat een valse christus, één van de engelen van Satan, hier aan het werk is.

In het midden van de zeventiger jaren werd ik er mij van bewust dat de gevallen cherubijn en de geesten die met hem waren, nieuwe we-

gen ontwikkelden om vele mensen ertoe te brengen het populaire geloof in leven na de dood te aanvaarden, en de bijbelse leer dat “de doden niets weten” (Pred.9: 5,6) te verwerpen. In die tijd waren de praatprogramma’s in opkomst. De voornaamste daarvan waren: The PTL club door Jim en Tammy Bakker; de 700 club, o.l.v. Pat Robertson en de Merv Griffin Show.

In die tijd was ik verkoopleider van een afdeling van de Gouden Gids voor Continental Telephone System in het noordoosten van de VS. Terwijl ik ‘s avonds mijn papierwinkel afhandelde, keek ik meestal een of twee van die shows, dat hing van het onderwerp af. Mijn interesse ging in het bijzonder uit naar alles wat te maken had met de eindtijd en de wederkomst van Christus. Bovendien lette ik op de zogenaamde bijna dood ervaringen waarin mensen naar verluid stierven en naar een heerlijk land gingen. Dan vertelde een engel, of een lang geleden gestorven familielid, of soms zelfs Jezus zelf naar men veronderstelde, om naar de aarde terug te keren, zijn lichaam weer op te nemen en verder te leven om anderen voor te bereiden op dat land van heerlijkheid.

(Van veel van die programma’s heb ik aantekeningen gemaakt, daarom kan ik ze nu beschrijven. In die tijd vroeg mijn vrouw me waarom ik dat deed, en ik had er geen idee van. Ik had nooit kunnen denken dat ik ze nog eens voor een boek zou gebruiken).

De hogepriester van het spiritistische genootschap waar ik eens bij had behoord had ze me tientallen jaren eerder beschreven. Hij beweerde dat de geesten ze in de gedachten van bepaalde personen produceerden door op hun verbeelding in te werken en zulke levendige tonelen te scheppen die tijdens bewusteloosheid in hun geest werden geprent. Wanneer ze dan eenmaal weer wakker en alert waren, geloofden die mensen oprecht dat hun ervaringen echt waren geweest. “Velen van die mensen, verzekerde de priester mij, “worden krachtige werkers voor de meester” (satan), die nooit ophoudt mensen voor zijn zaak te winnen.” Ook die misleide mensen zie ik als valse profeten.

Merv Griffin was geboeid door het bovennatuurlijke, en in zijn show ondervroeg hij veel mensen die interessante ontmoetingen hadden gehad met de zogenaamde geesten van doden. Op 14 november 1978 bij-

voorbeeld, was ik in Concorde New Hampshire en keek naar zijn show waarin hij Lilian Carter, de moeder van president Carter, interviewde en ook de country zangeres Loretta Lynn. Tijdens de discussie zei hij tegen mevr. Carter dat Loretta Lynn in een spookhuis woonde. Loretta legde uit dat deze ervaring heilzaam was geweest voor haar gezin. “De geesten zijn vriendelijk” zei ze. “De kinderen hebben een paar van hen gezien en zijn niet bang voor ze.” Ze zei dat ze vloerbedekking op de trappen hadden gelegd, omdat ze voetstappen hoorden als de geesten de oude trappen op en af gingen. Daarna gingen deuren vanzelf open en dicht en soms gingen de lichten aan en uit, maar zij weigerde zich van de geesten te ontdoen.

Ik dacht bij mijzelf: “Als ze zich ervan bewust was dat het de engelen van Satan waren die in haar huis woonden om hemelse zegeningen buiten te sluiten, zou ze om hulp roepen.” Misleiding is zo verdrietig.

Een satanische misleiding voor de eindtijd.

Ene Richard Battiasta, die wettig dood verklaard was en door een groep doktoren terug tot leven gebracht was in het New York City Hospital, bracht een interessant verhaal op 5 december 1978 in de Merv Griffin show (ik keek op kanaal 2 uit Port Jervis, New York). Richard vertelde hoe hij een hartstilstand had gehad, waarin het leek alsof zijn ziel zijn lichaam had verlaten en naar een plaats van grote schoonheid reisde. Daar zag hij zijn grootvader, die hem kwam begroeten. Maar hij mocht daar niet blijven, en hem werd verteld dat hij naar de aarde moest terugkeren. Hij wilde niet in zijn lichaam terugkomen en hij was heel bedroefd dat de artsen aan zijn lichaam bleven werken om hem weer tot leven te brengen.

Weer bij bewustzijn vertelde hij iedereen dat hij wilde sterven, maar zijn 17-jarige zoon hielp hem van gedachten te veranderen. Battiasta verklaarde dat deze ervaring bijzonder aangenaam was geweest en hem de gelegenheid had gegeven te ontdekken wat volmaakte vreugde en vrede was.

Dergelijke ervaringen hebben grote invloed op degenen die het populaire geloof, dat menselijke wezens een onsterflijke ziel hebben, aan-

vaarden en die nooit hun verstand hebben gewapend met het Woord van God, dat duidelijk zegt dat God alleen “onsterfelijkheid heeft.” (1 Tim.6: 16) “Dat de doden niets weten.” (Pred.9: 5,6) Ook dat de doden de Heer niet zullen loven, niemand van wie in de stilte zijn neergedaald.” (Ps.115: 17) Volgens de apostel Paulus zal het leven na de dood plaatsvinden bij de opstanding van de rechtvaardigen, bij de wederkomst van Christus, en niet eerder. (1 Thess.4: 13-19)

Het is van vitaal belang dat wij onze geest wapenen door dergelijke gedeelten uit de Bijbel van buiten te leren om te vermijden dat wij door Satan’s misleidingen zullen worden weggevaagd. Misleidingen die de wereld er steeds meer van zullen overtuigen dat de doden in de hemel zijn en daar heerlijke ervaringen meemaken.

De hogepriester van de spiritisten beschreef mij meer dan een halve eeuw geleden hoe sluw Satans engelen de mensen met het geloof van leven na de dood hebben gevoed. Maar mijn belangstelling steeg ten top toen hij zei dat boze geesten op bepaalde tijden de menselijke vorm hebben aangenomen. Satan zelf materialiseerde zich op de dag van Jezus’ kruisiging om zich ervan te verzekeren dat sommige Joden de grote Prediker zouden afwijzen en ook om ervoor te zorgen dat Hem zoveel mogelijk pijn en lijden zou worden aangedaan, Hem, die hij leerde te haten toen hij in de hemelse gewesten was.

Ongeveer een jaar later, nadat ik Christus als mijn Heer en Heiland had aangenomen, las ik in de Wens der Eeuwen over de kruisiging van Christus. Daarin kwam een gedeelte voor dat verwees naar de materialisatie van Satans engelen. Pilatus vroeg aan het Joodse volk: “Wie wilt gij dat ik zal loslaten? Barabbas of Jezus Die Christus genoemd wordt?” Als het gehuil van wilde beesten kwam het antwoord van de schare: “Laat ons Barabbas los!” Steeds luider werd de roep: Barabbas! Barabbas! ... Wat moet ik dan doen met Jezus Die Christus genoemd wordt?” ... Opnieuw schreeuwde de deinende menigte als duivels. Duivels in mensengestalte, bevonden zich onder de menigte, en wat kon men anders verwachten dan het antwoord: “Hij moet gekruisigd worden!” Wens der Eeuwen, p. 612.

Een paar bladzijden verder vond ik nog wat aanvullende informatie: “Satan met zijn engelen in mensengedaante, was bij het kruis aanwe-

zig.” Om met zulke informatie te kunnen komen, die bij zo weinig mensen bekend was, moest deze schrijver wel geïnspireerd zijn, dacht ik.

De spiritistische hogepriester was zelf wel verward over het idee dat geesten zich kunnen materialiseren. Zijn leidende geest die het hem had verteld, liet verschillende dingen onverklaard: hoe zij zich materialiseren en waarom dergelijke gebeurtenissen zo weinig voorkwamen en met zulke grote tussenpozen. De leidende geest zei echter dat dergelijke gebeurtenissen vaker zouden plaatsvinden naarmate de strijd tussen Christus en Satan heviger wordt en tot afsluiting komt.

Een gematerialiseerde geest helpt Telly Savalas.

Een voorbeeld van de vorm waarin zulke verschijningen komen wordt geïllustreerd door een verhaal dat Telly Savalas, de acteur die de televisie detective Kojak speelde, vertelde in het live programma van Larry King, in februari 1988. Op een avond, niet lang nadat hij uit militaire dienst was gekomen, reed hij naar huis, naar Long Island New York. Ongelukkigerwijze kwam hij op een snelweg zonder benzine te zitten. Een auto stopte en de automobilist vroeg of alles goed was. Toen Telly Savalas hem vertelde dat hij geen benzine meer had, zei de man dat hij geen tijd had hem naar een benzinepomp te rijden, maar als hij een paar honderd meter door een bos zou lopen, zou hij op de weg zijn waar hij hulp zou kunnen krijgen.

Savalas deed wat hem gezegd was en toen hij het bos uitkwam naar de weg toe zag hij tot zijn verbazing een zwarte Cadillac. De keurig geklede man achter het stuur zei: “Stap in, en ik breng je naar een benzinestation.” Ze praatten samen en toen ze een tankstation bereikten, stak Savalas zijn hand in zijn zak op zoek naar zijn portefeuille, hij herinnerde zich toen dat hij die thuis had gelaten. Voordat hij tijd had om uitleg te geven zei de bestuurder: “Zit niet over je portefeuille in. Ik geef je wel een dollar.” In die dagen kon je voor dat kleine bedrag 12 liter benzine krijgen.

Terwijl ze terugkeerden naar de plaats waar hij Savalas had opgepikt, domineerde de man het gesprek en op de een of andere manier was

Savalas niet in staat te vragen hoe het kwam dat de man in de Cadillac stond te wachten, of hoe hij wist dat Savalas zijn portefeuille had vergeten. Toen hij de auto uitstapte vroeg Savalas de man of hij zijn naam, adres en telefoonnummer op een stukje papier wilde schrijven, omdat hij hem de dollar per post wilde toesturen. De man schreef zijn adres in New Jersey op en voegde daaraan toe dat het telefoonnummer van een herberg was waar hij vaak kwam en reed weg.

Een paar dagen later draaide Savalas het telefoonnummer en vroeg Robert Blenk te spreken, als hij daar toevallig zou zijn. De man aan de andere kant van de lijn zei: “Ik zal je zijn vrouw geven.” Het eerste wat ze zei was: “Wat is dit voor een grap?” Savalas vertelde over zijn ervaring. Toen vroeg ze hem de man en zijn auto te beschrijven en hoe hij gekleed was. Toen begon de vrouw te huilen en zei: “De persoon die u hebt beschreven is precies zoals mijn man eruit zag. Hij had een zwarte Cadillac en toen hij twee jaar geleden stierf, werd hij begraven in een grijs pak met hetzelfde patroontje dat u mij beschreef.”

Deze ervaring maakte diepe indruk op Telly Savalas. Voordien was hij nooit in geestelijke dingen geïnteresseerd geweest, maar nu geloofde hij vast in de onsterfelijkheid van de ziel en een leven na de dood. Als artiest had hij geweldige gelegenheden gehad om zijn wonderlijke verhaal aan vele mensen te vertellen en hij heeft nooit een gelegenheid voorbij laten gaan om over het onderwerp te spreken.

Het verhaal van Savalas is een perfecte illustratie hoe boze geesten materialiseren om kracht bij te zetten aan drogredenen, die gedurende de afsluiting van de aardse geschiedenis heel veel mensen op een krachtige manier zullen verstrikken.

Nieuw licht.

In de tweede helft van de zeventiger jaren werden bepaalde evangelische christenen gefascineerd door wat zij “nieuw licht” noemden, leringen waarvan zij dachten dat die lange tijd aan christenen waren onthouden. Zo begonnen zij er bij God op aan te dringen hen zulk “nieuw licht” te geven. Anderen konden de gedachte niet loslaten dat het nu de tijd was God te smeken om het voorrecht engelen te zien en te spreken, die hen

konden onderwijzen in een nieuwe en betere weg om Hem te dienen.

Maar al te vaak kwamen deze verlangens voort uit een wens tot zelfverheffing, zoals later ook duidelijk werd en dit opende de weg voor de engelen van Satan om aan bepaalde mensen te verschijnen, terwijl zij beweerden dat zij van de hemel kwamen.

Geleidelijk gingen zulke wezens overal rond en verdraaiden het evangelie van Christus. Terwijl ik zag dat een dergelijke tendens plaats had in sommige zondag vierende kerken, vroeg ik mij af hoe lang het zou duren voordat de boze geesten op een zelfde manier het denken zouden binnendringen van Gods geboden houdend volk. Zoals u in de komende hoofdstukken zult zien duurde dat niet zo lang.

Begin jaren tachtig begon zich nog een opwindend fenomeen voor te doen in sommige protestantse kringen. Enkele leden beschouwden zichzelf door duivelen bezeten en de geestelijke leiders die in werkelijkheid onbewust de mensen hadden aangezet door duivelen bezeten te worden, verklaarden zichzelf al snel experts in het oplossen van zulke problemen. Zij hielden uitdrijvingsdiensten die soms van 12 tot 16 uur konden duren, teneinde iemand van tientallen “demonen” te ontdoen. De exorcist beval de geesten één voor één zich te identificeren en talloze vragen te beantwoorden over hun bezigheden en verschillende activiteiten, enz.

Een baptisten predikant in Chicago werd plotseling beroemd vanwege zijn prestaties in het bovennatuurlijke. Het trok de aandacht van de nieuwsmedia en die gaven hem nationale publiciteit van het soort dat met een miljoen dollar nog niet te koop was. Predikanten van verschillende kerkgenootschappen dromden om hem heen om te horen over zijn “geestelijke ontdekking” en daarbij waren drie of vier Zevendedags Adventisten. Hier moet ik aan toevoegen dat geen van de leiders van de gemeente der Zevendedags Adventisten iets te maken had met die geestelijke opwinding.

De weg was geopend voor Satans leugenachtige geesten om een werk te doen dat gehuld zou zijn in geheimzinnigheid waardoor vele mensen hun vertrouwen en geloof in Christus' reddende kracht verloren. Velen zouden nooit terugkeren en het eeuwige leven verliezen.

HOOFDSTUK 2

WEIGEREN OM BETROKKEN TE WORDEN

Voordat wij het verhaal van Sharon Halstead voortzetten moet ik de omstandigheden vertellen die mij ertoe hebben geleid haar in de gevangenis op te zoeken en dit boek te schrijven – een boek dat ik niet van plan was te schrijven en een aantal jaren had geweigerd te schrijven. De gebeurtenissen begonnen vele jaren eerder.

In februari 1990 kwam mijn eerste boek over het gebed van de pers en een groot aantal mensen die het verhaal van mijn bekeringservaring vanuit het spiritisme hadden gelezen, zoals beschreven staat in “Een Reis in het Bovennatuurlijke” (voor het eerst uitgegeven in 1982), namen snel contact met mij op in de hoop dat mijn gebed hen zou helpen.

Zijzelf of een familielid of een vriend van hen had last van een of andere vorm van demonische onderdrukking. Sommige mensen waren uit nieuwsgierigheid begonnen diensten bij te wonen die door adventistische exorcisten werden gehouden en sindsdien begonnen er enge dingen in hun leven plaats te vinden.

Terwijl ik met deze mensen correspondeerde om te proberen hen uit hun moeilijkheden te halen beseftte ik dat velen van hen slachtoffer waren geworden van geestelijke leiders die er zich niet van bewust waren dat zij bezig waren het geloof van mensen in de kracht van Christus om te verlossen te vernietigen en in feite deze mensen overleverden in de macht van Satan.

Laat mij dit met een korte ervaring illustreren. In september 1990 begonnen dagelijks vele verzoeken om gebed binnen te komen. Het aantal mensen op mijn gebedslijst liep al in de honderden en die namen al mijn beschikbare tijd in beslag. Maar één brief trok op een bijzondere manier mijn aandacht en terwijl ik las realiseerde ik mij dat de schrijfster voortdurend door geesten werd getreiterd. Zij waren vast besloten haar levenskrachten uit te putten en haar ertoe te brengen een eind aan haar leven te maken. Ik belde haar meteen op en zodoende hoorde ik dat zij de laatste zes jaar onder zeer moeilijke omstandigheden had geleefd, beroofd van

alle hoop en geloof in God.

“In één uur werd mijn leven op zijn kop gezet en ik ben van die schade nog niet hersteld,” vertelde Alice mij. Ergens midden in de jaren tachtig reed zij op een sabbatmorgen alleen naar de kerk. Haar dochter was dat weekend weg met haar vader. Alice (niet haar echte naam) begon eraan te denken hoe moeilijk het leven voor haar geworden was nadat haar man John haar voor een andere vrouw had verlaten. Maar nu waren haar oudere kinderen zelfstandig en zij hadden een goede baan en haar dochter, een tiener, was de vreugde van haar leven. Alice had van haar werkgever juist een promotie gekregen met een behoorlijke salarisverhoging waarvoor zij God loofde.

Ze keek op haar horloge en gaf meer gas om er zeker van te zijn dat ze op tijd voor de dienst van elf uur zou aankomen. Alice kwam de heilige plaats binnen toen de ouderlingen juist knielden voor het gebed en zij zag een vrije plaats op de een na laatste rij achterin de kerk. Zij herkende de naam van de bezoekende predikant op het mededelingenblad. Zij had gehoord van zijn activiteiten als adventistische exorcist en zij verheugde zich op de gelegenheid hem te horen spreken.

Toen de spreker vertelde dat hij geweldige christenen had bevrijd van duivelsbezetenheid, ook christenen die zich van deze bezetenheid niet bewust waren, werd Alice bezorgd over het feit dat zij een groot aantal symptomen had die deze personen ook hadden. Ze had vele jaren aan allergieën geleden, maar ze had opgemerkt dat naarmate zij ouder werd de allergische aanvallen aanzienlijk waren verminderd. Ja, ze was voor een aantal dingen bang geweest en was dat nog steeds, nog een symptoom waarvan de predikant beweerde dat het een teken van duivelsbezetenheid was. Vooral toen de kinderen klein waren maakte ze zich zorgen dat ze maar veilig uit school thuis kwamen. Zij had dikwijls bedacht hoe vreselijk het zou zijn als haar oudste zoon in haar oude auto betrokken zou raken bij een ongeluk en zelfs op haar leeftijd was ze nog steeds angstig om in de auto van iemand anders te rijden, maar ze had geleerd te leven met haar tekortkomingen.

Terwijl de spreker tijdens zijn 45 minuten durende toespraak vertelde over “met duivelen bezeten christenen” en over de symptomen die

ze hadden voordat hij hen uit Satans macht had bevrijd, werd Alice ervan overtuigd dat zij inderdaad door een duivel bezeten was en ze werd verbit- terd over het feit dat Jezus, degene waarvoor zij had geleefd en die zij met haar hele hart had vertrouwd, niet in staat was geweest haar te bewaren voor het kwaad van de boze geesten. “Ik voelde me echt verraden” zei ze, en “boosheid vervulde mijn hart.” Toen voelde ik dat een vreemd gevoel tegen Christus bezit nam van mij en met alle kracht die ik op kon bren- gen moest ik mijzelf ervan weerhouden om niet luidkeels in de kerk te schreeuwen dat Jezus geen Verlosser is. Toen besloot ik naar huis te gaan en zelfmoord te plegen.

Nadat de dienst afgelopen was lieten de diakenen de mensen rij voor rij weggaan, maar Alice stond niet op tot er nog ongeveer tien men- sen in de kerk waren achtergebleven. Bij de predikant was nog een echt- paar en de vrouw kwam naar haar toe en zei: “Lieve zuster, u ziet er zo verdrietig uit, is er misschien iets waarmee ik u zou kunnen helpen? Alice voelde zich uitgeput en verward, slechts langzaam en met grote moeite stond ze op om weg te gaan. Opnieuw sprak de vrouw: “U ziet er zo ver- ontrust uit, wilt u er met mij over spreken?” Alice stortte haar hart uit en vertelde dat de boodschap van de predikant heel duidelijk had gemaakt dat zij door een duivel bezeten was, dat Jezus geen Verlosser was en zij niet langer wilde leven. De vrouw verzekerde haar dat al haar problemen zouden worden opgelost zodra de ouderling een uitdrijving voor haar zou houden, toen omhelsde ze haar stevig.

Op dat moment had Alice het gevoel dat een vurig pijl haar hart had doorboord en een intense hitte schoot door haar hele lichaam. Ze wist nu heel zeker dat ze bezeten was van een duivel, omdat niet de woorden uit haar mond kwamen die zij wilde zeggen maar andere woorden, woor- den waar zij niet aan had gedacht.

De volgende dag hield de predikant een uitdrijvingsdienst die zes- tien uren duurde en de exorcist beweerde dat hij gedurende die tijd 67 geesten uit haar had gedreven. Hij wisselde scherpzinnigheden uit met de boze geesten die bezwaar maakten tegen zijn bevelen.

Na de dienst werd Alice verondersteld weer zichzelf te zijn, maar terwijl de dagen voorbij gingen zag zij haar leven meer en meer een jan-

boel worden. Zij werd verward en kreeg een gevoel van onzekerheid en begon het moeilijk te krijgen met het nemen van beslissingen. Haar gebedsleven was tot stilstand gekomen. Omdat ze niet langer in staat was haar waardering uit te spreken naar haar Schepper over de zegeningen in haar leven gaf zij het bidden op. Omdat haar vaardigheid in haar werk verslechterde ging haar baan, die \$ 48.000- per jaar opleverde, naar iemand anders. Zoals ik al eerder zei was alle hoop en geloof in God haar ontnomen en de resultaten waren rampzalig.

Ze vertelde mij dat iemand haar een exemplaar had gegeven van “ongelooflijke antwoorden op gebed” en bij het lezen had ze troost en bevestiging ervaren en nu dacht ze dat ik haar misschien kon helpen haar hoop en geloof in God terug te krijgen. Daar was ik het mee eens, niet denkend dat ze mij in het holst van de nacht zou bellen wanneer de geesten haar benauwden. Meer dan twee jaar lang belde ze mij elk weekend en ook vele malen tussendoor. De gesprekken duurden wel een uur. Ik las dan voor uit de Schrift en verklaarde het Woord van God totdat zij hoop en moed kreeg om verder te gaan met haar leven.

Soms dacht ik dat ik mijn tijd verspilde door te proberen haar te helpen, maar ik wilde niet dat deze gevoelens mij zouden weerhouden om speciale hulp van God voor haar te bidden. Als zij sprak richtte ik mij stil-tetjes tot God de Vader en pleitte op de verdiensten van Christus' vergoten bloed, zodat Zijn Heilige Geest verlossing en genezing zou schenken en haar dan vrede, tevredenheid en vaste troost in Christus zou geven. Ik baseerde mijn antwoord op wat Ellen White geschreven had over de rol die de Heilige Geest speelt in het volmaakte verlossingsplan van onze hemelse Vader.

Voordat Jezus naar het kruis ging bijvoorbeeld, probeerde Hij zijn discipelen te inspireren door het feit dat wanneer Hij niet langer bij hen zou zijn, zij dan de tegenwoordigheid en wonderdoende kracht van de Heilige Geest zouden hebben. De Wens der Eeuwen vertelt ons dat onze Heer zich zeer verblijdde over de manier waarop de Geest van God na Zijn vertrek voor de hulpeloze mens zou werken. “De Geest zou als een wederbarende macht worden gegeven, en zonder deze zou het offer van Christus geen waarde hebben gehad.” Ook, “kon de zonde alleen worden

weerstaan en overwonnen door de machtige werking van de Derde Persoon van de Godheid, Die zou komen, niet met beperkte macht, maar in de volheid van de kracht Gods.” (W. der E. 560)

Iedere keer als deze inspirerende woorden in mijn herinnering komen hoor ik de woorden van Paulus aan Titus die ons vertellen dat wij worden “gered door het bad der wedergeboorte en der vernieuwing door de Heilige Geest.” (Titus 3:5)

Dat is de reden dat ik in de laatste 49 jaar van mijn christelijke wandel heb opgezien naar de Heilige Geest die in het bezit is van “de goddelijke kracht, om alle geërfde en aangekweekte neigingen tot het kwade te overwinnen” in een mensenleven en iemand te ondersteunen in het doen van het goede. (Id)

En nu zijn mensen, die mijn boeken gelezen hebben, tot hetzelfde begrip gekomen, omdat zij in hun eigen leven de veranderende Geest van God hebben ervaren. Zij hebben het gewaagd voor hun afgedwalde zonen en dochters te bidden om voor hen de bijzondere genade van God te verkrijgen. Velen schrijven me om te vertellen hoe de Heilige Geest hun geliefden heeft veranderd door hun geestelijke en emotionele vermogens te genezen en hun harten in overeenstemming te brengen met het hart van God, onze hemelse Vader.

De ervaring van Alice was er slechts een van de vele mensen die hebben geworsteld met het bovennatuurlijke en die, nadat ze over mijn eigen bekering uit het spiritisme en mijn boeken over gebed hebben gelezen, met mij in contact zijn gekomen. En als ik mijn bemiddelende gebeden bij de hunne had gevoegd en Gods Heilige Geest ten behoeve van hen begon te werken, merkten deze mensen dat ze verlost werden van de macht van Satan en hersteld in een leven voor Christus. Toen de Geest van God hun verstand begon te herstellen, begonnen ze ook te begrijpen hoe extremisme en fanatisme hun intelligentie had verminkt en hen in geestelijke slavernij had gebracht. Velen begonnen er ook bij mij op aan te dringen een boek te schrijven over het bovennatuurlijke, zodat mensen zouden worden geholpen de werking van boze geesten te herkennen voordat ze in hun strikken zouden vallen.

Nadat ik veel over deze zaak had nagedacht geweigerde ik op die

manier betrokken te raken. Ik realiseerde mij dat het een aantal maanden zou duren om een dergelijk project af te maken en omdat mijn gebedsdienst dan op de tweede plaats zou komen, heb ik het afgewezen. Ik dacht dat door het nemen van tijd om zo'n boek te schrijven een groot deel van het werk waarvoor ik God had gevraagd mij in leven te houden, zou wegvallen.

Alstublieft help ons.

Midden januari 1991 ontving ik een brief van de andere kant van de wereld. Hier volgen een paar uittreksels ervan, en zoals gewoonlijk heb ik de namen veranderd:

Beste mijnheer Morneau,

“Hoewel wij zeker weten dat u van veel verschillende mensen gebedsverzoeken heeft ontvangen, zouden wij u met het oog op die speciale gave waarmee God u heeft gezegend willen vragen of u onze namen wilt toevoegen aan uw gebedslijst, want wij voelen een grote behoefte aan God in onze levens.

Wij zijn allebei geboren in adventistische gezinnen en zijn gedoopte leden van de kerk. Maar vanwege vele omstandigheden voelen wij dat ons geloof wankelt.

Ongeveer zeven jaar geleden, nog voordat ik haar kende, kreeg Jennifer een zenuwinzinking door de vele ernstige spanningen in haar leven. Sinds die tijd hebben andere bijkomstige gebeurtenissen ervoor gezorgd dat zij niet volledig is hersteld, integendeel het probleem is nog verslechterd. Jennifer is bijna voortdurend in een diepe depressie en medische specialisten zijn niet in staat geweest haar te helpen.

Verschillende predikanten die we hebben benaderd zijn van mening dat er mogelijk duivelse invloeden bij betrokken zijn, omdat er verschillende onverklaarbare ongelukken hebben plaatsgevonden. Wij denken dat niet alleen ons huwelijk en ons aardse levens op het spel staan, maar ook het eeuwige leven en daarover zijn we heel bezorgd. Wij smeken u voor ons bij God te willen bemiddelen.

Wij danken u dat u de tijd hebt genomen om deze brief te lezen en wij hopen spoedig van u te mogen horen.

Hoogachtend
Kevin en Jennifer B.”

Zodra ik deze brief had ontvangen legde ik die aan de Heer voor en smeekte voor hen om Zijn genade en zette in alle details de nood en verwarring uiteen die hun leven had overstelpt. Mijn bemiddeling voor hen bleef doorgaan, maar terwijl de maanden verstreken scheen er geen verbetering te komen, daar de brieven bleven binnenstromen. In feite ging het slechter, daar Jennifer een maagzweer had gekregen die veelvuldig bloedde.

Ik besepte dat hier boze geesten aan het werk waren en dat zij in het bijzonder Jennifer aanvielen, maar ik kon er niet precies achterkomen waar zij een ingang tot haar hadden. Dus vroeg ik de Here op een dag de oorzaak van hun probleem te mogen begrijpen; wat het was waardoor de boze machten zo openlijk konden handelen. Niet lang daarna, in augustus van hetzelfde jaar, ontving ik een brief van Kevin waarin hij verschillende ervaringen omschreef die Jennifer bijna buiten zichzelf hadden gebracht. Iedere keer als een van hen het toilet doorspoelde kreeg zij vreselijke hoofdpijnen, zelfs wanneer zij haar oren dichthield. Om in deze situatie verlichting te brengen dronken zij slechts twee glazen water per dag en aten zo weinig mogelijk, waardoor ze zich voortdurend hongerig, dorstig en ongemakkelijk voelden.

“Haar leven,” zei hij, “is een levende nachtmerrie”. Voordat hij afsloot vroeg hij: “Denkt u dat zalving van Jennifer de manier zou zijn om hulp van God te ontvangen?” In mijn antwoord heb ik hem niet aangemoedigd dit te laten doen, omdat ik in dat soort situaties geen ervaring heb.

Nog een paar weken gingen voorbij en toen kreeg ik een brief van de vader van Jennifer, die vond dat ik een beter begrip nodig had over hoe zijn dochter zo ziek was geworden. Hier volgen een paar uittreksels van zijn brief:

“Ongeveer zeven jaar geleden verhuisde ons gezin vanuit een klein dorp, waar onze drie kinderen naar school waren gegaan, naar een hoofdstad. Het onderwijssysteem was daar heel anders en vooral voor Jennifer was de school veel toleranter. Ze vond het heel erg moeilijk zich aan te passen. Na tien maanden verminderde haar concentratie en de studie leed daaronder. Tot die tijd was ze een goede student geweest. Wij weten niet waarom dit gebeurde, het kan de verandering zijn geweest, of misschien heeft er iets plaats gevonden waarover zij nooit gesproken heeft.”

Nadat hij nog wat meer informatie had gegeven waarin hij vertelde hoe Jennifer een zenuwinzinking had gehad, voegde hij daaraan toe: “Wij hebben haar meegenomen naar artsen en therapeuten en hulpverleners en psychiaters, maar zij ontwikkelde daardoor een aversie tegen deze beroepsmensen die fobisch genoemd kan worden, zodat zij nu niet in staat is een medische behandeling te overwegen en ze weigert zelfs medicijnen in te nemen.”

Een paar weken later belde de vader mij op met wat hij een schitterend voorstel vond. Zijn dochter dacht dat als zij naar de VS zou komen om ons te bezoeken in Endicott, New York, en gezalfd zou worden door onze predikant, zij dan genezen zou worden. Ik legde hem uit dat een dergelijke onderneming om te beginnen heel duur zou zijn, omdat ze in beide richtingen duizenden mijlen zouden moeten vliegen. Bovendien konden we niet zeker zijn van haar genezing. Tot mijn grote verrassing verklaarde hij dat de kosten van de reis voor hen geen probleem zouden zijn, (ik ontdekte dat de familie van het stel bijzonder welgesteld was) en ongeacht de resultaten zou hij het fijn vinden. Toen vroeg hij of ik het jonge stel over twee weken kon ontvangen.

De dag dat zij in de stad aankwamen belde ik mijn predikant op om afspraken te maken voor een zalvingsdienst over twee of drie dagen. Ik had de jonge man, die nieuw was in onze omgeving, nog niet ontmoet daar hij pas twee dagen eerder was aangekomen en ik kreeg wat moeilijkheden. Ten eerste was hij onwillig iemand te zalven waarvan hij niets wist, in het bijzonder iemand die uit het buitenland kwam. En toen ik hem vertelde dat wij van plan waren de dienst in ons huis te houden, wegens

mijn hartkwaal, en dat ik samen met de ouderlingen voor de jonge vrouw zou willen bidden, vroeg hij onmiddellijk naar mijn achtergrond.

“Bent u op dit moment een ouderling van deze plaatselijke kerk?” vroeg hij. Ik legde uit dat ik dat niet was maar dat ik als ouderling was ingezegend begin jaren zestig en vele jaren eerste ouderling van een plaatselijke gemeente was geweest.

“Ik denk niet dat u deel kunt hebben aan deze dienst, maar ik moet het navragen bij de Conferentie president van New York, die toevallig in Perth in Australië is en de jaarlijkse bijeenkomst bijwoont. “Morgen zal ik hem opbellen.”

Mijn hart zonk me in de schoenen bij de gedachte dat Kevin en Jennifer misschien naar huis zouden moeten terugkeren zonder de zalving. Die nacht smeekte ik God tussenbeide te komen, zodat de wankel christelijke ervaring van het echtpaar niet zou worden geschaad en zij het misschien helemaal zouden opgeven.

De volgende dag kwam het bericht dat de Conferentie president van New York zijn zegen had gegeven om door te gaan met de zalving. Maar van de kant van de predikant voelde ik nog wat weerstand. Hij voelde zich verplicht in te stemmen met een beslissing waarin hij niet geloofde. Hoewel de zalving geen onmiddellijke verbetering in Jennifers toestand bracht, kwam er veel nieuwe informatie boven water gedurende hun driedaagse bezoek. Eindelijk kwam ik te weten hoe de boze geesten de controle over haar leven hadden gekregen.

Nadat zij laat in de middag in Endicott waren aangekomen en ingecheckt waren in een motel, belde Kevin op om te zeggen dat de reis goed was verlopen. Wij nodigden het echtpaar uit bij ons te komen eten. De volgende morgen belde hij ons om te zeggen dat ze verlaat waren en dat Jennifer niet kon komen, omdat er iets niet goed was. Gedurende het gesprek van die ochtend luisterde ik of ik iets kon horen over hoe de geesten erin waren geslaagd zijn vrouw te bereiken. Mijn gebed om hun probleem te mogen begrijpen werd beantwoord toen hij ons over hun huwelijksreis vertelde.

Toen ze op hun bestemming in een grote stad aankwamen, hadden zij aanplakbiljetten gezien en andere reclames van een of andere bekende

Amerikaanse rock artieste die optrad in een groot stadion. Het idee om dat concert bij te wonen maakte Jennifer blij, maar Kevin had al besloten om niet meer naar dat soort muziek te luisteren en dichter tot God te gaan. Toen dacht hij bij zichzelf: ONZE HUWELIJKSREIS IS EEN SPECIALE GEBEURTENIS, IK ZOU ER ALLES AAN MOETEN DOEN OM MIJN BRUID GELUKKIG TE MAKEN. Dus kocht hij kaartjes.

Jennifer was in de wolken met het optreden en zag deze ervaring als een van de hoogtijdagen in haar leven. Toen begon er iets vreemds te gebeuren. De volgende morgen bij het wakker worden voelde zij zich wat terneergeslagen, maar ze kon die gevoelens niet verbinden aan een of andere gebeurtenis. Terwijl ze die dag in de auto de stad bekeken, ging er een motorrijder voor hen rijden. Op het jack van de man stonden de woorden “Harley-Davidson” in grote letters. Op slag kwam Jennifer in een diepe depressie en begon te huilen, die situatie duurde bijna de rest van de dag.

Een paar dagen later ontdekte Kevin dat Jennifer op dezelfde manier reageerde als zij het woordje “groen” zag op een bord, een gebouw of iets anders. De woorden Harley en groen veroorzaakten vreselijke vlagen van depressie, dus als ze met haar man door een stad reed, staarde ze naar de grond om het zien van die woorden maar te vermijden. Als ze de stad uit waren kon ze weer opkijken.

Jennifers probleem was begonnen nadat ze het heavy metal rock concert hadden bijgewoond. Tientallen jaren eerder had de hogepriester van de spiritisten mij verteld dat, als christenen op een plaats komen waar praktiserende occultisten rondscharrelen, Gods engelen daar weg moeten blijven. Hij legde uit dat boze engelen proberen door Gods bescherming rond iemand heen te breken. Zij beïnvloeden de mensen om een waarzegger te bezoeken, een astroloog of een hypnotiseur, of iemand die bij het occultisme betrokken is. Naar mijn mening gebruikt Satan de rock concerten als directe ingangen om zorgeloze jonge mensen te verlokken. Door de populariteit van de muziek en het feit dat sommige musici graag met het occulte experimenteren om zo roem en succes te verkrijgen, wordt macht en controle aan boze geesten gegeven.

Toen Kevin en Jennifer ons een keer bezochten in Endicott, merkte

ik op dat zij een kleine cassettespeler in haar schoudertas had, met een dun draadje dat naar haar linker oor liep. De volgende morgen kwam Kevin langs, en omdat hij alleen was vroeg ik hem over die cassettespeler. Hij legde uit dat het luisteren naar haar favoriete muziek Jennifer kalmeerde en ze veel minder problemen kreeg. Toen vroeg ik hem heel eerlijk tegen mij te zijn en ik zei: “Luistert Jennifer naar rock muziek?”

Ietwat verrast antwoordde hij: “Ik had gehoopt dat u mij die vraag niet zou stellen. Ja, mijnheer Morneau, het spijt me te moeten zeggen dat ze naar rock muziek luistert om haar zenuwen te kalmeren.”

Ik legde Kevin uit dat de boze geesten muziek hadden gebruikt om controle te krijgen over de geestelijke en emotionele vermogens van zijn vrouw en dat ze van plan waren haar vroegtijdig te laten sterven.

Ik besepte dat een hevige strijd met de krachten van het kwaad voor hen lag en ik verzekerde hem dat wij voortdurend voor hen zouden bemiddelen. Tegelijkertijd maakte ik hem duidelijk dat Jennifer het luisteren naar rock muziek zou moeten opgeven voordat zij aan de kwade machten zou kunnen ontsnappen. De uitkomst zou afhangen van het feit hoe zij haar keuzevrijheid, die God aan alle menselijke wezens had gegeven, zou gebruiken; Hij respecteert onze keuzes, zelfs al maken wij verkeerde keuzes. Zolang mensen iets koesteren waarvan boze geesten gebruik hebben gemaakt om controle over hen te krijgen, hetzij rock muziek of iets anders, tonen zij daarmee welke macht zij toestaan over hen te heersen.

Het jonge paar keerde terug naar hun eigen land en naarmate de maanden verstreken werd het nieuws over hen nog ontmoediger. Een brief meldde: “Jennifers toestand verslechtert, met ontzettend lijden.” In een andere brief stond: “Ik ben ontzettend bezorgd over Jennifers lichamelijke toestand, ze heeft verschrikkelijke hoofdpijnen, en haar maagzweer is drastisch verergerd en bloedt van tijd tot tijd inwendig. Zij voelt dat een kracht haar vasthoudt en dan heeft ze verschrikkelijke drang een mes te nemen en mij in mijn slaap aan stukken te snijden. Ook heeft ze soms het gevoel dat ze ons hondje moet verdrinken, waar we toch veel van houden.”

Terwijl ik de hele zaak overdacht kwam ik tot de conclusie dat de geesten op het punt stonden haar lichamelijk aan te vallen, dus bad ik God haar te verlossen van de vernietiging als iets dergelijks zou gebeuren. Niet lang daarna kreeg ik een telefoontje van Kevin die heel erg van streek was. Een paar dagen later kreeg ik een brief van hem, waarin hij de details beschreef van wat er was gebeurd.

Op een ochtend hoorde hij Jennifer in de badkamer vallen, rende naar haar toe en kwam precies op tijd om haar worstelend op de grond te zien liggen met haar gezicht naar beneden, terwijl haar hoofd op en neer gebonkt werd op de grond, haar lichaam werd met één arm op haar rug door een onzichtbaar wezen vastgehouden. Bloed stroomde uit haar neus. Onmiddellijk riep Kevin: "Lieve Jezus help!" Opeens stopte de aanval. Hij tilde haar op en zag zwarte kneuzingen en vingerafdrukken op haar arm, op één schouder en op een deel van haar schedel waar iets haar haar had uitgetrokken.

Nadat de bloeding was opgehouden en Jennifer weer tot zichzelf was gekomen, beschreef zij de beproeving. Toen ze naar de badkamer liep voelde zij een onzichtbare tegenwoordigheid en die begon met haar te worstelen. Iets draaide een arm op haar rug en gooide haar neer. Toen greep de onzichtbare macht haar haar beet en bonkte haar hoofd op de betegelde vloer.

Kevin vertelde mij dat die gebeurtenis Jennifer ervan had overtuigd dat ze de rock muziek moest opgeven. Bemiddelend gebed voor haar waarbij aanspraak werd gemaakt op het bloed van Jezus dat op Golgotha had gevloeid, als de reden dat Hij ons gebed zou beantwoorden, bracht Jezus' verlossende kracht in haar leven. Niet lang daarna was zij weer gezond naar lichaam en geest. Ze hebben nu een prachtig kindje dat grote vreugde in hun beider leven heeft gebracht en waarvoor zij God heel dankbaar zijn. Als ik Kevins brieven uit die moeilijke tijd doorlees, merk ik dat hij nooit naliet te zeggen: "Alstublieft help ons met uw bemiddelend gebed!" En God deed dat.

Tot dienst gedrongen.

De twee ervaringen die ik zojuist heb weergegeven tonen aan hoe de krachten van het kwaad toegang krijgen tot Gods geboden houdend volk, in een poging hen van God te scheiden en hoe zij van plan zijn hen te vernietigen. Vanuit de hele wereld krijg ik brieven die over dergelijke ervaringen met het bovennatuurlijke vertellen. Dit afgelopen jaar is het aantal brieven, vergeleken met de voorgaande vijf jaren, op zijn minst verdubbeld.

Zoals ik al eerder zei, wilde ik geen boek schrijven over de misleidingen van de laatste dagen. Mijn hele leven draait om het bidden voor mensen. Op het ogenblik heb ik meer dan 17.000 mensen op mijn gebedslijst staan en ik laat niet toe dat iets mijn aandacht afleidt van die wezenlijke verantwoordelijkheid. Bovendien heb ik mijzelf ervan overtuigd dat, als de Heer een dergelijk boek in deze tijd had willen laten schrijven, Hij wel een heleboel mensen wist die het er beter zouden afbrengen dan iemand die nog nooit een dag Engelse les in zijn leven heeft gehad.

Ik ben geboren en getogen in een Frans sprekend gebied van oost Canada en lange tijd heb ik aangenomen dat de gelegenheid om de Engelse taal te leren voorgoed aan mij was voorbij gegaan. Toen kwam de tweede wereldoorlog en ik verhuisde naar de omgeving van Montreal, waar ik tekende voor de koopvaardij. Daar ontmoette ik voor de eerste keer in mijn leven Engels sprekende mensen. Maar tot ongeveer 1950 richtte ik mij niet op het leren van die taal tot ik bijna drie jaar met Hilda was getrouwd. Ik leerde het zodat we naar de Verenigde Staten konden gaan om onze twee kinderen betere mogelijkheden te kunnen bieden dan wij gehad hadden. Toen ik Hilda van mijn plannen vertelde vond zij dat geweldig, maar ze zag een groot struikelblok dat de weg versperde. “Hoe denk je de kost te kunnen verdienen in de verkoop als je zo weinig Engels kent en het niet kunt schrijven?” Bovendien maakt je verkoopwerk het onmogelijk avondlessen te volgen. Van jou krijg ik geen hoogte.”

Ik antwoordde dat ik een plan had dat ons in vier jaar zeker naar de Verenigde Staten zou brengen. Ik had besloten Engels te leren door woorden uit het woordenboek uit mijn hoofd te leren. Ik had uitgerekend

dat het met de zegen van de Geest van God in mijn leven, ongeveer vier jaar zou duren om de taal te leren en dan nog drie jaren om het te verbeteren. En ja hoor, - in 1954 kwamen wij met onze groene kaart de Verenigde Staten in. We werden in 1975 burgers van de Verenigde Staten en ik heb 42 jaar lang genoten van dit geweldige door God gezegende land. En als ik daar vandaag over nadenk, kan ik niet anders zeggen dan, "ERE ZIJ GOD IN DE HOGE."

HOOFDSTUK 3

EEN RODE ZEE ERVARING

In augustus 1995 kreeg ik eerst een telefoongesprek en toen een brief van een zekere mevrouw Jodi Halstead, die in Oregon woonde. In haar stem klonk een gevoel van urgentie, een roep om hulp door. Toen ik de telefoon opnam, viel ze met de deur in huis en zei dat ze belde op aandrang van dominee Reginald Robinson, medewerker en spreker van het televisie programma “Adem des Levens.”

Ze legde uit dat ze twee dochters had die vast zaten in de vrouwen-gevangenis in Salem, Oregon, omdat ze in de herfst van 1988 twee mensen hadden gedood. Mevr. Halstead zei dat een van de meisjes, Sharon Lee, zo nu en dan onderdrukt was geweest door demonische geesten in de laatste 7 jaren, maar nu pijnigden de geesten haar lichamelijk. Zij had speciale hulp nodig.

Ook meldde mevrouw Halstead dat dominee Robinson zeer behulpzaam voor haar dochters was geweest na hun arrestatie. Hij had hen in de gevangenis opgezocht en had hen geholpen zich aan te passen na de schok, toen ze zich hadden gerealiseerd dat de aanwijzingen die hen door de engelen waren gegeven niet van God waren gekomen, maar van Satan en zijn gevallen engelen.

Toen ik haar vroeg de bovennatuurlijke aanvallen te beschrijven legde zij uit dat de meisjes een set van mijn vier boeken hadden ontvangen en toen Sharon die avond op haar bed in de cel lag te lezen in “Een reis in het bovennatuurlijke”, een onzichtbare kracht had geprobeerd dat boek uit haar handen te trekken. Eerst hoorde zij een hoog geluid dat dergelijke wezens soms maken als zij een slachtoffer benaderen. Voorgaande bovennatuurlijke bezoeken hadden haar gewaarschuwd voor de manier waarop de geesten zich soms gedragen. Ze merkte dat er klaarblijkelijk meer dan één geest aanwezig was, zette zich schrap en hield het boek met beide handen vast. “Ik had het gevoel dat ze wilden proberen mij van het bed af te schuiven om tegelijk het boek van mij af te pakken, en ja hoor, dat deden zij,” vertelde zij aan haar moeder. (Sharon bevestigde veel van de

informatie die haar moeder gegeven had toen ik de zusters in april 1996 bezocht)

Voor die tijd hadden de geesten hun aanwezigheid aan Sharon laten merken, maar ze hadden haar niet lichamelijk aangepakt. Ze raakten haar haren aan en maakten geluiden zodat ze niet in slaap kon vallen. “In het begin van die ervaringen” vertelde Sharon, “maakten die geesten mij ontspannen en binnen een paar minuten viel ik in slaap.” Andere keren wekten ze haar als ze lekker lag te slapen onder twee wollen dekens door rond haar lichaam koude lucht binnen te laten. Een paar minuten later stonden ze rond haar bed en drukten de dekens strak om haar heen.

Jodi vroeg of ik Sharon Lee kon helpen. Ons telefoongesprek moet wel een uur geduurd hebben, want ze vertelde een paar gebeurtenissen die tot de arrestatie en gevangenneming van haar dochters hadden geleid. Daarna las ze me een paar regels voor uit een brief die ze kortgeleden van Sharon Lee had ontvangen:

“Ik werd sinds 4 augustus geplaagd en lichamelijk gepijnigd door deze geesten. Soms raken ze me aan en dan voelt het alsof ik verbrand ben door elektriciteit. Op een ochtend werd ik wakker omdat een boze geest bezig was mij te wurgen en de lucht uit mijn longen te persen.”

Behalve mijn telefoongesprek met mevrouw Halstead stuurde ik haar een brief waarin ik haar vertelde hoe wij zouden moeten bidden voor haar dochter en ik schreef Sharon Lee om haar wat leiding te geven en bovenal om haar te wijzen op de grootste Bron van kracht en genade die tot haar beschikking staat.

Beste Sharon,

“Zoals je wel weet heeft je moeder mij geschreven en ook hebben wij telefonisch met elkaar gesproken over de rampzalige gebeurtenissen die in jouw leven zijn gekomen. Zodra ik ervan hoorde heb ik jouw moeilijkheden aan de Heer voorgelegd en voor jou om Zijn genade gesmeekt. Nu wil ik je duidelijk maken dat ik geen adventistische exorcist ben. Ik ben een man van gebed en de begeleiding die ik je kan geven concentreert

zich uitsluitend in de macht van Jezus Christus om te verlossen, door de verdiensten van Zijn goddelijk bloed, dat op Golgotha is vergoten voor onze verlossing.

Het is verdrietig dat boze geesten je leven hebben geterroriseerd, maar laat me je verzekeren dat jouw veiligheid gevonden moet worden in de onovertroffen kracht van onze grote Verlosser.

Slechts door de verdiensten van het goddelijk bloed van Christus dat op Golgotha voor onze redding gevloeid heeft, kunnen wij ontsnappen aan het getreiter van boze geesten. Ik stel voor dat je iedere dag leest over de kruisiging van Christus in Mattheüs 27: 24-54. Smeek daarna bij onze hemelse Vader dat de verdiensten van dat grote offer op jou mogen worden toegepast en dat de Heilige Geest jouw geestelijke strijd zal strijden en de machten van het kwaad omver zal werpen.

“Ernstig, volhardend smeken tot God in het geloof – geloof dat tot een volkomen afhankelijkheid van God leidt... dit alleen kan baten om aan mensen de hulp van de Heilige Geest te schenken in de strijd tegen de overheden en de machten, de wereldbeheersers der duisternis en de boze geesten in de hemelse gewesten.” (W der E 358)

Ik zou je willen aanraden ervoor te zorgen dat de weg tussen jou en je Schepper te allen tijde wijd open is. Om dit waar te maken moet je ‘s morgens als je wakker wordt, je gedachten richten op het Heilige der Heiligen in het hemels heiligdom. Ik bedoel dus als eerste. Ga je bed niet uit, spreek tegen niemand of luister niet eerst naar het weerbericht. Richt je in stilte tot de Heer Jezus, als het niet mogelijk is hardop tot Hem te spreken. Dank Hem voor Zijn liefhebbende zorg voor je en voor het op jou toepassen van de verdiensten van zijn heilig goddelijk bloed dat Hij op Golgotha heeft doen vloeien voor jouw redding.

Ik heb begrepen dat je mijn vierde boek hebt, dat in mei van de pers is gekomen met de titel: “Als je ongelooflijke antwoorden op gebed nodig hebt.” Lees hoofdstuk 2 “Verheug u in een vaste relatie met Christus,” om je ervan te verzekeren dat je gebeden de troon van God bereiken. Om je vertrouwen in Christus’ macht tot redding te versterken, raad ik je aan verzen uit de Schrift uit je hoofd te leren die je geloof zullen versterken, zoals Kolossenzen 1: 14. Dit vers zegt dat wij in Hem, dat is

in Christus, verlossing hebben door Zijn bloed, de vergeving der zonden. Met andere woorden, daar is de kracht.

Bovendien wil ik je wijzen op Kolossenzen 1: 16: “Want in Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen.” Zie je, Christus heeft zelfs de gevallen Lucifer en zijn engelen geschapen, en in feite is zelfs hun bestaan afhankelijk van Hem die eens het leven van hen zal wegnemen, en dan zullen ze niet meer zijn.

Lees dikwijls de verzen 9 en 10 van Kolossenzen 2, waar ons verteld wordt dat onze Heer Jezus, God is in de ware zin van het woord, en dat wij in Hem de volheid hebben verkregen, met andere woorden dat wij voor onze verlossing niets tekort komen, omdat Hij het Hoofd is van alle overheid en macht. De apostel Paulus schreef: “Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch krachten, noch engelen (Satan’s engelen) noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte of diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here. (Rom. 8: 38, 39)

Laat me een paar waarschuwende woorden toevoegen. Heb niets te maken met hypnotiseurs, waarzeggers, astrologen, handlezers of welke mediums ook. Heb op geen enkele manier omgang met belijdende christenen die met boze geesten spreken wanneer die worden uitgedreven, zoals in bevrijdingsdiensten wordt gedaan. Tenslotte, sluit je niet aan bij mensen die zeggen dat ze met de geesten van doden spreken. Zulke mensen zijn kanalen die de boze geesten gebruiken om de bescherming, die God rond mensen heeft gelegd, te doorbreken.

Laat mij nog eens herhalen wat ik al eerder heb gezegd, omdat het van wezenlijk belang is. Als wij kracht uit de hemel willen ontvangen wanneer we voor onszelf of voor anderen bidden, moeten we daarheen gaan waar die kracht kan worden gevonden. Er is oneindige kracht te vinden in de verdiensten van het goddelijk bloed van Christus.

Hoe meer wij vertrouwd raken met Matteüs 27: 24-54 hoe sterker wij zullen worden door de verlichting van de Heilige Geest en Christus’ macht om te redden. wij moeten onze gedachten ook versterken met het

feit dat de Heilige Geest het enige middel is om weerstand te bieden aan de zonde. Alleen door Hem kunnen wij een overwinnend en succesvol christelijk leven leiden. Onze gebeden zullen dan dezelfde grote kracht in de levens brengen van hen voor wie wij bemiddeld bidden. (W.560)

In deze tijd is het van wezenlijk belang dat wij onze hemelse Vader om Zijn Heilige Geest vragen om onze geestelijke strijd te voeren tegen het eigen ik, zonde en de wereld, en boven alles tegen de macht van de gevallen engelen. Als wij op deze manier bidden voor hen die we graag op de nieuwe aarde terug willen zien, dan zullen wij Gods Geest machtige wonderen tot verlossing zien doen, in dezelfde mate als waarover wij lezen in Handelingen 19.

Ik raad je aan om dikwijls in de loop van de dag onze hemelse Vader te danken voor de toepassing van de verdiensten van Christus' bloed op jou en degenen voor wie je bidt. Als je dit doet zal de Heilige Geest op wonderlijke manieren werken om je gebeden te beantwoorden en Satan en zijn geesten bestrijden. Ik ontvang veel brieven waarin verteld wordt hoe Gods Geest levens heeft omgevormd, wanhopige situaties heeft hersteld en voorzien heeft in overwinning voor de hopelozen.

Voordat ik afsluit wil ik je vertellen over een ervaring die ik meer dan 45 jaar geleden heb gehad. Hopelijk is het bemoedigend voor je. Het heeft te maken met depressie. Nadat ik in 1946 Jezus als mijn Heer en Heiland had aanvaard, waren er nog steeds dagen dat ik zeer depressief was in mijn christelijke wandel. Deprimerende gedachten vervulden mij als ik eraan dacht hoe ik God eens had gehaat. Het feit dat ik Satan en zijn geesten had aanbeden maakte dat ik mij vreselijk voelde. Er waren momenten dat ik er bijna van overtuigd was dat het leven niet waard was geleefd te worden en dat God mij niet kon gebruiken.

Maar die hopeloze toestand verdween altijd als ik aan Jezus in het hemelse heiligdom dacht en zachtjes zei: "Lieve Jezus, help mij." Ik begrijp nu dat Heilige Geest onmiddellijk een Bijbeltekst in mijn gedachten bracht die ik uit mijn hoofd had geleerd om mij te versterken en hoop te geven. Als spiritist had ik geleerd dat boze geesten er plezier in hebben gedachten en beelden in de hoofden van de mensen te flitsen die ontmoediging, hopeloosheid en wanhoop enz. voortbrengen. Ik begreep heel

goed wat er met mij gebeurde.

Toen kwam ik op zekere dag iets tegen dat mij erg opgewonden maakte: “Genade is een eigenschap van God die Hij tegenover mensen die het niet verdienen, aanwendt. Wij zochten er niet naar, maar de genade werd uitgezonden om ons te zoeken. God verheugt er zich in, zijn genade op ons uit te storten, niet omdat wij die waardig zijn, maar omdat wij die uiterst onwaardig zijn. Onze enige aanspraak op Zijn genade is onze grote nood. (De Weg tot Gezondheid, blz.129)

Ik leerde dit gedeelte onmiddellijk uit mijn hoofd en door de jaren heen heeft de Geest van God dat gebruikt om bemoediging en hoop te brengen in de levens van heel veel mensen.

Het is geen gemakkelijke taak om gedurende de afsluitingstijd van de aardse geschiedenis in het land van de vijand te leven, maar wij hebben de verzekering dat Jezus ons door alles heen zal helpen en er zal een dag komen dat wij als overwinnaars zullen worden erkend en het loon zullen ontvangen waarvan door onze Heiland Jezus Christus gesproken wordt. “Wie overwint hem zal ik geven te eten van de boom des levens; die in het paradijs Gods is.” (Openb.2: 7)

Ik zou het op prijs stellen als je me van tijd tot tijd wilt laten weten hoe God zegent.

“Beschouw mij als je toegewijde vriend in het gebed

Dank je voor het delen van je leven met mij.

Moge God je op vele kostbare manieren zegenen.”

Eindelijk Vrede.

Volgens mevrouw Halstead die mij op de hoogte hield van Sharon Lee's weg naar vrijheid van bovennatuurlijke onderdrukking, bleek mijn brief aan haar een goede hulp te zijn. De dingen waaraan ik haar had herinnerd, - de kracht en de genade, die door Jezus Christus en de goddelijke werking van de Heilige Geest voor haar beschikbaar zijn -, bemoedigden haar en brachten de vrede van de hemel in haar leven.

Maar van tijd tot tijd herinnerden de geesten haar eraan dat zij haar niet hadden vergeten, en ergens in de herfst van dat jaar, schreef ze aan

haar moeder: “Meestal gaat het beter met mij, alleen wilde ik wel dat de geesten mij altijd met rust lieten. Ze zijn zo’n plaag en het lijkt wel of ze nooit moe worden; ik wilde dat ze dat wel werden.”

In december belde mevrouw Halstead me weer op en zei dat de boze geesten Sharon Lee weer aanvielen. De dag na kerstmis kwam er een brief van haar binnen die over haar moeilijkheden vertelde. De geesten zochten weer toegang tot haar, maar iedere keer als ze Jezus om hulp bad kwam die snel. “Als ik tot Jezus bid om hulp en bescherming, kan ik de verschillende hoge geluiden horen en voel ik alsof er een soort geestelijk gevecht om mij heen gaande is. De kracht is soms zo sterk dat die tegen mijn lichaam komt en ik het in mijn zenuwen voel.

Ik geloof dat de Heilige Geest een barrière plaatst tussen mij en de boze geesten en ze ook van me wegdrijft. Het is geweldig, een soort beschermend krachtveld. Toch kan ik maar niet begrijpen waarom de geesten steeds mogen terugkomen en me soms zelfs pijn doen. Weet u of daar een of andere reden voor is? Als dat zo is laat het me dan alstublieft weten.”

De vraag van Sharon Lee was mij in het verleden een raadsel geweest, toen ik met een aantal mensen te doen had die dezelfde ervaringen hadden met bovennatuurlijke kwellingen. Maar nadat ik van deze kwestie een gebedszaak had gemaakt leidde de Geest van God mij ertoe te zien en te begrijpen waarom de geesten zo brutaal in de levens van bepaalde christenen binnendringen. Dus gaf ik antwoord op de belangrijke vraag van Sharon Lee.

“Beste vriendin in Christus.

Op het ogenblik is het 4.42 uur in de ochtend. Sinds middernacht ben ik bezig dringende verzoeken om gebed te beantwoorden, en ik had me voorgenomen niet naar bed te gaan voordat ik aan jou had geschreven. Het spijt me dat ik niet eerder heb geschreven. De oorzaak voor die vertraging is dat ik de laatste tijd zoveel meer telefoontjes heb gekregen. Het lijkt erop dat de nood en verwarring nu zelfs groter zijn dan een jaar geleden. De tijd die ik met hen aan de telefoon doorbreng is meer belastend dan voorheen...

Jij en Deborah zijn steeds in mijn gebeden geweest en er zal voorpraak voor jullie zijn zolang de noodzaak er is. Nu wil ik graag antwoorden op een vraag die je mij in je laatste brief hebt gesteld: “Waarom mogen de geesten steeds terugkomen en mij soms zelfs pijn doen?”

Het zal je interesseren dat ik veel brieven krijg die vertellen over bovennatuurlijke krachten die Zevendedags Adventisten op verschillende manieren onderdrukken. En terwijl ik hen help te begrijpen dat zij dagelijks voor hun verlossing moeten smeken op de verdiensten van het kruis, en om de Heilige Geest om hun geestelijke strijd te strijden, zijn de meesten van hen in staat geweest aan de kwelling van de boze engelen te ontsnappen.

In sommige gevallen bleven de geesten echter steeds opnieuw terugkomen. Toen heeft de Geest van God me ertoe geleid iets zeer belangrijks te ontdekken. Wanneer ik met die personen praatte over dat bijzondere probleem, merkte ik dat zij een zwak geloof hadden in het volmaakte verlossingsplan van onze hemelse Vader. Zij bleven steeds opnieuw hun oude zonden belijden.

Een vrouw, Victoria genaamd, zei tegen mij: “Iedere keer als ik eraan denk hoe slecht ik was voordat ik Jezus als mijn Heer en Heiland aannam, en over alle goddeloze dingen die ik deed, heb ik het er moeilijk mee te geloven dat God mij al de zonden heeft vergeven. Om nu helemaal zeker te weten dat ze wel vergeven zijn, belijd ik ze opnieuw aan God. Nadat ik dat heb gedaan voel ik me werkelijk goed.”

De gedachte kwam in mij op dat die persoon in werkelijkheid, iedere keer als ze dit deed, God in zekere zin beledigde, en haar probleem vergrootte. De Bijbel zegt ons dat we door genade, door geloof gered worden. Als mensen het er dus moeilijk mee hebben te geloven dat God hun oude zonden heeft vergeven, ben ik geneigd te denken dat hun verzoek om die zonden opnieuw te vergeven een verschrikkelijk gebrek aan vertrouwen in God aantoont, een gebrek aan geloof in Zijn Woord. 1 Johannes 1: 9 zegt: “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid.”

Ik kan me voorstellen hoe blij de boze geesten moeten zijn wan-

neer ze ervoor zorgen dat zulke mensen zich niet vergeven voelen en hen dan God te zien vragen om hun oude zonden weer te vergeven. De geesten weten dat de Bijbel de onstandvastige gedachten, of het gebrek aan geloof van zulke mensen beschrijft als zijnde zonder waarde voor God om iets te verkrijgen. De Bijbel zegt als we iets aan God vragen, het in geloof moet zijn, niet twijfelend: “want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt. Want zulk een mens moet niet menen dat hij iets van de Here zal ontvangen.” (Jac. 1: 6,7) En ik geloof dat dit ook van toepassing is op de vergeving van zonden. In feite geloof ik dat dergelijk gedrag tot op zekere hoogte de weg openhoudt voor satans engelen om zo vaak zij willen die mensen te onderdrukken.

Om het probleem van die vrouw te helpen oplossen, zodat de boze geesten niet langer in staat zouden zijn haar openlijk te verdrukken, zoals zij hadden gedaan, stelde ik haar voor dat zij God onmiddellijk zou danken in de naam van onze Here Jezus dat Hij al haar zonden en ongerechtigheid heeft vergeven, en dat hij op haar de verdiensten van Christus' bloed van toepassing heeft gebracht, wanneer haar oude zonden in haar gedachten opkwamen.

Ik stelde voor dat zij Psalm 103: 1-4 en 10-14 uit haar hoofd zou leren, als een beveiliging tegen ontmoediging. En als er negatieve gedachten bij haar opkwamen, gedachten die zouden leiden tot het twijfelen aan Gods liefde, zij ogenblikkelijk deze verzen een aantal malen voor zichzelf zou opzeggen als middel voor de Heilige Geest om haar verstand in evenwicht te brengen in de kracht en liefde van God. Het is een oneindige troost om te horen dat Hij ons niet heeft gedaan naar onze zonden en ons niet vergeldt naar onze ongerechtigheden. “Maar zo hoog de hemel is boven de aarde, zo machtig is zijn goedertierenheid over wie Hem vrezen. Zover het oosten is van het westen, zover doet Hij onze overtredingen van ons; gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt zich de Here over wie Hem vrezen. Want Hij weet wat maaksel wij zijn, gedachtig dat wij stof zijn.”

Om dus een lang verhaal kort te maken, de nieuwe ervaringen van de vrouw zijn zo dat ze vele malen per dag bezig is God te loven voor het feit dat Hij al haar zonden vergeven heeft en voor de Heilige Geest die

met succes haar geestelijke strijd met de boze geesten voert. Ze zegt dat haar christelijke wandel er nu één is van vrede, tevredenheid en een vaste troost in Christus. Alles wat ik hieraan kan toevoegen is “ERE ZIJ GOD IN DE HOGE.”

Sharon Lee ik zou graag zien dat je vreugde hebt in de Heer en Hem elke dag vele malen prijst voor Zijn goedheid en genade en voor Zijn Heilige Geest die jouw leven op vele manieren zegent. Deze manier van leven zal je een grote mate van goddelijke genade brengen en je van veel nut zijn.

Ik moet je vertellen dat ik een groot deel van deze brief vijf dagen geleden heb geschreven, zoals je aan de bovenstaande datum kunt zien, en ik maak er nu een einde aan. Zoveel onverwachte dingen hebben mijn directe aandacht gevraagd en hebben voor vertraging gezorgd. Je ouders zijn onderweg vanuit Mexico hier gestopt en hebben ons vanmiddag bezocht. Het zijn hele fijne mensen.

Nu is het 2.21 uur en ik word moe, dus zal ik nu sluiten.

Moge de vrede van God die alle begrip te boven gaat je leven zegenen in Christus Jezus.

Laat me u iets meer vertellen over de ervaringen van de vrouw die ik Victoria heb genoemd. Ze vertelde twee liederen uit het hoofd te hebben geleerd, die haar moeder mooi vond en vaak zong toen zij nog een klein meisje was.

Ze schreef: “Ik laat niet langer toe dat deprimerende en ontmoedigende gedachten in mijn geest blijven hangen, meteen als ze verschijnen begin ik deze liederen te neuriën of te zingen, en prijs dan mijn hemelse Vader voor zijn nooit falende genade en liefde. Door de genade van God ben ik een overwinnaar geworden, mijnheer Morneau, en ik denk graag dat ik een voorvechter in het geloof ben en dat mijn leven vervuld is van geestelijke kracht die ik nooit heb gehad en waarvan ik ook nooit heb gedacht die ooit te zullen ontvangen. Ik ben blij te kunnen zeggen dat ik vervuld ben met de zoete vrede van de liefde Gods.

Er is een besluit genomen.

Gedurende december 1995 en januari 1996 kwam er een ongebruikelijke hoeveelheid brieven binnen vanuit verschillende delen van de wereld, met als onderwerp: bezoeken van engelen. Velen van Gods geboden houdend volk werden beangstigd door mensen die voorgaven boodschappen van God te ontvangen betreffende de laatste dagen. Hoewel die door schitterende engelen tot hen gebracht werden, waren die boodschappen niet in overeenstemming met het Woord van God en sommige mensen bleven met veel onbeantwoorde vragen zitten.

In bijna iedere brief vroegen mensen of ik erover had nagedacht een boek over engelen te schrijven, dat hen zou kunnen helpen om niet misleid te worden en de eeuwigheid te verliezen. Een man citeerde 1 Joh. 4: 1: “Geliefden, vertrouwt niet iedere geest, maar beproeft de geesten, of ze uit God zijn; want vele valse profeten zijn in de wereld uitgegaan.” Hij vond dat, vanwege mijn eerdere ervaringen met de bovennatuurlijke wereld van de geesten, en omdat ik door God gered was van de eeuwige ondergang, ik het aan Gods volk verschuldigd was een boek te schrijven dat zou aantonen dat niet alle engelen van God komen.

Zelfs vóór die tijd had Reginald Robinson, een spreker van “Breath of Life”, die de zusters Halstead na hun gevangenneming in de herfst van 1988 zeer behulpzaam was geweest, al voorgesteld dat ik een boek zou schrijven dat Gods volk zou waarschuwen voor het gevaar van valse engelen. Ik heb hem voor zijn voorstel bedankt, maar er niets mee gedaan. Mijn gebedsdienst was het middelpunt van mijn inspanningen. Maar nu kreeg ik de gedachte dat mijn hemelse Vader misschien wilde dat ik tijd zou maken om een boek te schrijven dat Gods Heilige Geest zou kunnen gebruiken om Zijn volk tot zegen te zijn, te verlichten en wakker te schudden, voordat het te laat was.

Toen ik de zaak voor de hemelse Vader in gebed bracht, legde ik uit dat er maar één manier was waarop ik het boek kon schrijven dat iedereen van mij verwachtte. Ik zou naar Salem Oregon moeten gaan en de zusters ondervragen over hun ervaringen met het bovennatuurlijke. Ik vond dat ik, om met gezag over zo'n ingewikkeld onderwerp te kunnen

schrijven, hen persoonlijk moest ontmoeten en ze enkele moeilijke vragen moest stellen. Maar om dat te laten gebeuren zou er heel wat goddelijke tussenkomst nodig zijn. Ik geloofde werkelijk in de bijbelse raad: “De schrandere geeft acht op zijn gang,” (Spreuken 14: 15) om te voorkomen dat er allerlei moeilijkheden over onszelf worden gebracht. Gods leiding had mij door de jaren heen goed gediend en die wilde ik nu niet veronachtzamen.

Mijn eerste zorg was natuurlijk mijn beschadigde hart. Bijna twaalf jaar had het mij binnenshuis gehouden, behalve om één of tweemaal in de maand een paar uur naar de kerk te gaan. Volgens de medische wetenschap was een groot deel van mijn hart in 1984 afgestorven en niet hersteld. Ja, ik was van New York naar Californië gevlogen om daar te gaan wonen, maar dat was geen plezierreisje. Ik moest in een rolstoel van de ene terminal naar de andere worden gereden, terwijl mensen voortdurend naar mij starden. Ik was niet bereid om die ervaring te herhalen.. (Die ervaring schonk mij een groot medegevoel met mensen die aan een rolstoel gekluisterd zijn)

Ik vond dat, als mijn hemelse Vader wilde dat ik naar Salem Oregon zou gaan, ik graag zou willen worden “gesterkt met kracht door Zijn Geest” zoals Hij voor de Efeziërs deed. (Ef. 3: 16) En daar was ook nog de geldkwestie. Mijn vrouw en ik leven van de bijstand en een klein pensioentje, en nadat wij in onze basisbehoeften hebben voorzien blijft er weinig over. We waren niet van plan iemand om hulp te vragen om een dergelijke reis te financieren. Nadat ik mijn situatie tot in de kleinste bijzonderheden aan de Heer had voorgelegd, wilde ik er met Hem niet meer over spreken, vooral niet omdat ik honderden mensen op mijn gebedslijst had staan die voorbede nodig hadden. Ik vond dat zij voor moesten gaan. De volgende dag kwam een echtpaar dat wij goed kennen op visite en het onderwerp van een mogelijke reis naar Oregon kwam ter sprake. Zonder dat er over geld gesproken werd zei de man: “Je bent toch zeker niet van plan die reis van 2400 km. te maken in je 11-jaar oude auto?” “Ik heb geen keus” antwoordde ik.

“De Heer zou niet willen dat je dat deed,” vervolgde hij. “Dat is te riskant. Wat je nodig hebt is een nieuwe huurauto, en ik ga je de eerste

\$ 100,00 ervoor geven. Ik ga ook met een paar van mijn vrienden praten, die hier misschien ook wel in willen investeren. Mijn vrouw en ik zouden 's nachts niet kunnen slapen als jij en Hilda die lange reis met jouw oude auto zouden gaan maken.”

Tot onze grote verrassing ontvingen wij binnen één week cheques en geld, wat samen meer opracht dan de reis ons kostte, en met het overschot was ik in staat postzegels te kopen voor mijn gebedsdienst. Ik beantwoord namelijk alle brieven die ik van mijn lezers ontvang.

In April gingen Hilda en ik op reis naar Oregon, vol van vreugde in de Heer. Ik beschouwde de nieuwe kracht die ik voelde als een aanwijzing dat de Heilige Geest onze gebeden beantwoordde. Het comfortabele rijden in een nieuwe Buick drong ons ertoe God vele malen per dag te danken voor zijn liefde en zorg.

Een Rode Zee ervaring.

Op de tweede dag van onze reis hadden wij veel regen terwijl we door de bergen van Oregon reden. Het is geweldig om met 120 km. per uur over de snelweg rijden als de zon stralend schijnt en de lucht helder is, maar het is heel wat anders in de verkeersstroom mee te gaan als de regen hevig en fel neerklettert. Als wij iets langzamer gingen schoten de grote vrachtwagens met boomstammen die van Californië op weg waren naar de fabrieken in Oregon langs ons heen en duwden ons bijna van de weg af als ze voorbij snelden.

De wind en regenvlagen waren zo hevig dat alle zicht gedurende zo'n vijf seconden verdween wanneer een van die monstertrucks voorbij zoefde. Soms voelde ik dat de autobanden hun greep op de weg bijna verloren. Zo reisden wij met een gebed in ons hart. Toen gebeurde er iets wonderlijks.

Zachtjes begon ik Bijbelteksten te citeren die tot geloof inspireren. Verzen uit de Bijbel die spraken van God oneindige liefde en genade en van Zijn grote kracht. Ik hou van Psalm 105, in het bijzonder de eerste vijf verzen:

“Looft de Here, roept Zijn naam aan,
maakt onder de volken Zijn daden bekend,
zingt Hem, psalmzingt Hem,
gewaagt van al Zijn wonderen.
Beroemt u in Zijn heilige naam.
Het hart van wie de Here zoeken, verheuge zich.
Vraagt naar de Here en Zijn sterkte,
Zoekt Zijn aangezicht bestendig.
Gedenkt aan de wonderen die Hij heeft gedaan,
Zijn tekenen en de oordelen van Zijn mond.”

Toen werden mijn gedachten getrokken naar Genesis 1: 1-7. Dat Bijbelgedeelte vertelt hoe Gods Geest over de wateren zweefde en ze naar Zijn wil beheerste. Zijn Heilige Geest had de wateren bij de schepping gescheiden. Zou Hij nu de regens terug houden zodat wij veilig door die gevaarlijke bergen konden rijden? Niet meer dan drie of vier minuten later zagen Hilda en ik iets wonderlijks gebeuren.

Op de noordelijke rijbanen van de snelweg hield het op met regenen en werd het plaveisel volkomen droog. Maar het bleef stortregenen op de zuidelijke rijstroken. Het was alsof 15 tot 20 meter verder een muur van glas de regen van ons weg hield. En terwijl we naar rechts keken zagen we daar hetzelfde gebeuren. Vol verbazing en opgetogen over wat ze zag zei Hilda: “Wat gebeurt hier? De wolken boven ons worden ervan weerhouden op ons neer te regenen. Dit is zeker de hand van God die onze levens zegent.”

Ik vertelde van mijn stil gebed en dat God ons nu een ervaring gaf die we met anderen zouden kunnen delen om hun vertrouwen in God te versterken. “Hoe lang zal dit duren?” vroeg ze.

Ik antwoordde dat het zo lang zou voortduren als God zag dat nodig was.

Hilda bleef onze vorderingen bijhouden op de kaart, zodat we te allen tijde wisten waar we waren. Ze schreef op wanneer de regen voor ons ophield en we prezen God gedurende drie uur en tien minuten voor zijn grote kracht en liefde en dat Hij ons een droge weg gaf. Terwijl we

met 120 km. per uur doorreden op het droog wegdek, kon ik zien dat ongeveer 20 auto's ons dicht volgden, maar niet één waagde het ons te passeren. Misschien gaf de Geest van God hen in bij ons te blijven.

's Middags om 2 uur hadden we allebei honger en besloten te stoppen om iets te eten. Zo gauw we de afrit opreden, plensde de regen weer op ons neer en toen we een restaurant vonden moesten we, net als ieder andere sterveling, in onze auto blijven zitten totdat de regen iets afnam en we eruit konden zonder doorweekt te raken. Die ervaring maakte een diepe indruk op ons beiden en die drie uur en tien minuten zullen we ons altijd blijven herinneren als onze Rode Zee ervaring.

HOOFDSTUK 4

EEN OVERZICHT

Voordat we in zullen gaan op de bijzonderheden van de ervaringen die uiteindelijk Sharon Lee Halstead en haar zuster Deborah in een zwaar beveiligde gevangenis brachten, geloof ik dat het belangrijk is de onzichtbare krachten te onderzoeken die aan het werk waren en de tragische gebeurtenissen bewerkstelligden.

Ten eerste moet ik vertellen dat Satan en zijn gevallen engelen bijzonder geïnteresseerd zijn in de Gemeente der Zevendedags Adventisten en haar mensen. Zoals ik al eerder vertelde, hoorde ik in 1946 een spiritistische priester een aantal dingen vertellen. Zijn leidende geest zei wat Satan en zijn engelen van plan waren de Advent Kerk aan te doen, aangezien zij die tot splinters willen reduceren. Maar een punt dat ik nog niet genoemd heb trok op bijzondere wijze mijn aandacht vanwege de daarbij betrokken wreedheid.

“Om de meeste schade te berokkenen” beweerde de priester “zullen engelen menselijke gedaanten aannemen die het precieze evenbeeld zullen zijn van enkele levende Adventisten. Ze zullen dezelfde bouw hebben, dezelfde gelaatstrekken, dezelfde haarkleur en ogen, dezelfde stem enz.

Dan zullen zij een bank beroven, of andere onwettige dingen doen, en getuigen zullen hen aangeven als mensen die ze kennen en die ook nog Adventisten zijn. De autoriteiten die de wet handhaven zullen de werkelijke personen thuis arresteren en hen voor zware misdaden aanklagen.” De verklaring van de priester veroorzaakte enkele minuten van opgewonden discussies en gelach onder de spiritisten en toen zei de priester iets dat ik nooit zal vergeten.

“Onze grote meester Satan heeft fantastische plannen voor de Adventisten voordat de strijd ten einde is. Om in de komende tijden Adventist te zijn is niet iets voor lafaards. Dat zal niet voor zwakkelingen zijn.” Om paniek onder mijn lezers te voorkomen, moet ik hier zeggen dat onze God al Satans plannen omver kan werpen. Een aantal keren heb ik de

hogepriester horen vertellen over bijna ongelooflijke dingen die Satans engelen begonnen te doen tegen Gods volk, maar plotseling werden zij verlamd en de Schepper weerhield ze ervan die dingen uit te voeren.

Boze engelen in 1995 gematerialiseerd.

Nadat ik me in 1946 bij de Zevendedags Adventisten had aangesloten, wilde ik graag weten wat Ellen White had geschreven over de materialisatie van boze engelen, en warempel, ik vond enkele interessante verwijzingen over het onderwerp. Zij schreef bijvoorbeeld: "Satan was met zijn engelen, in mensengedaante aanwezig bij het kruis." (Wens 625, zie ook 612)

Sprekend over de laatste dagen van de aardse geschiedenis, zei zij: "De Heer heeft enkele opmerkelijke openbaringen gegeven over de ervaringen waar zijn volk doorheen zal gaan... Mij is getoond dat boze engelen, in de gedaante van gelovigen, in onze rijen zullen werken om een sterke geest van ongeloof binnen te brengen." (Brief 46, 1909, Manuscript Releases, vol.19, pag. 62, 63)

In de loop van 1995 ontving ik brieven van enkele lezers, die over engelen vertelden die aan bepaalde mensen verschenen met zogenaamde boodschappen van God. Deze brieven kwamen uit verschillende delen van de wereld en de schrijvers wilden antwoord op hun vele vragen over dergelijke wezens en of ze werkelijk van God kwamen. Een aantal mensen waren bijzonder opgewonden over een wezen dat zichzelf de engel Gabriël noemde, en tamelijk veelvuldig verscheen aan een elfjarige jongen die in Papoea Nieuw Guinea woonde. Het wezen beweerde dat hij hem speciale boodschappen van God bracht, die het kind op zijn beurt weer moest doorgeven aan een kleine groep mensen aan wie verteld werd dat zij Gods speciale volk op aarde zijn. De engel verklaarde dat de gemeente van de Zevendedags Adventisten de weg was kwijtgeraakt, afvallig was geworden, en dat God anderen had verkozen om Hem te vertegenwoordigen. Iemand bracht mij zelfs een cassettebandje, dat door een Amerikaanse bezoeker was gemaakt, waarin de hele geschiedenis gedetailleerd werd behandeld.

Van alle dingen die op de band genoemd werden was er niet één die mij interesseerde, totdat ik mij realiseerde dat boze geesten zich voor de mensen hadden gematerialiseerd. Daar twijfelde ik niet aan, het was zo helder als glas. De spiritistische priester had het goed uitgelegd in 1946 en nu hoorde ik de vervulling ervan, 49 jaar later op een cassettebandje. Ja, het was precies zoals hij had beweerd. Gematerialiseerde geesten zouden de gestalte aannemen van bekende personen die in de omgeving woonden en ook nog Adventisten waren. Ik wil een bepaalde gebeurtenis vertellen en daarbij zal ik verwijzen naar de spreker op de cassette als “Van” omdat dit een deel van zijn werkelijke naam is.

Zover ik weet was Van een behoorlijke tijd bij die kleine groep mensen aangesloten geweest. Zij hebben de gemeente van de Zevende-dags Adventisten verlaten, schijnen een houding te hebben van heiliger dan gij, leggen vooral de nadruk op verlossing door wat ze bereiken en hebben de brutaliteit om naar de kerk waar ik van hou te verwijzen als “de afvallige, slechts in naam Adventkerk.”

Graag had ik met mijnheer Van willen spreken, maar in heel Verenigde Staten kon ik niemand vinden die hem kent of weet waar hij verblijft. Als ik contact met hem zou kunnen krijgen zou ik hem laten weten dat hij onbewust bezig is met bovennatuurlijke wezens.

Op zekere ochtend kwamen er ongeveer 60 man in vrachtwagens en bewapend met messen, bijlen en ander wapentuig, bij de spreker van het cassettebandje en enkele andere kerkleden. “Toen wij spraken over de noodzaak om uit een afvallige kerk te komen,” zei Van, “stonden ze woedend op en begonnen te schreeuwen, te vloeken en te tieren; daarna werden ze even rustig. Toen gezegd werd dat er geen gesprek kon plaatsvinden als de geest van satan er is, stonden ze woedend op en begonnen te schreeuwen, te vloeken en te tieren en stormden op enkelen van ons af. Ze sloegen mij van mijn stoel en trokken aan mijn haar. Wij begonnen te bidden met sommigen van de getrouwen die uit de afvallige kerk waren gekomen. Sommige van de broeders vertelden mij later dat zij bedreigingen tegen mijn leven hadden geuit. Ik wil benadrukken dat zij van de afvallige, slechts in naam Adventkerk waren. De man die aan mijn haar trok en me van mijn stoel gooide was de secretaris penningmeester van een van

de grote Adventgemeenten in de buurt. Alle mannen uit die bende waren daar door een afvallige adventistische predikant, een verrader, gebracht.” Ik geloof dat dergelijke incidenten een teken zijn dat het grote conflict tussen Christus en Satan spoedig ten einde zal zijn. Voor mij is het interessant om te horen dat vandaag de dag de dingen plaatsvinden waarover de spiritistische priester tientallen jaren geleden sprak als een van Satans plannen om de Adventkerk te versplinteren, en dat maakt dat ik aan zoveel mogelijk sabbatvierders wil vertellen wat Satan de kerk wil aandoen.

Sedert mijn eerste boek over de kracht van voorbede van de pers kwam begin 1990, hebben een groot aantal mensen, verontrust door de ZDA vertakkingen, reformatie bewegingen en andere groepen, mij videobanden en allerlei soorten uitgaven van dergelijke organisaties toegezonden. Zij vragen om mijn standpunt over de verschillende genootschappen. Als gevolg daarvan heb ik de afgelopen zes jaar vele uren besteed aan het bekijken van video's en het onder gebed lezen van allerlei materiaal.

Nadat ik dat alles gedaan heb kan ik in alle eerlijkheid verklaren dat ik niets heb gevonden dat me tot een van deze groepen aantrekt. Ik zie niets dat mijn christelijke ervaring zou helpen of dat mijn Heer en Heiland zou verheerlijken buiten dat wat de Geest van God reeds in mijn leven doet. Maar hoe meer ik heb nagedacht, gestudeerd en gebeden over deze kwestie van de zogenaamde reformatie bewegingen, des te meer heb ik de indruk dat voor mij de tijd is gekomen om meer te vertellen over wat ik in 1946 uit de mond van die hogepriester van een geheim genootschap van geestenaanbidders heb gehoord.

Zoals ik gezegd heb, beschreef de priester Satans meesterplan om de gemeente der Zevendedags Adventisten te versnipperen. Ik heb een persoonlijk getuigenis geschreven en heb dat naar iedereen toegestuurd die mijn mening heeft gevraagd over dergelijke groeperingen.

Vermijd verwarring.

Ook wil ik een boek onder uw aandacht brengen dat ik zie als een meesterwerk om aan Gods gebodenhoudend volk duidelijk te maken waar ze moeten staan terwijl de huidige storm van verwarring op onze kerk

beukt.

Clifford Goldsteins' boek THE REMNANT beschouw ik als een geweldige investering om je gezond verstand en geestelijke balans te handhaven. Het is een werk dat zijn lezers ervoor zal bewaren voor de strikken van extremisten en fanatici te vallen. Ik zou willen dat iedere Zevendedags Adventist dit boek zou aanschaffen, en het zou lezen met een gebed in het hart dat onze hemelse Vader ons "geve ... met kracht gesterkt te worden door Zijn geest, ... opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods." (Ef.3: 16-19)

Satan vreest.

Sommige mensen vinden het moeilijk te geloven dat de gevallen cherub iets of iemand vreest. Maar Satan heeft een ding in gedachten dat hem heel veel zorgen baart. Als wij christenen de vernielingen zien die zijn engelen in de levens van sommige mensen hebben gebracht en de tijd nemen om te overdenken wat het is dat tot de verwoesting heeft geleid waarin zij zich bevinden; en als we bezorgd genoeg zijn om Satans werkwijze te bestuderen, zoals we in de volgende hoofdstukken van dit boek zullen doen, kan ik me voorstellen dat hij ongerust begint te worden. Ook kan het zijn dat een gevoel van vrees hem aangrijpt bij de gedachte dat wij door middel van gebed en de kracht van God in de nabije toekomst grote schade kunnen toebrengen aan zijn zaak vanwege ons begrip van zijn handelen met christenen, in het bijzonder met Adventisten, waarvan de meeste menen dat ze buiten zijn bereik zijn.

Op bladzijde 475 van de Grote Strijd vinden wij deze woorden:
"De aartsbedrieger vreest niets zo erg als het feit dat wij zijn listen zouden kennen."

Lucifer en zijn geesten zijn bekwame strategen die zichzelf zien als briljante leiders in de strijd tussen de krachten van goed en kwaad. Goed gerijpte plannen en eerdere successen in hun handelen met menselijke wezens, hebben gemaakt dat zij zich sterk voelen, wanneer zij zich onder ons bewegen.

U kunt zich afvragen hoe succesvol ze eigenlijk zijn. Om het in

alledaagse bewoordingen te stellen: soms zijn ze heel erg succesvol. Ellen White vertelt ons dat ze zeer hoog scoren wanneer het bijvoorbeeld gaat om het verleiden van christenen tot aanmatigend handelen. In deel vier van de Getuigenissen voor de gemeente lezen wij: “Aanmatiging is een algemene verzoeking, en wanneer Satan de mens hiermee aanvalt, verkrijgt hij in negen van de tien gevallen de overwinning.” blz. 44.

En als het gaat om zijn handelen met mensen in de wereld in het algemeen, hebben Satans engelen een fenomenaal succes. Sta mij toe dit te illustreren met een boek dat kortgeleden 140 weken op de lijst van best verkochte boeken van de New York Times heeft gestaan. Op 29 november 1996 had de krant de OREGONIAN hierover een artikel. Hier volgen enkel delen van dat artikel:

“Medford – Het laatste godsdienstige boek dat binnenkwam op de bestsellerlijst is geschreven door een schrijver uit zuidelijk Oregon die volhoudt dat Mozes het bij het verkeerde eind had. De Tien Geboden zijn de “Tien Verbintenissen”.

Goed en kwaad, goed en fout bestaan niet. Je kunt doen wat je wilt want God oordeelt niemand. Hoe weet Neale Donald Walsh dit? God heeft midden in de nacht tot hem gesproken. Walsh heeft HAAR vragen gesteld en heeft de antwoorden op een geel notitieblokje gekrabbeld en uiteindelijk de dialoog uitgewerkt tot “Gesprekken met God.”

De boodschap: Als Walsh met God kan spreken, dan kan jij dat ook.

“Ik denk dat er in dit land nu een enorme honger is naar geestelijk voedsel,” zegt Walsh, die zijn journalisten opleiding niet heeft afgemaakt, die wat deed in public relations, en het persklaar maken van kranten en het regisseren van toneelstukken voordat hij met dit boek groot succes had. Wij worden steeds meer en meer gericht op en geïnteresseerd in wat ik de grotere aspecten van het leven noem. Alles wat zich op die honger richt zal letterlijk worden verslonden.”

In een ander artikel over het boek “Gesprekken met God” geeft de manager van een boekwinkel als commentaar dat mensen die het boek hebben gelezen vaak zo uitbundig zijn over de boodschap ervan dat zij terug komen en nog 10 of 12 exemplaren kopen om aan hun vrienden te

geven.

Ja, de schrijver van dat boek heeft in een ding gelijk – de wereld heeft juist nu een enorme geestelijke honger. En Satan en zijn engelen doen hun voordeel met iedere gelegenheid die zij kunnen vinden om die grote behoefte te vullen met hun misleidingen.

HOOFDSTUK 5

STEMMEN VAN GOD

Begin november 1988 was net zoals elke andere november in Oregon. De warme zomermaanden hadden overvloedige oogsten opgeleverd, waarvan tarwe dat jaar de meest waardevolle was. Alles was geoogst en de mensen zagen uit naar Oogst Dankdag.

Toen gebeurde er iets dat veel mensen schokte en heel veel anderen verbaasde. Op de morgen van 3 november werd het lichaam van een man uit Newberg, genaamd Mike Lemke, ontdekt op de plaats waar hij werkte, de Phoenix Horse Farm.

De volgende dag stond in de McMinnville NEWS REGISTER het volgende artikel:

“Er is een moordonderzoek begonnen door het politiebureau van het district, naar een man uit Newberg die klaarblijkelijk door een gewerschot is gedood. De identiteit van het slachtoffer werd niet bekend gemaakt in afwachting van berichtgeving aan de familieleden, waarvan wordt aangenomen dat die zich bevinden in de omgeving van Portland en/of Washington.

Het lichaam werd gevonden door de reddingsbrigade van de brandweer van Newberg, die opgeroepen was om naar de Phoenix Horse Farm te gaan, 17596 Olds Lane, vanaf de autoweg 240 ongeveer vier mijl ten westen van Newberg, volgens sheriff Glenn Shipman.

Rechercheurs van de politie zeiden dat een helrode open bestelwagen, een paardentrailer en een paard waarschijnlijk worden vermist van de ranch, en dat in de paardenstallen was ingebroken. Een woordvoerder zei dat deze voorvallen waarschijnlijk in verband staan met de moord op de man.

Kort voor de middag werden rechercheurs opgeroepen toen zij op de hoogte werden gebracht door de reddingsbrigade die naar de plaats van de misdaad was gezonden in de veronderstelling dat het hier een verzoek om medische hulp betrof. Het lichaam werd ontdekt in een kleine stacara-

van achter de stallen van de ranch, zei de sheriff.

Er ging een algemene oproep uit voor het vermiste voertuig dat stond geregistreerd als een Chevrolet van 1988, open vrachtwagen, met dubbele achterwielen. Volgens de autoriteiten is het kenteken nummer NZL 274. Iedereen die inlichtingen heeft wordt verzocht contact op te nemen met het politiebureau van de sheriff in McMinnville....

De enige informatie over het waarschijnlijk vermiste paard, waarvan wordt aangenomen dat het op de ranch is ingeladen, is dat het bruin is...

De onderzoekers zeiden dat het slachtoffer in dienst was als rancharbeider bij het paardenpension, verkoop- en trainingbedrijf Van Graig Porter sinds ongeveer 1979.”

Een samenvatting.

Voordat we gaan onderzoeken hoe de zusters Halstead en de familie Greene zich lieten misleiden door de bovennatuurlijke krachten, denk ik dat ik hier een kort overzicht van de moord moet geven. Nadat ik gedurende de laatste acht maanden meer dan 1900 bladzijden bewijsmateriaal over deze zaak heb bestudeerd, bestaande uit politierapporten, verslagen van het hof, krantenartikelen etc. geloof ik dat het materiaal dat is geschreven door Paul Frasier, waarnemend officier van justitie van het Josephine district, betreffende Sharon Lee Halstead onder de titel “Omvang van Misdad”, alles goed en beknopt verwoordt. Onderstaande citaten zijn uit dat rapport.

“De aangeklaagde in de hierboven betitelde zaak is Sharon Lee Halstead. Zij werd geboren op 4 november 1952. Zij is de dochter van Richard en Jodi Halstead.

De gedaagde komt uit een gezin waarin zij een vierde generatie lid is van de gemeente der Zevendedags Adventisten. Haar schoolopleiding kreeg zij op scholen van de Zevendedags Adventisten, totdat zij daarmee niet verder kon gaan wegens gebrek aan financiën.

Op 13 april 1979 trouwde zij met Tex Shively . . . De gedaagde

heeft twee zoons van mijnheer Shively. De oudste, Harry (Michael), werd geboren op 1 april 1976. De jongste, Leo, werd geboren op 25 januari 1979. De gedaagde en de Dhr. Shively gingen in 1981 uit elkaar en scheidden in 1984.

Na het uiteengaan, trok de gedaagde voor een korte tijd bij haar ouders te Newberg, Oregon in, daarna betrok zij verscheidene woningen in de buurt van Salem / McMinnville, Oregon, voordat zij zich blijvend vestigde in McMinnville, Oregon.

Rond 1983 trokken Richard en Jodi Halstead in bij David Greene Sr. en zijn vrouw te Wimer, Oregon. Dhr. Greene Sr. en zijn vrouw waren vanaf de vijftiger jaren bevriend met de familie, toen de Halsteads in zuid Californië woonden. David Greene Sr. had een zoon David Greene Jr., die getrouwd was met Lynn Sapiezae. Sharon kende David Greene Jr. en Lynn door zijn vriendschap met de familie.

Terwijl Richard en Jodi Halstead bij David Greene Sr. woonden, werden zij voorgesteld aan een groep Zevendedags Adventisten, die ontmoetingen hadden met ene juffrouw Jean Ketzner in Canyonville Oregon. Het doel van deze groep was om meer met God te harmoniëren. Met andere woorden de groep probeerde God en zijn engelen te horen of te zien. Jodi en Richard Halstead vertelden aan Sharon en haar zuster Deborah wat zij leerden in deze groep. Beide zusters toonden belangstelling voor wat er werd besproken en wat er werd geleerd.

In 1983 begon Sharon te geloven dat Lynn Greene in staat was het woord van God direct van Hem of door middel van Zijn engelen te ontvangen. Sharon beweert dat Lynn haar in 1983 vertelde dat God wilde dat zij en Deborah verhuisden naar Grants Pass.

Sharon en Deborah verhuisden naar Grants Pass. Deze verhuizing kwam erg onverwacht en in feite van de ene dag op de andere. Sharon liet huisraad achter in McMinnville, zoals meubilair. Nadien werden deze meubelstukken door haar broer David Halstead verkocht.

In datzelfde jaar begonnen Sharon en Deborah te geloven dat Leo, de jongste zoon van Sharon, God en Zijn engelen kon zien en horen. Leo was speciaal in staat een engel te horen en te zien, die bekend stond als "Naakte Waarheid." Deze gave werd naar verluidt bevestigd door Lynn

Greene en John Gentry, met wie Sharon in januari 1985 ging samenwonen. Ergens tussen 1984 en 1988 verloor Leo deze gave, maar hij kreeg hem terug in augustus 1988.

In december 1984 verliet Deborah Grant Pass. Ze verhuisde naar Texas en keerde daarna terug naar zuid Californië. In augustus 1988 keerde Deborah terug naar Grants Pass. In eerste instantie kwam ze naar Oregon om haar zuster bij te staan in een strijd over de voogdij met Tex Shively. Maar Leo vertelde Deborah dat de engel “Naakte Waarheid” wilde dat zij bij haar zuster in Grants Pass zou wonen. In september 1988 verhuisde Deborah vanuit zuid Californië om bij haar zuster in Grants Pass te gaan wonen.

Dit geloof, te kunnen communiceren met God en Zijn engelen en ook God en Zijn engelen te gehoorzamen werd zeer sterk in Deborah en Sharon. Bij latere huiszoekingen in hun huis te 414 SE First street, Grants Pass, Josephine district, Oregon, werden papieren gevonden waarop vragen stonden betreffende allerlei onderwerpen, waaronder godsdienstige en ook vragen over alledaagse zaken.

Bij die vragen waren antwoorden geschreven die blijkbaar van God of van Zijn engelen waren gekomen.

Wat mogelijk gebeurde is, dat de persoon met een vraag, die stelde aan de persoon die de gave had, Leo of iemand anders, en die persoon zou de vraag aan God of een van Zijn engelen stellen en herhalen wat God of de engel te zeggen had. Het antwoord werd neergeschreven bij de vraag, en van de persoon werd verwacht dat hij het gegeven antwoord uitdrukkelijk zou gehoorzamen.

Vanaf september 1988 tot november 1988 had Leo, zo beweerde hij, het vermogen om te zien of iemand was “getotaliseerd.” Getotaliseerd betekende dat iemand was overwonnen door kwade geesten of demonen. De geest van die persoon zou niet meer bestaan. Het lichaam, dat nu een huls was, was vervuld met kwaad.

Verder beweerde Leo dat het wegnemen van dingen van iemand die was “getotaliseerd”, geen stelen was of op een andere manier verkeerd. Bovendien was het wegnemen van de tegenstander, dus de “getotaliseerde” persoon, eenvoudig het terugvorderen van wat God voor de rechtvaar-

digen bedoeld had. Hetzelfde principe werd toegepast op het vernietigen van eigendommen die toebehoorden aan “getotaliseerde” mensen. Je vernietigde eenvoudig dat eigendom zodat de tegenstander niet van dat bezit kon profiteren. Een “getotaliseerd” persoon vernietigen werd niet gezien als verkeerd omdat je geen menselijk wezen vernietigde.

Met deze beginselen in gedachten, kondigde Leo in september 1988 het begin aan van wat Deborah Halstead gevechtstraining noemde. Leo gaf aan dat zij (Deborah, Sharon, Leo en Harry) naar winkels moesten gaan van “getotaliseerde” mensen en daar dingen moesten stelen. De groep ging naar zaken als Bi-Mart, K Mart, Fred Meyer, Payless, Albertson’s, Safeway, en Shop-n-Kart, zowel in Medford als Grants Pass. Ze stalen kleine artikelen. Het niet opvolgen van de opdrachten van Leo die hij van de engel “Naakte Waarheid” had ontvangen in dit opzicht, zou tot gevolg hebben dat de ongehoorzame werd “getotaliseerd.” Getotaliseerd worden was iets waarvoor zowel Sharon als Deborah Halstead doodsbang waren.

Soms beval Leo dat ze meerdere keren naar dezelfde zaak terug moesten gaan op dezelfde dag, om te stelen. Sharon en Deborah schrokken terug voor zo’n opdracht, maar omdat Leo aangaf dat ze zouden worden “getotaliseerd” schikten zij zich naar zijn richtlijnen. Leo beweerde dat God de zusters Halstead zou vermommen zodat ze niet zouden worden gepakt terwijl ze zaken van “getotaliseerde” mensen wegnamen. De Halstead groep werd nooit opgepakt voor winkeldiefstal. Dit zorgde ervoor dat Deborah en Sharon geloofden dat wat zij deden Gods werk was, vanwege het groot aantal keren dat ze uit stelen gingen en nooit werden gepakt.

Ook beval Leo dat hij en zijn broer Harry naar “getotaliseerde” mensen moesten gaan en de banden van hun auto’s doorsnijden. Sharon en Deborah reden dan de twee jongens naar de verschillende locaties in de omgeving van Josephine en Jackson die Leo aanwees, zodat de jongens banden konden doorsnijden. Een bepaalde plaats waar ze heengingen om banden door te snijden was bij Roe Motors in Grants Pass. Dit was op 14 oktober 1988. In de archieven van het Grants Pass politiebureau bevindt zich een politierapport dat aantoont dat er op 14 oktober 1988 bij Roe

Motors banden waren doorgesneden.

Terwijl ze bij Roe Motors waren voor het doorsnijden van de banden, sneed Leo zich bij het in- of uitstappen van de auto in zijn been. De ziekenhuisrapporten bevestigen dat op 14 oktober 1988 Leo's been wegens een messteek gehecht moest worden.

Het politiebureau van Grants Pass heeft rapporten over ongeveer 10 gevallen van doorgesneden banden, die aan de Halstead groep worden toegeschreven.

Ter bevordering van de gevechtstraining, gaf Leo opdracht dat de groep tezamen met John Gentry naar het Riverside Park moest gaan om "getotaliseerde" mensen aan te vallen. Volgens de rapporten van de politie van Grants Pass, werd er een aanval gedaan op Michelle Ann Mitchell die op haar achterhoofd was geslagen met een zaklantaarn. Haar metgezel, Ronald Varner, was op de arm geslagen. Later onderzoek door de politie van Grants Pass, waarbij foto's werden vergeleken, wees Sharon Halstead aan als de aanvaller van Michelle Mitchell. Harry Shively werd geïdentificeerd als de aanvaller van Ronald Varner.

Rond 29 oktober 1988, beval Leo dat de groep naar de ranch van Graig Porter moest gaan, gelegen in Newberg, Oregon. De eigenaar van de ranch, Graig Porter, woonde daar en ook een knecht Marston Lemke en Michael Halstead, de broer van Sharon en Deborah Halstead. Leo beweerde dat alle drie "getotaliseerd" waren. Leo gaf bevel dat ze naar de ranch moesten gaan. Op 29 oktober reden ze naar de ranch en namen een hond mee.

Op 31 oktober gaf Leo bevel dat ze terug moesten keren naar Newberg en een terreinwagen van de ranch meenemen. Op weg naar Newberg, terwijl ze door Salem reden, zei Leo dat de groep naar de woning van zijn vader zou gaan, Tex Shively, en een geweer stelen. Met enig ongemak vanwege hun positie op de snelweg, verlieten ze die en gingen naar het huis van Tex Shively. Deborah en Sharon wachtten in de auto terwijl de jongens naar binnen gingen in het huis van dhr. Shively. Leo stal een .38 kaliber handwapen. Beide jongens kwamen naar de auto terug en het wapen werd aan Sharon gegeven. Daarna gingen zij verder naar Newberg en ... stalen de terreinwagen. Op dit uitstapje vuurden Leo en Sharon het

handwapen af om te proberen.

Tussen 31 oktober en 2 november 1988, werd munitie voor het wapen verkregen. Deborah Halstead heeft beweerd dat zij twee dozen munitie had gestolen uit GI Joe's in Medford. Maar van de twee dozen munitie die bij huiszoekingen werden teruggevonden bleek een doos van GI Joe's te zijn en de andere van de Bi-Mart...

Op 1 november 1988 huurde Sharon bij Rogue River Highway 3610, Grants Pass, Josephine district, Oregon, een opslagruimte.

Op 2 november 1988, beval Leo dat de groep terug moest keren naar Newberg ranch om daar andere artikelen te stelen. Zij keerden naar de ranch terug en daar werd voor ongeveer \$ 50.000 aan artikelen gestolen, waaronder een felrode open vrachtwagen, een paarden trailer, een paard, een grote hoeveelheid kopspijkertjes en andere zaken uit Micheal Halsteads appartement. Het appartement werd vernield en door de jongens letterlijk verwoest.

Blijkbaar zei Leo verder dat Graig Porter, Michael Halstead en Marston Lemke allemaal waren "getotaliseerd". Verder gaf hij opdracht dat, als een van die drie op de ranch aanwezig was terwijl zij daar dingen weghaalden, zij onmiddellijk moesten worden vernietigd.

Leo gaf gedetailleerde instructies betreffende wie wat op de ranch zou doen. Terwijl ze daar waren naderde Marston Lemke, die de groep mensen goed kende als familie van Michael Halstead. Nadat hij gezien had dat zij familie van Michael Halstead waren, ging hij terug naar zijn stacaravan op het terrein van de ranch. Nadat ze de gestolen zaken hadden ingeladen, verlieten Deborah en Leo de ranch. Volgens aanwijzingen van Leo ging Sharon met Harry naar Marston Lemke's caravan en schoot driemaal op hem met het wapen dat van Tex Shively was gestolen... Michael (Harry) Shively stond erbij toen Sharon Halstead op de deur klopte. Lemke opende de deur. Er ontstond een kort gesprek. Toen schoot Sharon Lemke met het .38 kaliber revolver boven in de rechterkant van de borst/schouder. Terwijl hij door dit eerste schot wegdraaide, schoot ze hem weer in zijn zij. Toen viel hij op de grond met zijn bovenlichaam op een bed. Daarna ging Sharon ten minste gedeeltelijk de caravan binnen en vuurde het fatale schot in de zijkant van de nek. Een vierde schot werd afgevuurd

toen Sharon uitgleed bij het wegrennen van de caravan.

Toen verlieten Sharon Halstead en haar zoon Michael (Harry) Shively het terrein in de wagen van de Halsteads en ontmoetten daarna Leo Shively en Deborah Halstead op een tevoren afgesproken plaats. Die vier keerden daarna terug naar Grants Pass ... waar zij in de vroege ochtenden op 3 november 1988 aankwamen. Er moet worden opgemerkt dat na het stelen van de truck uit Yamhill district, de Halstead groep deze helrode truck naar verschillende plaatsen in Grants Pass heeft gereden en geen pogingen heeft gedaan dat te verhullen. Leo beweerde dat God de truck zou vermommen, of met andere woorden de kleur zou veranderen en de cijfers van de kentekenplaat omdraaien om ontdekking te voorkomen, totdat de truck zou kunnen worden overgespoten. Sharon Halstead trof een regeling om de truck te laten overspuiten.

Op 4 november 1988 werd het paard, dat van de ranch gestolen was, gestald bij Maria Lowes paarden hotel, in Grants Pass Oregon. Dezelfde dag stal de groep onder leiding van Leo een motorfiets bij Grants Pass Suzuki, gelegen aan 1831 Rogue River Highway. Die motorfiets werd in de opslagruimte geplaatst te 3610 Rogue River Highway.

Wij zouden graag willen weten.

Gedurende een aantal maanden terwijl ik aan het manuscript van dit boek werkte, hebben veel mensen mij gevraagd hoe het toch mogelijk was dat twee intelligente jonge mensen ertoe gebracht konden worden, zonder onder invloed van drugs of andere geestveranderende middelen, te zijn, iemand te doden. Om mensen te helpen begrijpen wat de motiveerende kracht was in dit drama, zeg ik hun eens goed te kijken naar de ervaringen van de Branch Davidians en hun leider David Koresh, die in 1993 bijna honderd van zijn mensen bij Waco Texas tot de vuurdood bracht.

Nadat federale agenten dit zwaar bewapende fort van de Branch Davidians hadden bestormd, hebben vele criminologen, politie analisten, militaire experts, sociologen, psychiaters, gedragswetenschappers, godsdienst geleerden en vele anderen, maanden lang heel veel tijd besteed aan het bestuderen van dit drama en de reden waarom het plaats vond.

Omdat ik gepensioneerd ben had ik de tijd om naar de speciale reportages op de televisie te luisteren en de gedetailleerde krantenverslagen te lezen inzake het onderzoek dat die deskundigen deden om uit te zoeken en te verklaren hoe David Koresh zoveel mensen tot hun dood kon voeren.

Er kwamen veel conclusies naar voren, maar voor mij kwam de beste en de meest nauwkeurige reden die ik ooit heb gehoord om Waco te verklaren niet van de specialisten en deskundigen die Koresh en zijn volgelingen hadden bestudeerd, maar van de satanpriester die ik in 1946 heb gekend. Lange tijd heb ik gearzeld om te vertellen wat hij zei. Ik heb zelfs niet aan mijn eigen kinderen verteld dat ik een spiritist was geweest totdat ze volwassen waren. Maar nu de jaren verstrijken en de gebeurtenissen zijn woorden bevestigen, zie ik dat ik in elk boek steeds meer herhaal van wat hij zijn volgelingen heeft verteld.

Hij legde uit hoe boze geesten gebruik maken van personen met een charismatische uitstraling, om andere mensen te manipuleren en ze tot verschillende soorten van slavernij te verlokken. De priester beweerde dat de bovennatuurlijke wezens hun beste onderdanen in de godsdienstige wereld vinden.

Hij zei ook dat de geesten gedachten en beelden in de menselijke geest kunnen brengen op zo'n manier dat de mensen denken dat het hun eigen gedachten zijn. Ook verklaarde hij dat geesten krachtige gevoelens in mensen teweeg kunnen brengen, en een zucht naar het extreme. "Als iemand eenmaal dat punt bereikt heeft" zei hij, "zijn de geesten in staat het verstand te verlammen en de volledige controle over te nemen."

Denk eens na over hoe David Koresh en zijn mensen dachten en voelden. De Branch Davidians namen net zo'n houding aan als alle extremistische en fanatieke groeperingen. Ze geloofden er sterk in dat alleen zij alle waarheid hadden en begrepen en dat zij alleen Gods ware volgelingen waren. Zij dachten dat de grote ijver die zij bezaten voor hun zaak van de Heilige Geest zelf kwam. Het is droevig dat vele christenen zo sterk vertrouwen op hun gevoelens en zich niet realiseren dat Satan en zijn engelen ge oefend zijn om te maken dat mensen zich goed voelen, zelfs als zij dwalingen koesteren.

Toen ik in 1993 mijn boek "Een reis in het bovennatuurlijke" bij-

werkte, heb ik verteld hoe de spiritistische priester zei dat Satan een groot deel van de wereld ertoe had gebracht te geloven dat hij en de demonen niet bestaan. Hij zei dat Satan nieuwe overtuigingen had ingevoerd die de Bijbel volledig ontkrachten, terwijl hij tegelijkertijd de activiteiten van de gevallen engelen beperkte. Vanaf die tijd werd het hen niet langer toegestaan spelletjes te spelen met bijgelovige mensen. In bepaalde delen van de wereld hadden de boze geesten de mensen er bijvoorbeeld toe geleid te geloven dat het ongeluk bracht te slapen in een kamer met nummer 13 en ze hadden ervoor gezorgd dat veel mensen die dat toch deden, tegenspoed overkwam.

De bewoners van plattelandsgebieden in Noord Europa roeren zelfs heden ten dage nog steeds hun beslag in de richting van de klok en huisvrouwen zijn er vast van overtuigd dat het roeren in de verkeerde richting zeker ongeluk zal brengen. De priester verklaarde aan ons hoe de dingen waar we nu om lachen, zoals het tegen de richting van de klok in beslag roeren, 300 jaar geleden een ernstige zaak was, doordat Satans engelen het bijgeloof van de mensen versterkten door een of andere vorm van ongeluk te brengen over de mensen die het bijgeloof van hun ouders niet respecteerden.

Ook beschreef hij hoe de geesten soms aan bepaalde voorwerpen kracht gaven en de mensen verbaasden als zij zich realiseerden dat er een of andere bovennatuurlijke kracht achter dit alles schuil ging. In veel gevallen verschenen zij werkelijk aan mensen als prachtige engelen, en in andere gevallen materialiseerden zij zich tot menselijke wezens. Op die manier hielden sterke overtuiging en vrees de mensen in een voortdurende staat van onzekerheid over het leven, en in een toestand van gewillige gehoorzaamheid. De geesten verheugden zich bijzonder in dit alles, want zij houden ervan ons leed te berokkenen, te verwarren en te verdrukken.

De priester vertelde ons hoe Satan er op rekende dat er een paar generaties voorbij zouden gaan eer de mensen op hun voorouders zouden terugkijken als bijgelovig wegens hun onwetendheid betreffende de wereld om hen heen. “Vanaf die tijd” zei hij, “zouden steeds meer mensen verklaren dat Satan en zijn engelen niet echt bestaan.”

Geboeid door nieuw licht.

De zusters Halstead werden tot slachtoffers gemaakt, zij werden bedrogen door boze geesten, want nu neemt Satan de belemmeringen weg die enorme aantallen van zijn engelen meer dan 200 jaar in bedwang hebben gehouden. Om hiervan de betekenis te begrijpen, zullen wij iets verder uitzoeken waarop ik al eerder zinspeelde.

Toen aan het einde van de zeventiger jaren bepaalde evangelische christenen geboeid werden door, wat zij “nieuw licht” noemden, ideeën waarvan zij dachten dat die al te lang voor christenen waren achtergehouden, begonnen zij bij God aan te dringen op nieuwe kennis en inzichten. Andere mensen raakten bezeten van het idee dat de tijd rijp was om God te vragen engelen aan hen te laten zien en met ze te spreken die hen nieuwe en betere manieren zouden leren om Hem te dienen.

Een verlangen tot zelfverheerlijking was vaak de drijfveer tot dit verzoek. Onbewust gaf het mensen een gevoel van superioriteit en zekerheid te denken dat zij verborgen dingen konden leren van een bovennatuurlijk wezen. Dat zij directe kanalen met God zouden hebben. Het bestaan van God bewijzen, het meer weten dan anderen, kan net zo verslavend zijn als welke drug ook. Tegelijkertijd opende het voor de engelen van Satan de weg om aan bepaalde mensen te verschijnen en te beweren dat ze van de hemel zelf waren gekomen. Stukje bij beetje gingen deze valse engelen rond en bedierven het evangelie van Christus. Terwijl ik een dergelijke tendens zag ontwikkelen in sommige niet adventistische kerken, vroeg ik mij af hoe lang het zou duren voordat boze geesten de gedachten van Gods geboden houdend volk op deze manier zouden binnendringen en velen misleiden.

Toen sommige protestanten begin jaren tachtig tot de conclusie kwamen dat ze bezeten waren door boze geesten, waren de geestelijk leiders, die in werkelijkheid de mensen ertoe hadden gebracht bezeten te worden door boze geesten, er snel bij om van de situatie gebruik te maken. Zij hielden duiveluitdrijvingen die soms meer dan een dag duurden, in een poging om tientallen demonen uit iemand te verdrijven. De macht van gevallen engelen, die Satan zelf meer dan 200 jaar had weerhouden, trad

weer openlijk in werking in de levens van christenen.

Toen ik deze twee toegangswegen tot christenen zag openzwaaien, zodat de engelen van Satan voor de mensen konden verschijnen als engelen des lichts, begon ik allerlei berichten op te zoeken en te lezen van Zevendedags Adventisten die er aanspraak op maakten nieuw licht van God te hebben ontvangen door middel van Zijn engelen. In die tijd gaf ik les aan een grote sabbatschoolklas en ik vroeg de leden mij alle berichten te brengen die geschreven waren door Zevendedags Adventisten wat ook maar enigszins verwees naar nieuw licht dat van God of engelen kwam.

En ja hoor, heel snel kwam het al binnensijpelen. Ik ontdekte dat de leden van mijn sabbatschoolklas contact hadden opgenomen met vrienden en familie uit andere delen van de Verenigde Staten en Canada, en hen hadden gevraagd alle berichten over nieuw licht dat zij tegenkwamen, op te sturen. Ik leerde bijvoorbeeld bepaalde mensen kennen, die nu adventistische duivel uitdrijvers zijn, toen zij nog maar net in die praktijken werden ingewijd. Ik hoorde al van onafhankelijke mensen die ontevredenheid begonnen te zaaien onder de Zevendedags Adventisten, voordat ze zoveel volgelingen hadden aangetrokken dat de leiders in de kerk hen opmerkten.

Stemmen van God.

In het materiaal dat via mijn sabbatschoolklas tot mij kwam werd verteld over mensen die door engelen waren onderricht over dingen die hun christelijke wandel zouden verrijken en hen zouden helpen mensen voor te bereiden op de spoedige komst van Jezus. De mensen aanvaardden de zogenaamde openbaringen over nieuwe manieren om God te begrijpen en te behagen, in het bijzonder, wanneer deze boodschappen kwamen via kinderen in hun vroege tienerjaren of jonger. Velen aarzelden niet de leringen als van God komend aan te nemen, omdat ze concludeerden dat het voor jonge kinderen werkelijk onmogelijk zou zijn dergelijke dingen uit zichzelf te bedenken.

Zo nu en dan ontving ik berichten die zeiden dat iemand een boodschap van God had ontvangen door middel van een stem die vlak boven

hem sprak. Een man die op zijn oprit stond, dacht dat hij een boodschap van God ontving die hem vertelde dat hij er zich op moest voorbereiden in Oregon een tempel te bouwen waar de ark des verbonds kon worden bewaard tot de komst van Christus. Aan een vrouw vertelde God zogenaamd dat Hij waarheden voor onze tijd zou onthullen door Zijn engelen en dat zij alert moest zijn en geloven. Een meisje van 14 jaar dacht dat engelen haar naar verschillende delen van de wereld verplaatsten en haar lieten zien waar binnenkort belangrijke gebeurtenissen zouden plaatsvinden.

Een engel bezocht dikwijls een 11 jarige jongen en nam hem mee naar bepaalde delen van de wereld, waaronder Vaticaanstad, waar de engel hem onderrichtte over een aantal belangrijke dingen die daar zouden gebeuren tijdens de afsluiting van de aardse geschiedenis.

Boodschappen van God in de gedachten.

In 1983 kwam het idee naar boven dat de bedeling van het evangelie was afgesloten en dat er een nieuw tijdperk was begonnen, bekend als “de bedeling van de Geest.” Sommigen verwezen er ook wel naar als “het voortgaande christelijke pad tot heiliging.” Daarmee samen kwam de boodschap dat God een nieuwe manier had gekozen om met Zijn volk te communiceren, door onze gedachten. Hieronder een paar stukjes uit berichten die dit naar voren brengen.

“Deze communicatie, of het spreken door gedachten, is de fundamentele manier die de Vader nu gebruikt om met Zijn volk te communiceren. Dit communicatienetwerk is werkelijk de grondslag die nodig is voor het ontvangen van de Geest. Het is zo belangrijk dat er geen verbintenis of relatie met de hemel kan of zal worden gevestigd als dit niet ervaren wordt in de werkelijkheid van het leven. Dit is de essentie van het proces van heiligmaking in het leven.

“De ervaring heeft geleerd dat het belangrijkste middel dat in deze tijd wordt gebruikt, de gedachte is, die een gelovige al spoedig leert te herkennen als komend van de Geest. Deze gedachten lijken je eigen gedachten te zijn, maar je begint je bewust te worden dat je uit jezelf niet

zo zou denken. Bovendien wordt het gegeven licht herkend als iets dat de menselijke geest te boven gaat.”

Het bericht verklaarde ook dat “maanden later de engel van het Christelijke pad op sabbatmiddag persoonlijk was verschenen aan een groep en zelfs meer licht had gegeven over wat op dit pad kon worden verwacht.” De zogenaamde engel deelde hen mede dat aan sommigen wonderlijke krachten als gaven zouden worden gegeven.

“Deze gave ... houdt het vermogen in om de elementen van de natuur te beheersen, zoals het veroorzaken van regen, aardbevingen, droogten, of wat de Heer maar wil dat die persoon doet. Ook zullen deze mensen in staat zijn zichzelf van de ene plaats naar de andere over te brengen, doden tot leven te wekken, zieken te genezen etc. Dit is door de engelen van de Heer geopenbaard.”

Er wordt gezegd dat sommige van de mensen die bij dit geloof betrokken zijn, zichtbaar contact ervaren met bovennatuurlijke wezen, en dat ze zowel goede als slechte engelen zien die met hen spreken en dat ze getuigen zijn van ongewone wonderen. Daarbij leren de voorstanders dat zowel de goede als de kwade engelen namen hebben die hun functie aanduiden, zoals Engel van Troost, Engel van Twijfel, enz. Ze beweren dat Jezus tot sommige gekomen is als een Engel van Kennis.

Een ander verslag vertelt over buitenlanders uit landen zoals China, Frankrijk, Ierland en Zuid Amerika die op bovennatuurlijke wijze zijn overgebracht naar de huizen van sommige Zevendedags Adventisten in de Verenigde Staten. Engelen en Jezus zelf hadden deze bijeenkomsten geregeld. Ik beschouw deze voorvallen als het materialiseren van boze geesten. De mensen die bij dergelijke verschijnselen zijn betrokken, maken er aanspraak op dat sommige Zevendedags Adventisten, die de spade regen ervaren, de gave van tongen hebben ontvangen om met de bezoekers te spreken. De gesprekken hebben van een paar minuten tot een half uur geduurd, nadat de buitenlandse bezoeker in de kamer was verschenen.

Deze mensen leren ook dat de volkomen volmaaktheid die verkre-

gen wordt onder de heiliging van de spade regen, zal maken dat zo iemand niet langer de gerechtigheid van Christus nodig heeft. Een dergelijk idee is in tegenstelling met de duidelijke, simpele en prachtige leer van de Schrift over hoe wij gered moeten worden. In feite schaft het de Bijbel af als norm, model en voorschrift waardoor wij onze levens moeten vormen terwijl de Geest van God in ons werkt om onze karakters te maken als die van Christus.

De apostel Paulus was bezorgd dat valse leraren de christenen in zijn tijd zouden kunnen beroven van hun eeuwige beloning. Hij schreef aan de Korintiërs: “... ik vrees, dat misschien, zoals de slang met haar sluwheid Eva verleidde, uw gedachten van de eenvoudige (en loutere) toewijding aan Christus afgetrokken zullen worden.” 2 Kor. 11: 3.

Zijn bezorgdheid over Gods volk was goed gefundeerd, en in de verzen 13 en 14 verklaart hij waarom hij zich zo voelde: “Want zulke lieden zijn schijnapostelen, bedrieglijke arbeiders, die zich voordoen als apostelen van Christus. Geen wonder ook! Immers, de Satan zelf doet zich voor als een engel des lichts.”

En ik zeg u, mijn lezers, pas ervoor op spelletjes te spelen met engelen, want dat is heel gevaarlijk. Grootmoeder Eva deed het, en we kwamen allemaal buiten de hof van Eden terecht, in een ellendig leven, en we lopen allemaal in één richting – het graf.

HOOFDSTUK 6

HET KWAM DOOR NIEUWSGIERIGHEID EN BETOVERING

Ik heb dit boek met tegenzin geschreven en toch wist ik dat het gedaan moest worden. Mijn enige doelstelling is een verleiding aan de kaak te stellen, want als het wordt toegestaan dat die doorgaat zal een groot aantal aardige mensen na de tweede opstanding buiten de muren van het Nieuw Jeruzalem geplaatst zijn.

Mijn verlangen is te redden, liever dan te veroordelen. Om anderen veilig over een moeras van geestelijk drijfzand te leiden, liever dan iedereen op zichzelf te laten gaan, ongeacht de uitkomst. Begrijp alstublieft duidelijk dat de namen die in de komende verslagen worden genoemd, daar niet verschijnen ter veroordeling, maar om te voorzien in documentatie. Alle genoemde namen komen voor in openbare verslagen, kranten, politie verslagen, afschriften van het gerechtshof etc. Ik zie dit boek als een handleiding om geestelijk te overleven voor velen die van zichzelf geloven dat ze onaantastbaar zijn voor de krachten van het kwaad.

Zoals eerder gezegd, in het begin van de jaren tachtig, begon er zich in adventistische kringen een nieuw verschijnsel voor te doen. Het onderwerp fascineerde heel veel mensen en het was iets nieuws voor de mensen om over te praten. Er werd ontdekt dat Zevendedags Adventisten bezeten konden raken door demonen. Enkele van onze predikanten (ZDA) beweerden dat zij met demonen hadden gesproken, terwijl die uitgeworpen werden. Het was voor heel veel mensen opwindend, en het wakkerde hun nieuwsgierigheid aan tot koortshoogte. En het gaf de leiders van onze kerk iets nieuws om zich zorgen over te maken in hun rol als “opzieners ... om de gemeente Gods te weiden, die Hij zich door het bloed van Zijn Eigene verworven heeft.” Hand. 20: 28.

Tijdens de zomer van 1981 presenteerde br. J. Reynolds Hoffman een serie preken over geestelijke strijd in Keene, Texas. Al zijn preken werden opgenomen en er werden cassettebandjes van gemaakt. De mensen kochten ze als warme broodjes. Kort daarna voegden andere geestelijke leiders zich bij hem als exorcisten.

Weldra vonden er een aantal voorvallen plaats die erop wezen dat er voor de gemeente van de Zevendedags Adventisten moeilijkheden in het verschiep lagen als zij voortgingen op de manier waarop zij bezig waren. Om te beginnen werkten zij op dezelfde manier als de predikant uit Chicago die ik al eerder noemde. Die persoon was van mening dat, door de boze geesten te dwingen zich bekend te maken en door hen vragen te laten beantwoorden die door de exorcist werden gesteld ten tijde dat zij werden uitgedreven, men waardevolle informatie over het bovennatuurlijke kon verkrijgen wat hen in de toekomst zou kunnen helpen bij het uitdrijven van geesten.

Maar zij maakten twee fundamentele fouten. Ten eerste overtraden zij Gods gebod geen “waarzeggende geesten of geesten van doden te raadplegen.” (Deut. 18: 11). Met andere woorden; zij mochten geen informatie of advies van boze geesten vragen. En als iemand het toch deed, moest hij ter dood worden gebracht. (Lev. 20: 26, 27). De God van Israël wilde niet toestaan dat leugenachtige geesten hen misleidden.

De tweede fout was om in de eredienst op sabbat op de preekstoel te staan en ervaringen te vertellen die er in werkelijkheid toe zouden dienen het vertrouwen van de mensen in de kracht van Christus tot redding, te vernietigen. Dergelijke adventistische duivel uitdrijvers vertelden over zogenaamde voorvallen waarin christenen schijnbaar bezeten waren van tientallen demonen en daar toch totaal onwetend van waren, totdat zij de sprekers de symptomen hoorden noemen die de luisteraars ook in hun leven meemaakten. Adventistische exorcisten gaven de demonen namen zoals: Jaloezie, Boosheid, Trots, Vrees, Allergie, Hoofdpijn en Vergeetachtigheid. Dat zijn dingen waarmee zelfs Gods volk worstelt. Wij hebben geen demonen nodig om ons jaloers of boos te maken. Door te zeggen dat normale menselijke dingen door demonen worden veroorzaakt, zullen velen die deze dingen beleven, ervan overtuigd raken dat zij demonen hebben die dit bewerkstelligen.

Stel u een ogenblik iemand voor, die een van deze dingen ondergaat en er misschien wel vele jaren mee heeft geworsteld. Die persoon heeft vaak voor dit probleem gebeden. Dan komt hij of zij naar de kerk om wat bemoediging te ontvangen en een helderder zicht op goede dingen

die te komen staan, maar in plaats daarvan krijgt hij het slechte nieuws dat demonen naar hun believen in zijn of haar leven hebben gewerkt. Dat betekent dat het gebed van die persoon tot Christus onbeantwoord is gebleven. Bedenk eens hoe schokkend dat nieuws zou zijn.

Het is verdrietig om te zeggen, maar als iemands vertrouwen en geloof in Christus verdwijnt, dan kunnen de boze geesten binnenkomen en bezit van hem nemen. God redt uit genade door geloof, en als iets of iemand het geloof vernietigt, staat de weg voor de boze geesten wijd open en komen zij binnen om die mens als hun bezit op te eisen.

Sommige adventistische kerkleiders die het gevaar van dergelijke uitdrijvingen aanvoelden, reageerden onmiddellijk op zulke ideeën. In 1982, het jaar dat het verhaal van mijn bekeringservaring vanuit het spiritisme van de pers kwam, maakte de conferentie president van New York aan alle ZDA-gemeenten die onder zijn bevoegdheid vielen bekend dat een bepaalde vooraanstaande evangelist, of één van zijn medewerkers, niet mocht worden toegestaan in een van onze kerken te spreken. Tegen die tijd hadden de exorcisten al veel gedaan in Noord Pennsylvania, in het bijzonder in de ZDA kerk in Montrose, Pennsylvania, die enkele mijlen ten zuiden van de ZDA kerk in Vestal, New York lag. Een maand of wat later gaf de president van de Atlantische Unie hetzelfde bevel voor alle kerken die onder zijn gezag waren.

Satan's betoverende kracht.

Zoals ik al eerder gezegd heb vinden veel mensen het moeilijk te begrijpen hoe twee nuchtere volwassen vrouwen met een gezond verstand, twee mensen konden doden en misschien nog wel vier meer als de politie hen niet zo snel had opgepakt. Laten we eens vanuit een andere hoek naar dit drama kijken.

Op een keer maakte de spiritistische priester die ik al zo dikwijls heb geciteerd de interessante opmerking: “De grote meester Satan, geeft zijn toegewijde werkers een speciale zalving – een zalving van misleiding. Het is een betoverende kracht die op een dwaalspoor leidt door geestelijke blindheid teweeg te brengen.”

Als we dit feit in onze gedachten houden terwijl we de ervaringen van de zusters Halstead met de bovennatuurlijke geestenwereld onderzoeken en bestuderen, zullen wij het niet moeilijk vinden om te begrijpen waarom bepaalde dingen gebeurden zoals ze gebeurden, en hoe Satan mensen ertoe bracht om bijna ongelooflijke dingen te doen.

Cassettebandjes deden voor een exorcist wat hij nooit had kunnen bereiken door in kerken te spreken. De tijd was rijp en vele mensen waren gereed voor iets dat hun levens zou verlevendigen, zonder ook maar een moment te denken aan de mogelijkheid dat zij misleid konden worden.

Het waren vooral mensen in Oregon die reageerden op de bevrijdingsdiensten van deze personen. Iemand genaamd Jean Ketzner, die een van zijn belangrijkste assistenten werd in die staat, werd door velen gezien als iemand met grote geestelijke bekwaamheden. Volgens de documenten van het gerechtshof uit de rechtszaak van een van de zusters Halstead, die ook werden vermeld door de Daily Courier van Grants Pass, maakte zij er aanspraak op duivels te kunnen uitdrijven en rechtstreeks met God te spreken.

In adventkringen was Ketzner een soort pionier in het horen van boodschappen van God. En toen ze gehoord had dat een vrouw uit Utah, genaamd Pat Ferguson Johnson, ook boodschappen van God hoorde in haar geest, nodigde ze de vrouw en haar echtgenoot onmiddellijk uit om de Ketzners thuis in Canonville, Oregon, te komen bezoeken.

Tijdens de rechtszaak van de zusters Halstead deden gerechtsbeambten er alles aan om haar voor het gerecht te dagen, maar zij had het gebied verlaten en kon niet worden opgespoord. Velen waren zeer teleurgesteld toen ze niet gevonden kon worden. Delen uit een kopie van 209 bladzijden van een rechtszitting die in mijn bezit is, beschrijven dat de rechter haar als getuige ontslaat en volgens de mensen die bij de rechtszaak waren betrokken en die ik ondervroeg, gaf de rechter de opdracht aan de politie om geen tijd meer aan het opsporen van deze persoon te geven.

Gemotiveerd door nieuwsgierigheid.

Jodi Halstead vertelde mij: “In de zomer van 1983 waren mijn man en ik in de woning van David Greene Sr. en zijn vrouw Lois, gelegen in Wimer, Oregon. David en Lois zijn oude vrienden vanaf de tijd dat onze kinderen klein waren en wij allen in Zuid Californië woonden.

Terwijl we daar op visite waren vertelde Dave ons over cassettebandjes die hij had gekregen van J. Reynolds Hoffman over het onderwerp duivelsbezetenheid en bevrijdingsdiensten. Wij toonden onze interesse over wat hij over de bandjes zei. Zij handelden over het bovennatuurlijke en hoe sommige mensen de bekwaamheid hadden de controle over dergelijke wezens uit te oefenen.

“Nadat we een paar bandjes hadden beluisterd vroeg Dave of wij een bevrijdingsdienst zouden willen bijwonen, de uitdrijving van boze geesten uit een vrouw. Het een en ander zou plaats vinden in het huis van Jean Ketzner in Canyonville. David voegde daaraan toe dat zij een krachtige exorcist was geworden sinds zij les had gekregen van de leidende figuur die actief was in de adventistische kringen. Wij waren opgetogen over het idee. De Ketzners hadden ook in Zuid Californië gewoond in de tijd dat wij daar waren, en onze kinderen hadden nog samen gespeeld. Nu verlangden we er naar hen weer te ontmoeten en in het bijzonder om haar in actie te zien, in de strijd met krachtige boze geesten.”

Ik moet vertellen dat ik de bijzonderheden van dit verslag uit twee bronnen heb: Een brief die Jodi Halstead mij in het najaar van 1995 had gezonden en ook van notities die ik tijdens een bezoek aan Salem Oregon in april 1996 heb gemaakt.

Terwijl ik naar haar verhaal luisterde kwam ik zelfs toen al tot de conclusie dat een vreemde nieuwsgierigheid een grote rol speelde in hun bereidwilligheid een uitdrijving bij te wonen. Het feit dat de betrokkene al een eerdere sessie had doorstaan en “nog steeds een groot aantal demonen in zich had”, waardoor klaarblijkelijk een tweede dienst vereist was om de krachtigste en onwilligsten te verwijderen, diende er toe dat hun interesse nog groter werd.

“Enkele dagen nadat we naar de bandjes van de exorcist hadden geluisterd, gingen we dus naar het huis van Jean voor die o zo belangrijke duivelsuitdrijving sessie,” vervolgde Jodi Halstead. “Er waren ongeveer tien mensen aanwezig. We zaten allemaal op de grond in een cirkel in een slaapkamer boven, Bijbels in de hand. Donna (niet haar echte naam) was in het midden van de kring en lag daar met gesloten ogen.

Jean Ketnzer ging voor en begon met het lezen van een paar verzen uit de Bijbel gevolgd door een gebed dat verwees naar haar vastberadenheid om de taak, die ze enige tijd geleden was begonnen, af te maken. Andere mensen lazen ook verzen uit de Bijbel en baden eveneens, toen zongen we liederen en baden nog meer. Opnieuw bad Jean, en deed wat zalfolie op het voorhoofd van Donna, en nadat ze dit had gedaan beval ze in de naam van Christus dat de demonen zich openbaar zouden maken.

Al die tijd had Donna haar ogen dicht, maar haar lichaam bewoog enigszins en haar gezichtsuitdrukkingen bleven steeds veranderen wanneer de demonen zich kenbaar maakten. Opnieuw beval Jean hen om bekend te maken wie zij waren, en wat zij Donna hadden aangedaan. De geesten gebruikten de stem van de vrouw om te communiceren. Sommigen klonken luid en bars en veroorzaakte vreemde gevoelens in ons. Anderen spraken heel zacht. Sommige van de geesten weigerden er uit te komen, dan zei Jean: “Laten we zingen ‘Er is kracht in het bloed.’” Dan hielden de geesten: “Geen bloed, geen bloed!” Ook schreeuwden ze in wanhoop als Jean meer zalfolie op Donna’s voorhoofd aanbracht.

Jean sprak met een van de duivelen die haar vertelde dat Donna vol zat met hen. Onder de vele dingen waarover zij spraken zei een van hen dat hij de televisie gebruikt om de Adventisten bezig te houden, zodat ze geen tijd hebben voor studie en gebed. Sommige van de demonen gaven hun namen op, maar anderen wilden dat niet. Hier volgen enkele namen: “Hoofdpijn, Verdriet, Huilerig, Ziekte, Trots etc. Een van de namen was Jeuk, en terwijl hij praatte begon Donna aan haar armen te krabben. De sessie duurde ongeveer drie uur en na afloop was iedereen die daar aanwezig was emotioneel en lichamelijk uitgeput.

Terwijl een groot aantal van deze seances met geesten succesvol

lijken te zijn geweest, waren toch sommigen op gewelddadigheden uitgelopen, volgens de vele brieven die ik in de laatste zeven jaar over dit onderwerp heb ontvangen van mensen die problemen hadden of zelfs nog hebben met de geesten. Enkele briefschrijvers hebben verteld over geesten die niet onder de indruk waren van de exorcist en weigerden spelletjes met hen te spelen. Deze geesten waren vastbesloten tegen elke prijs aan hun gevangen vast te houden. Als de exorcisten hen in de naam van Jezus iets opdroegen lachten ze hen uit en vielen hen zelfs lichamelijk aan. Iedere keer als ik van dergelijke ervaringen hoor, doet mij dat denken aan de Joodse exorcisten uit Handelingen 19: 13-16, die de naam van Jezus gebruikten als extra gereedschap bij hun werk. Krachtige geesten vielen de mannen aan en ze verloren bijna het leven.

Een man, John Gentry genaamd, die lang lid was geweest van de groep waarover ik schrijf, werd op 7 november 1988 ondervraagd door sergeant Verlin David van de politie in Grants Pass, en door Larry Pedersbeck van de sheriffs afdeling van het district Yamhill. Gentry vertelde over de gevaren die er waren in het omgaan met geesten die, indien nodig, terug vochten. Hier is een kort maar interessant gedeelte van dat interview.

Verlin David: “Heeft u veel ervaringen opgedaan met dit satanische type?”

John Gentry: “Ongeveer drie jaar geleden ging ik naar een paar bijeenkomsten en daar zouden ze duivels uit mensen drijven.”

Verlin David: “Waar was dat?”

John Gentry: “In Canyonville.”

Verlin David: “Canyonville?”

John Gentry: “En eh, ik ging daar heen om eens te kijken wat er zou gebeuren. De mensen waar ze de demonen uitwegnamen deden me denken aan drugs verslaafden, ze gedroegen zich vreemd. En ze begonnen zich echt spookachtig te gedragen... Ze werden gevaarlijk... en werden gewelddadig.”

Jodi legde uit dat in 1983 het huis van Jean Ketzner een centrum

werd voor zowel de bevrijdingsdienst als de gaven van horen en zien van God en engelen. In de weekenden kwamen heel veel mensen bij haar thuis samen, vooral toen Pat Ferguson Johnson een seminar had gehouden over de beginselen van het horen en zien van engelen. Zo kwamen sommige mensen van ver uit het noorden, zelfs uit Eugene, om te studeren en te bidden. Velen van hen waren mensen die geloofden dat ze bevrijd waren van duivelbezetenheid.

Tijdens een van de bijeenkomsten merkte iemand op dat de Duitse herder van Jean er zo gemeen en gevaarlijk uitzag en dat zij begreep waarom die in een kooi zat. Lynn Greene zei dat de hond bezeten was van een demon van gemeenheid en de mensen zou bijten, daarom hield ze hem gedurende de bijeenkomsten in een kooi. Mevrouw Greene vertelde ook dat ze een kat had die bezeten was van een demon van “ouderdom.” Ze zei dat ze er met God over had gesproken, en dat Hij gezegd had dat, als ze de kat zou laten inslapen, de demon met hem zou moeten sterven. Maar ze was aan de kat gehecht en kon er niet toe komen het dier te laten inslapen.

Ene Ellie Fitzsemmons ontving naar verluidt de gave om dieren te genezen. “Op een keer, toen er een bijeenkomst werd gehouden in het huis van Dave Greene, was mijn kat stervende, het leek op een vergiftiging,” vertelde Jodi Halstead mij. “Hij schuimbekte en zijn ogen rolden achterwaarts, zijn tandvlees was wit en hij was lusteloos. Wij brachten hem naar Ellie en vroegen haar hem te genezen. Ze plaatste een van haar handen op zijn kop en bad. De kat werd ogenblikkelijk genezen.”

De zomer van 1983.

Grote opwinding vervulde de groep want twee weken lang gaf Pat Ferguson Johnson lezingen over “nieuw licht” en hoe men de geschiktheid kon verkrijgen die nodig was om de gaven van het horen en zien van God en engelen te ontvangen. Aan iedereen die de vergaderingen bijwoonde gaf zij een kopie van een syllabus waarvan ze beweerde dat God die haar gegeven had. Na haar vertrek gingen de vergaderingen verder in het huis van David Greene Sr. De mensen kwamen van Boulder City,

Wimer, Canyonville, Roseburg en Eugene. Lynn en David Creene Jr. kwamen uit Grants Pass. De verschillende mensen kwamen daar op zaterdag samen en brachten voedsel mee om met elkaar te delen. Het was op deze bijeenkomsten dat Lynn Green voor het eerst boodschappen aan de hele groep begon te geven.

Lynn was de eerste in de groep die engelen hoorden en zag en die drie maanden ijverig had gebeden dat God haar die speciale gave zou geven. Hoewel andere personen beweerden die gave te ontvangen, werd zij de belangrijkste boodschapper en de centrale figuur in de groep. De leden begonnen afhankelijk te zijn van haar voor antwoorden op de vele vragen die hun levens verwarden. Terwijl de vergaderingen voortgingen werd het langzamerhand een gesloten groep, met een geheime informatiebron, waarvan zij vonden dat die niet gedeeld kon worden met buitenstaanders. “Ze zijn er niet klaar voor” zei iemand die kon “zien en horen.”

In oktober 1983 zei Lynn Greene dat een engel van God haar had meegedeeld dat de wereld in het begin van het volgende jaar ten einde zou komen. Zij adviseerde de leden van de groep om in Grants Pass samen te komen en zich op de grote gebeurtenis voor te bereiden. Toen de tijd van de voorspelde gebeurtenis kwam en ging legde ze de mislukking uit als een geloofsbeproeving. Ondanks het feit dat de voorspelling van het wereld einde een mislukking was geworden en teleurstelling teweeg bracht voor velen, duurde het niet lang voor ze daar overheen waren.

Opwinding verspreidde zich in de groep aangezien schitterende engelen aan een aantal van hen bleven verschijnen met het goede nieuws van de dingen die in de nabije toekomst zouden gebeuren. Eén engelboodschapper verklaarde bijvoorbeeld dat de verzegeling van de 144.000 bijna geëindigd was. Een grote tijd van benauwdheid zou spoedig beginnen terwijl aardbevingen en bijna ongelooflijke rampen op het punt stonden plaats te vinden, en elkaar snel zouden opvolgen in toenemende hevigheid, totdat Jezus terugkwam. Het wezen voorspelde grote verwarring in de financiële beurzen. Bovendien zou de Amerikaanse dollar sterk devalueren, en dat al deze gebeurtenissen zouden plaatsvinden voor 7 april 1985.

De leden van de groep werden ertoe geleid te geloven dat, naar-

mate de tijd van benauwdheid heviger zou worden, de dingen voor hen persoonlijk beter zouden worden, daar God hen op grootsere wijze zou gebruiken om Zijn werk op aarde af te sluiten. Een vreemde aantrekkingskracht, een boeiende kracht, een duivelse aantrekking nam hen gevangen en weinigen konden het weerstaan.

HOOFDSTUK 7

VERLAMD DOOR EXTREMISME EN FANATISME

Als iemand afgeweken is van een “Zo zegt de Here” en toestaat dat mensen, engelen of sterke gevoelens hem of haar leven beheersen, en er zich tegelijkertijd van bewust is dat veel van de onderwijzingen die gegeven worden niet in overeenstemming zijn met het woord van God, dan toont de handelwijze van die persoon duidelijk dat hij niet langer onder de banier staat van de grote Verlosser Jezus, en dat hij voort marcheert met hen die misleid zijn. Deze mensen zullen na de tweede opstanding samen kruipen aan de voet van de muren van het Nieuw Jeruzalem.

Zo iemand kan dagelijks tot God bidden en zich geweldig voelen over zijn christelijke ervaring, maar niets verandert het feit dat die persoon totaal misleid is. Iemand of iets heeft hem of haar ertoe geleid dingen te geloven die niet waar zijn.

Het feit dat goede mensen, sommigen zelfs Adventisten van de vierde generatie, door misleiding van slag zijn geraakt in Oregon, zou ons niet echt moeten verbazen, daar de brief van Paulus aan de Galaten soortgelijke ervaringen vermeldt die plaats vonden in de vroeg christelijke kerk. Wanneer ik het eerste hoofdstuk van zijn brief lees kan ik bijna zijn pijn en geestelijke lijden voelen, bij de gedachte dat mogelijk heel veel mensen nooit van hun misleiding zullen herstellen en hun eeuwig leven kunnen verliezen. “Het verbaast mij, dat gij u zo schielijk van degene, die u door de genade van Christus geroepen heeft, laat afbrengen tot een ander evangelie, en dat is geen evangelie. Er zijn echter sommigen, die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien. Maar ook al zouden wij, of een engel uit de hemel, (u) een evangelie verkondigen, afwijkend van hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.” (Gal. 1: 6-9)

Paulus maakt het hier heel duidelijk aan alle christenen, dat de verlossing door Christus niet op 20 verschillende manieren komt, maar slechts op één manier, de door God aangewezen manier. En ook dat het volmaakte verlossingsplan van onze hemelse Vader onveranderlijk is,

evenals Zijn karakter. “Ik, de Here, ben niet veranderd.” (Mal. 3: 6)

De apostel wilde het niet alleen aan de christenen van Galatië volkomen duidelijk maken, maar ook aan ons, dat het evangelie dat hij tezamen met de andere apostelen predikte, niet een of andere menselijke uitvinding was die in de loop van de tijd kon worden verbeterd, maar een door God verordeneerde, nooit veranderende oplossing voor het probleem van de zonde. In een paar woorden vertelt hij ons hoe Jezus hem heeft onderwezen: “Want ik maak u bekend broeders, dat het evangelie, hetwelk door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus.” (Gal. 1: 11, 12; zie ook de verzen 15-19)

Vragen die antwoorden behoeven.

Toen ik in april 1996 met Sharon Lee en Deborah Halstead sprak in de vrouwengevangenis van Salem, Oregon, legden ze mij een aantal vragen voor, waarop ze hadden geprobeerd antwoorden te vinden. Eén daarvan ging boven alle anderen, maar omdat ik weinig tijd had, heb ik hun beloofd dat ik die zou beantwoorden in dit boek. Hier is de vraag: “Wat gebeurde er in ’s hemelsnaam met ons waardoor we niet inzagen hoe vreselijk misleid we waren, en waarom heeft God niets gedaan om ons te waarschuwen voor het grote gevaar waarin we verkeerden? Uiteindelijk baden we toch dagelijks tot Hem.”

Het is een vraag in twee delen en ik wil graag het laatste gedeelte het eerst beantwoorden. Het is belangrijk dat we altijd in gedachten houden dat, toen God onze eerste ouders keuzevrijheid gaf Hij hun ook verzekerde dat, welke keus zij ook maakten, Hij die altijd zou respecteren en nooit tussenbeide zou komen, zelfs niet als zij de verkeerde beslissingen zouden nemen. “God verlangt dat al Zijn schepselen Hem uit liefde dienen, dat zij Hem eer brengen omdat zij Zijn karakter met hun verstand waarderen. Hij scheidt geen behagen in een gedwongen trouw en Hij laat iedereen vrij Hem volgens hun eigen keuze te dienen.” (G. S. 455)

Onze levens bestaan uit keuzes en beslissingen. Vanaf het moment dat wij ’s morgens wakker worden totdat wij ’s avonds naar bed gaan

staan wij voortdurend voor keuzes en moeten wij beslissingen nemen: de kleren die we die dag zullen dragen, de hoeveelheid tijd die we aan een bepaald werk zullen besteden, de mensen waarmee we zullen omgaan en ten laatste, hoe laat we de wekker zullen zetten om de volgende dag weer op te staan. En voor wat betreft het leven van een christen, dank ik God voor de Bijbel, Zijn heilig Woord, dat ons de leiding geeft waar we die nodig hebben om de juiste beslissingen te nemen.

Nu over het eerste deel van de vraag “Wat gebeurde er in ’s hemelsnaam met ons waardoor we niet inzagen hoe vreselijk misleid we waren...?”

Om te beginnen waren de leiders van die groep mensen die bezig waren “nieuw licht” te bestuderen, onder controle gekomen van krachtige geesten die ervoor zorgden dat zij zich echt eerlijk voelden in hun handelwijze en religieuze overtuigingen, zodoende werden ze in staat gesteld het soort invloed uit te oefenen dat het mogelijk maakte hun mensen tot extremisme en fanatisme te leiden. In het menselijk gedrag is het een vaststaand feit dat extremisme en fanatisme het verstand verlammen. Ik zie dit als een vorm van bedwelming, die de geest afstompt en ongevoelig maakt. Met andere woorden, de mensen die zich in die toestand bevinden hebben weinig of geen kracht om de ontstellende gevolgen, die het volgen van een bepaalde handelwijze met zich mee brengen, te begrijpen.

Om hun mensen in duisternis te houden en te voorkomen dat zij zich bewust werden van hun gevaarlijk gedrag, vertelden de leiders hen dat ze niet mochten spreken met een predikant over dit “nieuwe licht”, en dat ze de zogenaamde boodschappen van God voor zichzelf moesten houden. Helaas gebeurde dat met de zusters Halstead.

Bereidwillig dwaling aanvaarden.

Als ze eenmaal iemands verstand verlamd hebben, dan kunnen boze geesten nog grotere dwalingen voorstellen die hun slachtoffers dan met blijdschap zullen aannemen. In de tweede brief van Paulus aan de Tessalonicenzen spreekt hij over het “geheimenis der wetteloosheid” dat krachtig blijft door “de werking des Satan’s met allerlei krachten en teke-

nen en bedrieglijke wonderen.”

De lezer kan zich afvragen hoe dat vandaag de dag op ons van toepassing is. Iedere keer wanneer een schitterende engel in die periode van bijna vijf jaar aan Lynn Greene verscheen, die de spoedige komst van Christus aankondigde, die zijn heel bijzondere mensen zou zegenen – hun kleine groep -, kwam daar een majesteitelijke wezen een die van zichzelf zei dat hij Jezus de Verlosser was. Ik zie dat alles als “een bedrieglijk wonder.”

Ook sprak de apostel over “hen die verloren gaan, omdat zij de liefde tot de waarheid niet aanvaard hebben, waardoor zij hadden kunnen behouden worden.” Hij maakte duidelijk dat God sterke waanvoorstellingen zou toestaan om dergelijke mensen te overweldigen, zodat zij zullen voortgaan “de leugen te geloven.” (Om het hele plaatje te begrijpen, lees 2 Tessalonicenzen 2: 7-12)

Denk er nu eens even aan hoeveel groter en verschrikkelijker veroordeling er over hen zal komen die de liefde voor de waarheid hebben opgegeven opdat zij een verbintenis konden aangaan met engelen die hen ervan hadden overtuigd dat menselijke wezens een levende geest én een lichaam bezitten. En dat iemands geest zijn lichaam ook kan verlaten en naar de hemel en andere werelden kan reizen, en dan terugkeren naar dat lichaam.

John Gentry, een lid van de “nieuw licht” studiegroep, kreeg een motorongeluk en ging bijna dood. Terwijl hij in het ziekenhuis bij de eerste hulp was, had hij een buitenlichamelijke ervaring. Zijn geest ging zogenaamd naar de hemel om met Jezus te zijn. Terwijl hij vanuit de hemel met Jezus naar beneden keek en de doktoren gadesloeg die probeerden hem van de dood te redden, vroeg Jezus hem of hij in de hemel wilde blijven, of naar de aarde terugkeren en Gods wil doen door de mensen te vertellen hoe ze voor God moesten leven. John zei tegen Jezus dat hij in de hemel gelukkig was, maar er toch voor koos om in zijn lichaam op aarde terug te keren om anderen op Jezus’ spoedige komst voor te bereiden.

Het is interessant dat John Gentry in die tijd een actieve Zevendegs Adventist was. John beweerde ontelbare buitenlichamelijke ervaringen te hebben gehad, waarin een engel zijn geest uit zijn lichaam nam en

hem op een geestelijke reis begeleidde naar de hemel om andere planeten te bezoeken, en dan terugkeerde naar de aarde waar de engel zijn geest, of onsterfelijke ziel, naar zijn lichaam terugbracht om verder te leven als een normaal menselijk wezen.

Ik denk dat John en de andere leden van de studiegroep, door dwaalingen te aanvaarden die de Bijbel beschrijft als gruwelen, zoals de zogenaamde onsterfelijke ziel, deel hebben gehad aan tovenarij. De Bijbel maakt duidelijk dat mensen die betrokken zijn bij tovenarij in een poel van vuur zullen vergaan. (Openb. 21: 8).

Op een keer vertelde John aan zijn groep gelovigen over een bijzonder afschuwelijke buitenlichamelijke ervaring. Een engel nam hem zogenaamd mee naar wat in “hun” bovennatuurlijke geestenwereld bekend staat als “de afgrond”. Het is schijnbaar een bewaarplaats die God heeft voor de demonen, die Hij daar om speciale redenen heen heeft gestuurd, en ook die daarheen veroordeeld zijn door exorcisten die hen aan de afgrond hebben prijsgegeven tijdens uitdrijvingsdiensten.

Het wezen leidde John naar de opening van de kuil en stond hem toe erin te kijken. Hij zag lelijke demonen die met elkaar vochten. Zij vielen elkaar aan met vuile taal, kettingzagen en messen. Ontsteld door wat hij zag vroeg hij de engel hem ergens anders heen te brengen. De engel nam hem mee naar de maan waar hij de apparatuur zag die de Amerikaanse astronauten hadden achtergelaten toen ze terugkeerden naar de aarde.

Op een andere reis nam een engel John mee naar de hemel, waar hij zijn woning bezocht en zelfs zijn kroon zag die op een plank op hem wachtte, in een van de kamers. Die straalde met grote schittering, en hij vond het moeilijk die achter te laten. Nadat hij met Jezus had gesproken, ontmoette hij Mozes en Elia, die zeer geïnteresseerd waren in wat wij hier op aarde aan het doen waren. “Ze vroegen mij hoe jullie allen waren, en ik antwoordde: “Zij zijn Gods volk en ik heb de eer er bij te horen,” vertelde hij de studiegroep. “Mozes was verdrietig dat wij door de komende beproevingen heen moesten gaan, want hij kende de pijn van beproeving; daarna veranderde zijn verdriet in vreugde, want hij realiseerde zich dat hij jullie allen spoedig zou ontmoeten.”

Ook sprak John opgewonden over het feit dat hij de boom des le-

vens had gezien, en dat hij verbaasd was over de afmetingen van de twaalf poorten van het nieuw Jeruzalem, en de schoonheid van die plaats.

Het Woord van God waarschuwt ons echter dat de ervaringen van John niet waren wat hij dacht, want noch John noch enig ander menselijk wezen bezit een onsterfelijke ziel, waar vaak naar wordt verwezen als iemands geest. De Bijbel is heel duidelijk, de mensen zijn geheel en al sterfelijk en alleen God heeft onsterfelijkheid in Zichzelf “en bewoont een ontoegankelijk licht.” (1 Tim. 6: 16)

Wat hoogstwaarschijnlijk gebeurde is, dat een van Satans gevallen engelen, die ooit de verheugende ervaring heeft gehad in de hemel te leven en zich de schoonheid en heerlijkheid van die plaats herinnert, Johns geest in trance heeft gebracht of in een diepe slaap, en door op een bepaalde manier een indruk op zijn verbeelding te maken, heeft hij in John de hele ervaring teweeggebracht.

Zoals ik elders al heb vermeld, heb ik vele jaren geleden een spiritistische priester horen uitleggen hoe boze engelen menselijke wezens, die vrijwillig hun geest ondergeschikt maken aan hypnotiseurs of iemand anders die met tovenarij te doen heeft, kunnen beïnvloeden. Hij beschreef tovenarij als “het gebruik van macht die verkregen wordt met behulp van of onder leiding van boze geesten.” Daarna legde hij uit dat het verkrijgen van kennis door de hulp of leiding van boze geesten, in werkelijkheid een vorm van tovenarij is, of dat nu kennis over de toekomst betreft, of wat er in voorbije eeuwen is gebeurd maar niet in menselijke verslagen is opgetekend.

“Wij bewonderden allemaal de manier waarop John de engelen met open ogen kon zien, zoals men de dingen in het dagelijks leven ziet”, vertelde Sharon Halstead mij. “Wij vonden allemaal dat John werkelijk door de hemel begunstig was en door de Heer gebruikt werd, en dat hem meer geestelijke genade en belangrijke dingen te doen gegeven waren, zoals het maken van reizen, het brengen van boodschappen etc., omdat hij een grote strijder voor de Heer was. Hem werd ook verteld dat hij door meer ontberingen voor de Heer zou gaan dan iemand anders op aarde ooit had meegemaakt.”

“Wij keken tegen John op en wilden altijd weten wat God hem had

verteld, of waar hij geweest was bij zijn laatste buitenlichamelijke ervaring. Hij wilde deze ervaringen altijd graag met ons delen. Vaak zagen wij John omhoog of in de ruimte staren en wanneer wij hem vroegen wat hij zag, vertelde hij ons over dingen waarmee engelen bezig waren. Die tijd was zo opwindend voor ons allen, te bedenken dat wij door God werden bewonderd, en werden gezien als Zijn heel bijzondere volk in dit deel van de wereld.”

Let eens op hoe dit soort ervaringen een beroep doen op het gevoel bijzonder te zijn en tot een exclusieve groep te behoren. God wil dat wij ons speciaal voelen omdat wij Hem toebehoren, en niet tot een of andere menselijke groepering. Voor Hem zijn alle mensen bijzonder.

Verlamd verstand.

Toen Hilda en ik twee dagen op bezoek waren bij Sharon en haar zuster Deborah in de vrouwengevangenis in Salem, Oregon, en met hen spraken over de gebeurtenissen die in hun leven hadden plaatsgevonden vanaf de zomer van 1983 tot november 1988, toen de zogenaamde engelen van God hun mysterieuze bescherming van hen terugtrokken, was ik verrast over hun bereidwilligheid om enkele moeilijke vragen te beantwoorden die ik hun voorlegde. Tot op de dag van vandaag bewonder ik ten zeerste de manier waarop zij hebben meegewerkt en mij hebben geholpen dit boek te schrijven, zodat anderen aan dergelijke misleidingen kunnen ontkomen.

“In 1983 sloot ik mij aan bij een Bijbelstudiegroep waar ik helemaal bij betrokken raakte en waarin ik geloofde. Een tijdje later werd mij door Lynn Greene verteld dat ze een boodschap van God voor mij had ontvangen. Ze zei dat God de geest van mijn man genomen had, die uit zijn lichaam had verwijderd en naar de hemel overgebracht. Daar God de geest uit het lichaam had verwijderd, hadden demonen Tex geheel in bezit genomen en gebruikten zijn lichaam. Lynn droeg mij op van mijn echtgenoot te scheiden en bij hem weg te blijven, en ook de kinderen niet toe te staan bij hem te komen. Zij verzekerde mij dat dit Gods wil was, dus deed ik het.”

Let eens op hoe de uitspraken van Lynn Greene ingaan tegen het Woord van God. De menselijke geest (de adem des levens), kan het lichaam niet verlaten, want zij zijn een onscheidbare eenheid. Als de adem des levens weg is, is het lichaam dood.

“Vanaf de herfst van 1983 ontving ik tot 15 februari 1985 veel van zulke boodschappen. Ik begon afhankelijk van Lynn te worden voor mijn geestelijke begeleiding. Drie andere personen in de groep konden God en engelen “zien” en tot hen “horen” spreken. Allen konden ze zeer gedetailleerd uitleggen wat zij zagen. Lynn bevestigde dat mijn zoon inderdaad God en engelen kon “horen en zien”, en dat dit een gave van God was.”

Toen ik zo met Sharon en Deborah sprak begreep ik duidelijk hoe zij ongemerkt getrokken waren tot wat zij dachten dat een nieuwe manier was om God te dienen. Door prachtige hemelse wezen bleven boodschappen binnenkomen die hun bleven vertellen dat God hen spoedig zou gaan gebruiken om grote wonderen op aarde te volbrengen. Opgewonden bij de gedachte een groot werk voor God te doen, waren zij bereid zonodig alles wat zij bezaten op te geven.

“In oktober 1983 werd mij door mijn vriendin Lynn een boodschap gegeven,” zei Sharon, “dat Jezus werkelijk spoedig op aarde zou terugkeren, en dat wij allen gereed moesten zijn. Ik woonde toen in McMinnville in een nieuw huis met twee slaapkamers, met nieuwe meubelen en alles wat ik nodig had. Mijn beide zoons en ik waren daar heel gelukkig. De boodschap luidde dat de Heer wilde dat ik naar Wimer verhuisde en alleen zoveel mee zou nemen als in mijn auto paste, zoals kleding, voedsel en mijn drie katten.

Deborah nam eerst mijn jongens mee en liet die bij mijn ouders achter. Toen ze terugkwam pakten we de auto zo vol als we maar konden. Al mijn meubelen en alles wat niet in de auto paste liet ik achter. Mijn broer David en zijn vrouw kwamen en bleven in mijn huis en verkochten al het mogelijke.”

Sharon had God verteld dat zij alles voor Hem wilde doen. Wel, er wachtte haar een grote verrassing. Een wezen bracht Lynn de boodschap dat God wilde dat zij haar auto weggaf, het enige van waarde dat zij bezat. Eerst was Sharon er heel verdrietig over toen ze dat nieuws vernam, maar

nadat zij er een poosje over had nagedacht, trok zij de conclusie dat God haar rijkelijk zou belonen, omdat ze gehoorzaam was geweest aan zijn bevel en ze gaf haar auto weg.

Kunt u zich voorstellen wat die jonge vrouw moet hebben gevoeld toen haar werd verteld haar auto weg te geven? Ze kon er geen geld voor ontvangen, daar het bevel heel duidelijk was – ze moest de auto weggeven. Hier kunnen we zien hoe boze geesten probeerden God als een tiran voor te stellen. Uit veel brieven die ik ontvang van mensen die problemen met geesten hebben, zie ik hoe die ervan genieten bepaalde mensen te ergeren, te verstoren, het hen moeilijk te maken en in ellende te storten op alle mogelijke manieren, en ze geven het niet gemakkelijk op. Ze zijn meedogenloos in hun activiteiten, koud, wreed en zonder genade.

“Begin 1984”, herinnerde Sharon zich, “vertelden David en Lynn Greene dat onze vriend Ron B. en mijn echtgenoot (Tex Shively) geheel onder de controle van demonen stonden. Lynn zei, dat als zij geestelijk naar hen keek, ze kon zien dat hun ogen bloedrood waren. De demonen keken haar door hun menselijke ogen aan.”

Zoals u hier kunt zien hebben de boze engelen al het mogelijke geprobeerd om hen zover te krijgen dat ze een aantal kleine dwalingen aanvaardden als een middel om hen voor te bereiden op grotere dwalingen, later. En het verdrietige van dit alles is dat de dingen precies zo verliepen als de geesten van plan waren. Vreselijke ellende en narigheid schokten de levens van velen.

“Op zekere dag” zei Sharon, “gingen we allemaal naar het huis van David en Lynn voor een bijeenkomst, en daar ontmoette ik John Gentry voor de eerste keer. De mensen begonnen hem als een profeet te zien, omdat hij veel boodschappen van de hemel ontving, en het zag er naar uit dat hij bijzonder begunstigd werd door Jezus.”

In de zomer van 1984 gaf Lynn de boodschap door dat John en ik goede vrienden zouden worden, en dat het Gods wil was dat onze gedachten één zouden worden, want alleen op die manier konden wij Zijn plannen voor ons volbrengen. God vertelde ons zogenaamd ook door Lynn dat er tussen ons een grote liefde zou ontstaan en alleen in die liefde zouden wij in staat zijn te volbrengen wat Hij ons had opgedragen te doen.

Anders zou Satan proberen ons te vernietigen en zou de wil van de Heer niet worden gedaan.

“Toen, op 12 januari 1985, kwam er naar verluidt een andere boodschap van de Heer door Lynn: “Het is voorzien dat mijn dienstmaagd Sharon en mijn dienaar John tezamen grote opdrachten hebben en de wereld zullen dienen. Er is hun verteld dat ze tot één moeten worden, want alleen op deze manier kunnen hun opdrachten worden vervuld. Hun gedachten en zielen moeten één zijn. Ik ben de God van liefde; dat ben Ik geweest en zal Ik altijd zijn.”

Sharon zei dat zij en John goede vrienden werden en na een poos stelde hij voor dat hij bij haar in zou trekken zodat ze nog dichter bij elkaar zouden zijn. Dat deed hij, en drie en een half jaar lang deelden zij alles en tegen die tijd overwoog John dat hij met Sharon wilde trouwen, maar onverwacht ontstonden er moeilijkheden die hem ertoe brachten te verhuizen.

De gevallen engelen deden alles wat zij van plan waren om de groep voor te bereiden om nog krachtiger misleidingen aan te nemen wanneer de gelegenheid zich zou voordoen. Hier is een kleine ervaring die dat laat zien. Lynn Greene bracht de boodschap over dat Sharon en John Gentry naar Canada moesten gaan en een adventistische predikant bezoeken waarvan werd verondersteld dat hij gereed was leiding te ontvangen over “nieuw licht.”

Als ik het me goed herinner kwam het stel 's nachts bij de Canadese grens aan. Een aantal douanehokjes waren open en overal stonden auto's in de rij om geïnspecteerd te worden. Plotseling ging het licht van nog een hokje aan, helemaal aan het eind en John reed daar naar toe.

De beambte in uniform praatte een paar minuten met John en zei hem toen door te rijden naar zijn bestemming. Zodra zij wegreden zei John tegen Sharon dat toen hij met de beambte sprak de man doorschijnend leek. Sharon was ook onder de indruk van het uiterlijk van de man.

“Toen ik naar de beambte keek” zei Sharon mij, “dacht ik dat hij er volmaakt uitzag. Alles aan hem was precies goed, zijn gelaatstrekken, zijn witte handschoenen en de manier waarop hij bij dat raam zat en met ons sprak. Hij droeg een pet bij zijn pas geperste uniform en witte hand-

schoenen, waardoor hij er zo waardig uitzag. Ik was erg onder de indruk van die persoon.”

Toen haar zoon Leo haar opmerkingen tegen John hoorde, zei hij tegen zijn moeder dat het haar begeleidende engel, Sam, was geweest, die de menselijke vorm had aangenomen. Onmiddellijk keerde zij zich om om opnieuw naar hem te kijken, maar de lichten in het hokje waren uit en er was niemand in de buurt. Die ervaring diende ertoe om in de gedachten van iedereen een goed gevoel over hun christelijke wandel te bevestigen. Had God per slot van rekening niet zo voor hun welzijn gezorgd dat Hij Zijn engelen het op zo'n manier liet openbaren?

Sommige dingen die de groep accepteerde waren zo bizar, dat alleen mensen wier geest verlamd was door extremisme en fanatisme ze konden geloven. Bijvoorbeeld, David Greene Jr. raakte ervan overtuigd dat hij een onzichtbaar zwaard kon gebruiken om zijn huis van boze geesten te ontdoen, en handelde ook werkelijk zo en toonde dat aan een aantal mensen. Dit onderwerp kwam aan de orde tijdens het verhoor van Sharon Halstead voor de uitspraak in september 1989, terwijl John Gentry in de getuigenbank stond. Er werden een aantal vragen aan hem gesteld en hier volgt een gedeelte van het verslag van de rechtbank:

Vr.: “Wie in uw groep waren de voornaamsten die konden horen?”

Antw.: “In het allereerste begin zullen dat mijzelf en Lynn en Denise geweest zijn. En tegen het eind vertelden de mensen die konden horen hun boodschappen niet aan anderen en de leden die niet konden horen of zien stelden vragen en zij kregen antwoorden van hen.”

Vr.: “Hebt u ooit de gelegenheid gehad in het huis van de familie Greene mensen te zien vechten met boze geesten?”

Antw.: “Dat begrijp ik niet.”

Vr.: “Laat me het anders benaderen. Weet u iets over een onzichtbaar zwaard?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Kunt u ons in uw eigen woorden vertellen wat dat is?”

Antw.: “Het is als een geestelijk zwaard en het kan gebruikt worden om het huis van boze geesten te reinigen...”

Vr.: “Had David Greene een onzichtbaar zwaard of zoals u het omschrijft een geestelijke zwaard?”

Antw.: “Ja, dat geloof ik wel.”

Vr.: “Hebt u het hem ooit zien gebruiken?”

Antw.: “Eén keer, maar ik geloofde er niet werkelijk in.”

Vr.: “Kunt u, voor zover u het zich kun herinneren, omschrijven wat u zag?”

Antw.: “Hij bewoog zich langzaam door de kamer met uitgestrekte hand, alsof hij iets vastgreep.”

Vr.: “Vertelde hij wat hij deed?”

Antw.: “Hij zei dat die dag veel dingen verkeerd waren gegaan; dat was veroorzaakt door een boze geest. Voordat wij onze Bijbelstudie konden houden wilde hij eerst het huis schoonmaken, want hij wist dat ze om hem heen waren...”

(Rayon rechtbank van de Staat Oregon, kopie van het verhoor van Sharon Lee Halstead)

Een dergelijke redenering verwarde natuurlijk de politiebeamten evenals de gerechtsdienaren. Zij hadden van zo'n geloof nog nooit gehoord, en het duurde even voordat zij aan het idee gewend waren. Ook ondervroeg het hof nog een andere man over David Greene Jr. en zijn onzichtbare zwaard, die man heette Ken Cook. Dhr. Cook en zijn vrouw Denise waren nog geen jaar Adventisten toen ze deel gingen uitmaken van de “nieuw licht” groep. Ze werden eruit gezet toen ze vragen begonnen te stellen over sommige dingen die zij opmerkten. Hier zijn enkele delen uit het getuigenis van Ken.

Vr.: “Wat is uw naam, alstublieft?”

Antw.: “Kenneth Cook...”

Vr.: “Waar woont u?”

Antw.: “300 Newt Culch, Wilderville..”

Vr.: “U bent al een paar maal door de politie ondervraagd in ver-

band met deze zaak, klopt dat?’

Antw.: “Dat klopt.”

Vr.: “Betreffende het getuigenis van mijnheer Gentry, bent u het ongeveer eens met wat hij beschreef inzake deze groep toen u daar in het begin bij betrokken raakte?”

Antw.: “Ik zou een paar dingen willen verduidelijken... in hoofdzaak over onze betrokkenheid bij de groep. Wij kwamen er in het begin mee in aanraking voornamelijk door de bevrijdingsdienst... we bleven erbij omdat het sensationeel was. Wij hadden ons verstand uitgeschakeld en we aanvaardden liever wat we met onze handen konden aanraken en wat we met onze ogen konden zien en horen met onze oren, dan dat we de raad van de kerk accepteerden of van andere mensen die op dit punt meer ervaring hadden.”

Vr.: “Waarom hebt u niet met iemand in de kerk hierover gesproken?”

Antw.: “Wel, ik heb in het begin geprobeerd naar leden te gaan die ik respecteerde, toen we voor het eerst deze berichten hoorden, maar ik geloof dat het ze bang maakte. We waren nog geen jaar in de kerk, en we begrepen niet werkelijk waar we mee bezig waren. En de reactie van die mensen scheen vreesachtig te zijn, in plaats dat ze zeiden: Goed we zullen eens uitzoeken of dit goed of verkeerd is.”

Vr.: “Wie leidde eigenlijk de groep toen jullie er in het begin bij betrokken werden?”

Antw.: “Het is moeilijk te zeggen of er wel een leider was. Door David Greene raakte ik bekend met de bevrijdingsdienst ... ik was geïnteresseerd omdat mijn vrouw dodelijk ziek was van een ziekte die lupus (een huidziekte, soms huid tbc) wordt genoemd, en er werd gezegd dat deze dingen soms kunnen worden veroorzaakt door demonen. De moderne medische wetenschap zag dat er voor haar weinig hoop was...”

Vr.: “Wie kreeg er in de groep nog meer boodschappen toen u erbij was?”

Antw.: “Ik geloof dat de bevrijdingsdienst zich net bezig was te ontwikkelen tot die dienst van boodschappen. Zover ik zien kon was het iets dat toen net gebeurde. Er waren mensen die ik nooit persoonlijk had ontmoet, die voorspellingen deden over dingen die zouden gaan gebeuren. Toen ik mijn bezorgdheid te kennen gaf werd mij gezegd dat ik een demon van twijfel had. En toen ik tegenwerpen begon te maken over bepaalde dingen, werden wij er daarom uitgezet.”

Vr.: “Ik geloof dat u aan de politie vertelde dat u naar David Greene Jr. bent gegaan om erover te praten?”

Antw.: “Dat is zo.”

Vr.: “Kunt u dat gesprek omschrijven?”

Antw.: “Ik had enkele heel interessante Bijbelteksten en citaten gevonden, die, als we op redelijke wijze die informatie en ander materiaal met elkaar hadden kunnen onderzoeken, we maar één conclusie hadden kunnen trekken... Ik ging naar de deur en ik herinner me dat hij zei kom binnen. David Greene nodigde me uit te gaan zitten. Op het moment dat ik ging zitten ging de telefoon, hij excuseerde zich dus en nam de telefoon op. Het was een man die Lantis heette, David sprak met hem en legde de telefoon weer neer en deelde mij mee dat zojuist 10.000 demonen het huis waren binnen gekomen, dat had Lantis hem net verteld... Dat nam alle macht die ik had weg... Er waren ongeveer zes maanden voorbij gegaan sinds ik de groep had verlaten en David had mij eerder uitgelegd dat zij allerlei nieuwe dingen hadden geleerd, en hij toonde (wat hij noemde) een “onzichtbaar zwaard”, dat hij (gebruikte om) het huis te reinigen van al deze demonen.”

Vr.: “Kunt u omschrijven wat hij deed om het huis van demonen te reinigen?”

Antw.: “Wel, ik kan me niet meer duidelijk voor de geest halen wat hij deed, maar ik herinner me wel dat hij iets deed dat leek op handsymbolen, en hij ging op een symbolische manier met het zwaard door het huis.”

Vr.: “Hij had niet echt een zwaard in zijn hand?”

Antw.: “Nee.”

Vr.: “Sinds die tijd staat u buiten de groep neem ik aan?”

Antw.: “Absoluut.”

HOOFDSTUK 8

ONBEPERKTE VERWARRING

Satans engelen, die zich voordeden als die van de Schepper, goten verwarring uit over deze groep mensen en zij aanvaardden het zonder aarzelen. Maar zoals elk bedwelmend middel, kan verwarring bij mensen worden tot versuftheid en een verlies van richtinggevoel. En dat is precies wat er gebeurde met die aardige mensen in Oregon.

Een man van vijfhonderd jaar oud.

Terwijl ik de politierapporten over deze zaak doorlas, kwam ik bij een zeer interessant verslag. Het illustreert wat iemand wil geloven als hij of zij eenmaal op de neerwaartse weg van luisteren naar misleiding is geraakt. David Greene Jr. had een politieagent gevraagd hem te bezoeken, omdat hij hem wilde vertellen over een 500 jaar oude man, die bijna drie jaar een gast in zijn huis was geweest. Hij vond het belangrijk zijn kant van het verhaal aan de politie te vertellen, zodat hij niet verkeerd zou worden begrepen in het geval dat iemand anders hen erover zou vertellen. Hier is een verkorte versie van wat de politieagent opschreef.

“Toen ik aankwam bij het huis van Greene sprak ik met David... die zei dat, gedurende de tijd dat die denkbeeldige man in zijn huis was, Lynn Greene de enige was die de oude man kon zien en met hem kon spreken. De naam van de oude man was Timothious... David zei dat hij na enige tijd ook in staat was met Timothious te communiceren.

“David legde uit dat Timothious daar ongeveer twee of drie jaar was; hij vertelde ook dat hij, terwijl hij bij dit geloof betrokken was, in het midden van de vloer in de woonkamer zat en in tongen sprak... David vertelde dat wanneer hij op geestelijke reizen ging, de mensen die daar waren hem vroegen wat hij gezien had.

David merkte op dat John Gentry ook in staat was geestelijk te reizen. Bij één gelegenheid zagen David en John Gentry dezelfde dingen

terwijl ze geestelijk op reis waren.”

Het zwarte notitieboekje van David Greene Jr. en Lynn Greene bevatte aanvullende informatie. Beweerd werd dat Timothious meer dan 500 jaar geleden in het Himalaya gebergte had gewoond, waar hij twee jaar in een grot had doorgebracht, terwijl hij “Boeken der Waarheid” schreef. Deze boeken moesten in de grot blijven totdat God besloot die aan de mensen te geven in de tijd van het einde.

Engelen maakten er aanspraak op dat zij Timothious naar het huis van Greene hadden gebracht om daar te verblijven. Naar verluidt verbleef die man in een andere dimensie die alleen Lynn zien kon. Hij hield ervan in hun nieuwe auto te rijden en ijslolly's uit hun diepvries te eten. Slappend of zittend in een bruine leunstoel, zijn geliefkoosde plek, hield hij ervan televisie te kijken, vooral naar het programma “The Price Is Right”.

Timothious vertelde David en Lynn Greene over zijn familie, vrouwen en kinderen. Zij hadden zich van God afgekeerd en hij had zijn hele familie overleefd. God had Timothious de keus gelaten, of direct naar de hemel te gaan maar eerst te sterven, of op deze aarde te blijven waar hij nooit zou sterven en Jezus zou zien komen maar wel zou beginnen te verouderen. Gedurende de tijd dat hij bij de familie Greene was, zag Lynn hem iets verouderen.

De leden van “nieuw licht” groep hadden allerlei opwindende gebeurtenissen in hun leven, daar gevallen engelen hen, in antwoord op hun gebeden, bleven bezoeken. Op zekere dag, toen de mensen van de groep samen studeerden, werd hun verteld dat zij de grote eer genoten te worden bezocht door de 24 ouderlingen van rond Gods troon. En een extra verrassing was dat koningin Ester uit de Bijbel ook bij hen was. Lynn, John en Cheryl konden hen zien en met hen spreken. Cheryl vroeg Ester iets over de gouden ring die ze aan haar vinger had. De “koningin” antwoordde dat het een trouwring was die haar door haar echtgenoot de koning gegeven was.

Sommige engelen bleven dagenlang bij David en Lynn. Het echtpaar sprak met hen en vroeg hen advies over bijbelse onderwerpen en over hun dagelijkse leven. Sommigen van die engelen beweerden interessante

en opmerkelijke namen te hebben. Hier zijn er een paar die ik genomen heb uit de 160 namen die ik uit het zwarte notitieboek van Lynn en David Greene heb genomen.

Engel van Waarheid
Engel van Vernietiging
Engel van Bomen
Engel van de Morgen
Engel van Succes
Engel van de Lange Reis
Engel van Blijdschap
Engel van Tongen
Engel van Geheimenis
Engel van Snelheid
Engel van Trompetten

Engel van Verlossing
Engel van Grote Kracht
Engel van Energie
Engel van Goede gezondheid
Engel van Voorbij de Sterren
Engel van Warmte
Engel van Schemering
Engel van Wat, Is, en Zal zijn
Engel van Tien Namen
Engel van Moederschap

Bovendien geloofden de Greene's dat zij om iedere engel die zij wilden ontvangen en waar zij mee wilden praten, konden bidden en dat die engel van de hemel zou neervliegen om iedere vraag die zij stelden te beantwoorden. Soms was het advies dat de wezens aan de fam. Greene gaven bedoeld om hen steeds meer van de kerk der Zevendedags Adventisten af te scheiden. De wezens vertelden hen op sabbat thuis te lezen en te bidden, in plaats van naar de kerk te gaan, omdat de groep al meer wist dan alle andere kerkleden en de predikant niet geestelijk genoeg was om hen te voeden.

Een engel beweerde zelfs dat Neal Wilson, onze toenmalige president van de Generale Conferentie, zou "getotaliseerd" worden en een vijand van de kerk worden. En luister eens naar hun mening over evangelisatiebijeenkomsten: "Die zijn een verspilling van tijd en geld."

Een lid van de groep zei: "Heel dikwijls kwam Jezus neer uit de hemel als we bij elkaar waren als groep om te studeren en dan beantwoordde Hij onze vragen in plaats van een engel. Als Jezus in het huis van Lynn verscheen kwam Hij met duizenden engelen en zij vertelde dat ze het hele huis verlicht kon zijn door het schijnsel van Jezus en de heilige

engelen. Alle engelen lagen voor Jezus voeten gebogen terwijl Hij tegen ons sprak, en ons òf een boodschap voor de groep gaf, òf onze persoonlijke vragen beantwoordde.

Lynn zei dat Jezus altijd tegen ons glimlachte en altijd blij was om neer te kunnen dalen tot Zijn volk op aarde en tijd met hen door te brengen door hen te bezoeken. “Jezus hief Zijn handen over ons op om ons te zegenen en keek op naar de hemel en bad tot Zijn Vader en vroeg Hem om Zijn kinderen op aarde te zegenen en veilig te bewaren. Jezus vertelde ons dat Hij wist dat wij door heel veel verschrikkelijke dingen zouden moeten heengaan in de beproevingen die voor ons lagen, maar dat Hij ons tegen de aanvallen van de vijand (Satan) zou beschermen.”

Engelen brachten op de verjaardagen van bepaalde mensen boodschappen van de hemel die zeer amusant waren. De leden van de groep ontvingen zaken waarnaar zij verwezen als geestelijke gaven. Dingen die in de hemel voor hen bewaard werden, totdat zij na Christus wederkomst, daar zouden aankomen. In november 1984 rapporteerde een engel bijvoorbeeld dat Jezus aan een vrouw een kudde van 77 blauwwitte koeien had gegeven, omdat Hij wist dat ze zoveel van boerderij dieren hield. De Heer Jezus gaf haar ook drie paarden met vleugels, één hengst en twee merries. Tot haar grote vreugde deelden de wezens haar mee dat de merries spoedig veulens zouden hebben. En om haar verrassing nog te vergroten was Elia met de engel meegekomen en had haar een dikke knuffel gegeven.

Meer verwarring.

Het volgende is een kopie van een brief die gevonden werd tussen materiaal dat de politie van Grants Pass verkreeg tijdens het onderzoek dat zij hielden in hun poging de feiten van de “nieuw licht” beweging naar buiten te brengen, waaruit zou blijken hoe de leer geleid kon hebben tot het doden van twee personen. Een van de actieve leden van de beweging, (waarnaar soms verwezen werd als een van de leiders) schreef aan een vriend die hij probeerde te overreden. Uitgezonderd de naamsveranderingen, heb ik het document weergegeven zoals het geschreven is, inclusief

de verkeerd gespelde woorden: (Let op de verwarring in de brief)

“Beste Brain,

“Je weet dat ik geen briefschrijver ben, maar voor jou heb ik een geschenk. Sinds we de laatste keer met elkaar hebben gesproken heb ik veel geleerd. Er bestaat een manier om in de geestelijke wereld te horen en te zien. Ik weet niet meer wat ik je lang geleden heb verteld maar ik zal een beetje een verklaring geven.

Als je bidt dat je geest helder en open is dat alle kwaad achter ons ligt, dan gebruikt de Heer jouw eigen gedachten om tegen je te praten veel mensen horen maar weten het niet en nemen het als hun eigen gedachten. Hetzelfde geldt voor engelen. Soms staan ze vlak naast je en praten met je en jij denkt dat je met jezelf praat, maar hoe kan je met jezelf praten als je weet wat je zegt.

Het kunnen twee dingen zijn boze geesten of goede engelen, het is net als het aanzetten van de radio op een te hoge frequentie en te leren dat zo te houden want onze gedachten hebben de neiging gemakkelijk af te dwalen dus is er oefening nodig om te vorderen tot steeds langere tijdsperiodes. KWAAD zegt je dat je met jezelf praat en zorgt dat je dat denkt, maar bidt alleen om geloof om te blijven luisteren.

Wij schijnen te denken dat in de Bijbel de stem van God altijd hoorbaar was maar in vele gevallen was het overgebracht door gedachten, het is de geest van de mensen die communiceert met de Geest van God want deze aanbedding in de geest, de innerlijke mens die ziet, is op dezelfde manier hoewel een van onze vrienden met zijn ogen de geestelijke wereld kan zien, zien wij met geestelijk zicht het is als in een droom overdag. Beelden is een andere naam het is God die onze verbeelding gebruikt want Hij is degene die het schiep.

Veel mensen hebben 's nachts dromen want het niveau van ons geweten kan vooringenomen twijfel of ongeloof begrippen niet in de weg komen om in staat te zijn het te aanvaarden. Nachtmeries zijn van het kwaad. Vanuit een kleine omschrijving van deze gaven kunnen wij engelen zien en horen die we hebben ontmoet en waarmee we hebben gesproken en vele vrienden gemaakt hebben waar we veel van houden nu

160 (sic) elkaar heeft een aparte naam die ook hun plicht omschrijft. Bijvoorbeeld Waarheid is de engel die voor waarheid zorgt. Goede Wil en Vreugde brengt en zingt veel Vreugde. Regen brengt regen en wat je verder maar kan bedenken. Want er zijn veel namen.

Er zijn speciale Zeven engelen gedachten. Deze zeven zijn de zeven geesten Gods genoemd in Openbaringen hun namen zijn Michaël Gabriël, Sarakiel, Raphael, Raguel, Ureil, Phenuel. Onder deze engelen lopen alle zaken van dit universum. Want ieder woord dat in de Bijbel handelt over aarde en de mens dat is de naam van engelen “want mijn woorden zijn Geest en leven” Behalve de beschermengel heb je een begeleidende engel om je metgezel en vriend te zijn en als je om meer vraagt dan komen zij. Iedere engel heeft een persoonlijkheid even verschillend als wij mensen maar allen houden heel veel van ons en als je hun vertelt dat je van ze houdt maakt hen dat heel gelukkig en ze kunnen je zelfs knuffelen.

Het cassettebandje dat ik je stuur is van muziek die engelen gemaakt hebben om te tonen dat in de hemel niet de begrafenismuziek klinkt die je moeder gewend was te spelen op sabbat “saai”. Alle musici hebben de Gave van muziek zegt de Engel van muziek maar meestal worden zij beïnvloed en gebruikt door de bozen en vele malen is de muziek bedorven en de woorden niet of andersom. Deze liederen werden uitgezocht uit wat hij op dat moment kon krijgen maar er is veel meer en wij moeten wachten en ze vinden.

Ik zal je vertellen over een paar van hen, de arend is vertegenwoordiger van de engel Phenuel? En als je luistert zul je herkennen dat ze over engelen zingen. De fluitier daar is een engel die zo genoemd wordt en als je denkt dat je gelukkige engel ziet dansen op dit lied geloof het dan. De Engel van muziek herschreef ‘het is een lange weg naar huis’ een logisch lied maar de Engelen van dichten heeft de woorden van het logische lied geschreven dus luister naar de woorden en zie Jezus tegen ons praten en laat je geest vrolijk zijn. Elke groep heeft een bepaald percentage muziek dat van de Heer is sommige zijn 2% Rev. Speedwager? voor Abba 45% voor Frisse lucht 98%. Dus later kan ik meer sturen als je wilt. Moet nu gaan, wordt slaperig. Liefs Henry.”

De schrijver van bovenstaande brief was niet onder invloed van alcoholische dranken of drugs toen hij deze brief schreef, omdat hij een gezonde levensstijl zeer is toegedaan. Hij is ook niet ongeletterd, daar hij afgestudeerd is aan het hoger onderwijs. Wat we hier zien is onbegrensde verwarring bewerkt door Satan en zijn gevallen engelen. Zij hadden zijn geestelijk vermogens in de war gestuurd door op zijn verbeelding in te werken en met zijn emoties te spelen.

Het wezen schiep in die persoon een sterk gevoel van wijs te zijn omdat hij zoveel “nieuw licht” had verkregen van wat hij dacht dat het Gods engelen waren. Iedere keer wanneer ik zie hoe boze geesten misbruik maken van mensen maakt dat mij zo verdrietig.

Omdat de engelen van Satan deskundigen zijn in het misleiden van mensen laten zij het daar niet bij, maar zij hebben er veel plezier in mensen op iedere mogelijke manier te onderdrukken. Volgens brieven die ik van mensen heb ontvangen die moeilijkheden met het bovennatuurlijke hebben gehad, houden ze ervan mensen te kwellen, te verstoren, ze moeilijkheden te bezorgen en onrustig te maken waar ze maar kunnen en ze geven het niet gemakkelijk op. Onvermoeibaar in hun bezigheden, zijn ze koud, wreed en genadeloos.

Vreemde Vrouw.

Sharon Halstead vertelde mij: “In de zomer van 1986 vertelden David en Lynn ons over de grote hoeveelheid kennis die zij van God en Zijn engelen hadden ontvangen over een uitzonderlijk boosaardig wezen genaamd “Vreemde Vrouw”. Zij is de sterkste boze kracht die in het lichaam van een mens tegen zijn wil kan wonen. Het wezen kan je gedachten lezen en weet wat je allemaal gaat doen. Op dit gebied en ook op vele andere, is zij machtiger dan Satan zelf.

Deze kennis zorgde ervoor dat onze gedachten nog verder met extra zorgen werden belast, omdat we alles probeerden te vermijden wat haar in ons leven zou kunnen brengen. Desondanks had John Gentry een ontmoeting met haar die hem in groot gevaar bracht, zo zelfs dat hij dacht dat hij zou sterven.

In het voorjaar van 1987 was hij eerder dan gewoonlijk naar bed gegaan en lag opgerold in de foetushouding op zijn rechterzij. Plotseling begon zijn hele lichaam te schudden, en hij begreep niet wat er gaande was. Terwijl hij daar boven op de dekens lag probeerde hij tot God te bidden om hem te helpen. Ik belde David en Lynn zoals John me vroeg, en zij vertelden mij dat dit een aanval was van de “vreemde vrouw” en van demonen en dat ik de demonen moest bevelen uit te gaan en dat ik moest bidden dat ze niet terug zouden komen.

David en Lynn waren allebei tegelijk met mij aan de telefoon. Ik was bang omdat ik niet wist wat er mis was met John en zij zeiden dat zij voor ons zouden bidden en dat God extra engelen zou sturen om te helpen de demonen die John kwelden te bestrijden. Na ons telefoongesprek zag ik dat John nog steeds schokte. Toen stond hij op en ging de woonkamer in en ging voor de verwarming liggen. Daar bleef hij ongeveer twee uur. Ik dekte hem toe met een deken terwijl hij bad om Gods hulp.

Een uur later werd zijn lichaam iets rustiger en na nog een uur hield het schudden helemaal op en viel hij in slaap. Nadien wilde John niet meer over de “vreemde vrouw” praten. Dave had ons gezegd dat zelfs over haar praten haar het recht gaf ons lastig te vallen.”

Sharon Lee zei dat de groep geloofde dat het bovennatuurlijke wezen gedachten kon lezen. Verscheidene citaten van Ellen White verwerpen deze gedachte. In het kleine boekje “Confrontation” blz. 13, zegt zij dat Satan wist wat Eva bij de verboden boom dacht, alleen maar omdat zij onbewust hardop praatte. Klaarblijkelijk kon hij haar gedachten niet direct lezen. In “Boodschappen voor jonge mensen” blz. 310 en deel 1 van Selectes Messages blz. 122 verklaart zij heel duidelijk dat Satan onze gedachten niet kan lezen. Hoe kon enige kwade macht bovendien sterker zijn dan Satan zelf? Dergelijke vragen hadden de volgelingen van de familie Greene moeten waarschuwen, maar zij onderzochten niet wat hun werd verteld en vergeleken dat niet met de inspiratie.

Verwarring en vrees.

Graag wil ik wat meer informatie geven over dit zogenaamde bo-

vennatuurlijke wezen. Het toont aan wat mensen, die door vrees zijn gedreven, kunnen doen. Dit blijkt uit een verslag van het gerechtshof van een ondervraging onder ede van Deborah Halstead.

Vr.: “Deborah, ik wil een paar dingen met je bespreken. Ten eersten over Vreemde Vrouw.

Antw.: “OK.”

Vr.: “Mijnheer Frasier noemde en stelde vragen over Vreemde Vrouw.

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Toen al deze gebeurtenissen plaats vonden, in de tijdsperiode waar we nu over praten, laten we zeggen september en oktober en begin november 1988, werd u toen medegedeeld dat Vreemde Vrouw en Satan ergens waren geplaatst?”

Antw.: “Ja, laat eens kijken, ik kan me niet herinneren of Leo zei dat we erover zouden moeten bidden of wat precies, maar we badden en vroegen of Sharon over ‘Vreemde Vrouw’ mocht te weten komen vóór iemand anders. Een... de enige reden... dat we badden moesten doorsnijden, en stelen en die dingen moesten doen was... dat Sharon... vroeg of ze de kennis eerder dan iemand anders mocht ontvangen... en die kreeg ze ook en wij begonnen over haar te leren; en omdat we over haar geleerd hadden, werden we getraind hoe we haar moesten bestrijden en met haar omgaan. Op een zeker moment hadden we gebeden en gevraagd of zij en Satan naar de afgrond mochten worden gestuurd en Leo zei dat zij gebonden en genuilkorfd waren en naar de afgrond gestuurd, en daar waren ze dan, en om ze daar te houden moesten we deze dingen doen.”

Vr.: “OK.”

Antw.: “Anders zouden ze eruit komen en ons doden.”

Vr.: “Dus, behalve de vrees om getotaliseerd te worden als je dit niet deed, begrijp ik je goed dat je ook vond dat je deze dingen moest doen om Satan en Vreemde Vrouw van je af te houden?”

Antw.: “Ja, om ons te doden.”

Vr.: “Ze moesten dus in de afgrond gehouden worden?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Mijnheer Frasier heeft je ook gevraagd Deborah, hoe je reageerde op de bedreiging te worden getotaliseerd. ... Kun je wat levendiger beschrijven wat je toen voelde? Ik bedoel, was je bang voor je leven...?”

Antw.: “Ja, we hadden verschrikkelijke angst.”

Vr.: “Was het belangrijker, ... was dat je geloof?”

Antw.: “Het geestelijke is belangrijker dan het lichamelijke, ja.”

Vr.: “Ja, dat je het sterfelijke lichaam kon opgeven, maar als je je ziel zou verliezen is dat voor eeuwig?”

Antw.: “Juist.”

Vr.: “Zou jij, Deborah, ook ... en dat is moeilijk in een geschreven verslag, maar als jij zegt dat Leo tegen een engel sprak, keek hij dan ergens heen?”

Antw.: “Ja, dan keek hij omhoog.”

Vr.: “Net zo als ik hier naar mijnheer Frasier kijk?”

Antw.: (Juffrouw Halstead knikt bevestigend met haar hoofd).

(Afschrift van het hof van Josephine district en Yamhill district).

De groep leefde onder een verschrikkelijke slavernij. Demonische geesten hadden hen van de vrede van Gods liefde beroofd, hadden hun intellect verlamd en zorgden ervoor dat ze voortdurend dachten aan het kwaad dat hen zou kunnen overweldigen. Zij hadden het zicht op onze grote Redder Jezus en Zijn kracht om Zijn vijanden te verslaan, wat die ook deden, helemaal verloren.

Om ons te helpen begrijpen onder welke druk zij stonden, moeten we eens enkele dingen bedenken die Sharon zei tijdens onze ondervraging in de gevangenis zoals:

“In oktober 1988 reden mijn zuster Deborah, mijn jongens en ik naar Medford voor een andere opdracht die ons door een engel gegeven was. Terwijl ik reed voelde ik me boos worden omdat de engelen van God ons van de ene opdracht naar de andere sleurden met nauwelijks enige

rust daartussen. Ik wilde de wil van de Heer doen en het doen van Zijn wil betekende onmiddellijke gehoorzaamheid als er een opdracht gegeven werd. Een engel vertelde ons dat Hem dat groot plezier zou doen.

Ik haatte het om zo opgejaagd te worden, maar voelde me gedreven een opdracht af te maken, uit vrees God te beledigen en verloren te gaan. Een paar kilometers lang had ik een sterke drang mijn auto achter in een vrachtauto te boren die voor mij reed. Ik kon niet begrijpen waarom we zoveel moesten rijden om dingen voor God te doen. Ik was moe en heel gespannen. Ik wilde gewoonweg mijn auto in de achterkant van die truck rammen en aan alles een eind maken. De enorme drang om dat te doen duurde verschillende kilometers totdat ik besloot dat niet te doen, omdat ik werkelijk naar de hemel verlangde en wist dat, als ik mijzelf vernietigde, ik daar niet zou komen en ook mijn kinderen en zus niet. Vandaag weet en begrijp ik waarom onze hemelse Vader mij niet toestond mijzelf te vernietigen.”

Op een andere keer omschreef Sharon hoe zij zich voelde toen een engel haar vertelde naar een bepaalde winkel te gaan en dingen te stelen, hoe ze het haatte dat te doen.

“Voor deze misdaden werden nooit plannen gemaakt of van tevoren overlegd, maar op de aanwijzingen die door een engel aan Leo werden gegeven, werd in een opwelling gehandeld. Omdat ik nooit van mijn leven iets had gestolen had ik er een afkeer van, maar mij werd gezegd dat het een toets voor mijn geloof en trouw aan God was. En als ik Gods aanwijzingen niet zou gehoorzamen, zou Hij mijn geest uit mijn lichaam wegnemen en zou ook ik getotaliseerd worden, want als ik God niet volgde, dan volgde ik Satan.

Toen vertelde een engel op zekere dag aan Leo dat de zoon van de familie Greene ervoor gekozen had God niet te volgen en dat zijn ouders, uit liefde voor hun zoon, hem daarin waren gevolgd en ook getotaliseerd waren. Dat God hun geesten in de hemel had opgenomen en dat ze op ons neerkeken en wilden dat wij hun lichamen zouden vernietigen zodat de boze geesten er geen bezit van zouden kunnen nemen en ze beheersen om gebruikt te worden om Gods volk kwaad te doen. Ik begon me zorgen te maken en vreesde de dag dat ons door een engel gezegd zou worden ze te

vernietigen.

“Het was niet onze taak de lichamen van allen die getotaliseerd waren te vernietigen. Er werd ons bijvoorbeeld verteld dat bijna iedereen van het politiebureau en de inwoners van Grants Pass getotaliseerd waren, maar wij moesten alleen diegenen doden waarvoor wij speciaal de opdracht kregen.”

Zoals we gezien hebben kunnen vrees en verwarring mensen ertoe leiden vreemde en verschrikkelijke dingen te doen.

HOOFDSTUK 9

EEN OVERDRACHT VAN MACHT

Lynn Greene trad gedurende een periode van vijf jaar op als profeet voor de kleine groep van 20 mensen. Terwijl een paar anderen klaarblijkelijk in hun geest konden “horen en zien”, wat zij geloofden dat van God en engelen kwam en veel boodschappen ontvingen over hun eigen leven, was de opdracht voor Lynn – (zogenaamd van God afkomstig) om haar kleine kring volgelingen te voorzien van goddelijke leiding.

Vervolgens begon in de zomer van 1988 een overdracht van macht toen de zogenaamde Engel van Moederschap Lynn berichtte dat binnenkort de profetische rol die zij speelde teveel van haar zou gaan vragen. Wegens haar zwangerschap nam God de grote verantwoordelijkheden die ze voor zijn zaak had gedragen bij haar weg. Het wezen zei dat God de gaven van “horen en zien” van haar zou wegnemen en zou geven aan iemand anders in de groep.

Deze aankondiging was voor Lynn een grote verrassing, maar zij aanvaardde dit zonder enige teleurstelling te tonen. Eind juni 1988 begon Leo Shively de jongste zoon van Sharon er aanspraak op te maken dat hij boodschappen van God en Zijn engelen ontving. Op dat ogenblik was het kind 9 jaar oud.

“We lagen op mijn bed” zei Sharon tegen mij, “toen ik Leo naar verscheidene plekken in de kamer zag staren, alleen staren. Ik vroeg hem waar hij naar keek, maar hij antwoordde eerst niet, dus vroeg ik het hem weer, zijn geest scheen geheel in beslag genomen te zijn door iets buiten deze wereld. Terwijl ik hem heel intens aankeek vroeg ik hem: “Zie je engelen?”

Hij zei dat dit het geval was en voegde daar nog aan toe: “Een engel is heel erg groot, nog hoger dan het dak van het huis.”

Sharon vervolgde: “Een paar dagen nadat Leo was begonnen te “horen en te zien” heb ik Lynn gebeld en haar gevraagd hoe zij Jezus en de engelen zag. Zij antwoordde dat, als zij Jezus zag, Hij heel stralend was. Soms zag zij een sterk schijnsel stralen door de gaten in zijn handen, voe-

ten en zijde. Ik zei haar dat Leo Hem ook zo zag. Lynn voegde daar nog aan toe dat haar verteld was dat het geestelijke zicht van Leo zo goed was dat hij engelen en demonen op een afstand van 35 kilometer kon zien.

Toen ik met haar sprak verklaarde Lynn dat haar vermogen om het bovennatuurlijke te horen en te zien sterk was afgenomen. Zij kon alleen haar Engel van Moederschap zien, de haag van engelen rond hun huis, en Timothious, de man van 500 jaar, die destijds verondersteld werd bij hen te wonen.

Een interessant detail trok mijn aandacht toen ik met Sharon over die tijd sprak. Ze zei: “Overall waar we heengingen gingen de engelen die Leo kon zien met ons mee. Dat waren een paar van de engelen waarmee we bij Lynn thuis hadden gesproken. Zij waren stralend en prachtig.” Toen vertelde ze mij dat Leo een beangstigende ervaring had.

“Op een dag in juli lagen Leo en ik op mijn bed. Ik probeerde hem een slaapje te laten doen. Toen we zo lagen te rusten begon het bed te schudden, zodat we er bang van werden. Na tien of vijftien seconden voelden we ons echt door elkaar geschud.

Leo keek onder het bed, greep mijn arm heel stijf vast en wilde niet meer loslaten. “Het is een lelijke demon die het bed heen en weer schudt” zei hij. Het kind was heel erg bang. Ik vroeg een van onze begeleidende engelen om de demon die ons lastig viel te vernietigen en dat deed hij. Daarna heeft het bed nooit meer geschud.”

Onderdrukkende engelen.

Ongeveer vijf jaar lang hebben de bovennatuurlijke wezens, die beweerden van Gods troon te komen, deze kleine groep mensen betoverd met beloften van toekomstige wonderbaarlijke gebeurtenissen en hebben hun vertrouwen en liefde gewonnen. Toen kwamen er plotseling grote veranderingen. De wezens verwijderden Lynn uit haar leiderschapsverantwoordelijkheden en maakten een einde aan haar rol als profeet. Zogenaamde engelen bezochten nu een jongen van negen jaar en deelden hem mee dat God hem had uitgekozen om een bijzondere rol te spelen in deze moeilijke tijden.

Engelen zouden hem helpen, maar God verwachtte van hem dat hij zich als een moedige jonge man zou gedragen en zou laten zien dat hij moedig was voor de dienst van God wanneer hij zou worden geconfronteerd met moeilijke situaties. De bovennatuurlijke wezens leerden hem nooit te twijfelen aan de woorden van de boodschappende engel, zelfs als dat wat God hem vroeg tegenstrijdig was met wat hij geleerd had wat goed was. De volgende maanden zouden cruciaal zijn voor de afsluiting van Gods werk op aarde, zo werd hem verteld.

Toen begonnen deze luisterrijke wezens Leo Shively, zijn moeder Sharon, zijn tante Deborah en zijn broer Harry te leiden tot handelingen die in het Woord van God verboden zijn. Onder het voorwendsel dingen gereed te maken om vele sabbatvierders te helpen aan geld en andere dingen die zij nodig zouden hebben gedurende de tijd van benauwdheid deelden de engelen hen mee dat, omdat God onze planeet bezit en alles wat daarop is, zij niet verbaasd moesten zijn als Hij hen zou vragen dingen op bepaalde plaatsen op te slaan voor Hem. De bovennatuurlijke wezens zeiden hun duidelijk dat God wilde dat ze zouden beginnen dingen die van getotaliseerde mensen waren over te brengen naar plaatsen waar die zouden worden bewaard voor de tijd der benauwdheid.

Zoals we al eerder hebben opgemerkt werd de zusters Halstead en de anderen opgedragen naar bepaalde winkels te gaan en daar verschillende zaken naar buiten te dragen en dat niemand de koopwaar zou zien, daar de engelen de dingen onzichtbaar zouden maken. Ook zou niemand hen tegenhouden. En ja hoor, de kleine groep deed de meest ongelooflijke dingen met behulp van de bovennatuurlijke wezens. Het overtuigde hen, zonder ook maar enige twijfel, dat zij volledig geborgen waren onder de zorg van Gods engelen. Wat een verschrikkelijke schok ondergingen zij een paar maanden later toen Satans engelen hen bedrogen. De twee zusters werden gearresteerd en gevangen gezet.

Terwijl ik deze zaak bestudeerde was er iets dat bij het schrijven van dit boek vooral mijn aandacht trok, en dat was de grote druk die de engelen op hen uitoefenden om winkeldiefstallen te plegen en banden door te snijden. Er waren dagen dat ze van de vroege morgen tot de late avond werkten, zonder rustpauze, en dan volkomen uitgeput thuis kwamen.

Hier volgt een verslag van een afschrift van het hof waarin Deborah werd verhoord:

Vr.: “U maakte er melding van, maar ik zou graag willen dat u een beetje meer vertelde over het moment dat Leo zei dat u er op uit moest gaan en dingen stelen en toen hij u zei getotaliseerde mensen te vernietigen. Hebben uw zuster Sharon en u met hem daarover gediscussieerd?”

Antw.: “Ja, wij wilden dat niet doen, hij zei dat wij wel moesten dat wij anders getotaliseerd zouden worden, dat wij geen enkele keus hadden.”

Vr.: “En u geloofde dat, nietwaar?”

Antw.: “Ja zeker. Omdat hij heel erg van streek raakte en huilde en maar door ging weet u en hij kwam naar ons toe en omhelsde ons, bleef huilen terwijl hij zei: ‘Ik wil niet dat jullie totaliseren, je moet het doen... jullie moeten die dingen doen zodat dat niet gebeurt.’”

Vr.: “En dus zijn jullie het gaan doen?”

Antw.: “Precies.”

Vr.: “Nu hebt u een periode omschreven waarin u klaarblijkelijk veel winkeldiefstallen pleegde?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Ik bedoel dit, Deborah, waren er dagen dat jullie niets anders deden dan van het ene warenhuis naar het andere gaan?”

Antw.: “Hm, Hm, en wel van de vroege ochtend tot aan de avond.”

Vr.: “Waren jullie dan moe?”

Antw.: “Ja, ik bedoel, vanaf de vroege morgen wanneer de winkels open gingen. Ja, heel erg moe!”

Vr.: “Je hebt enkele van de winkels genoemd. Hebben jullie ooit in Grants Pass iets weggenomen bij Safeway?”

Antw.: “Zeker.”

Vr.: “Gingen jullie steeds weer naar dezelfde winkels terug?”

Antw.: “Zeker.”

Vr.: “En begrijp ik goed wat je als volgt beschrijft; hier komen Deborah Halstead, Sharon Halstead, Harry en Leo Shively binnen en jullie lopen rond, nemen een stel dingen en gaan dan weg zonder iets te hebben gekocht?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “En niemand zei dan een woord?”

Antw.: “Nee.”

Vr.: “En is het dan redelijk om te zeggen dat dit jullie nog verder overtuigde dat Leo in werkelijkheid tegen een engel praatte?”

Antw.: “Natuurlijk.”

Vr.: “Welnu Deborah, heeft Leo jullie ooit iets uit het dierenasiel laten meenemen?”

Antw.: “Ja, hij heeft ons een pitbull laten meenemen uit Medford.”

(Grage en medewerkers, gerechtshof reporters, deel 2)

Het voorval met de pitbull is interessant als je bedenkt dat een opgesloten pitbull niet het gemakkelijkste is om te stelen en zeker niet als andere honden in naburige hokken agressief zitten te blaffen. De engel had beloofd dat het avontuur een succes zou worden, met dien verstande dat het in volkomen stilte zou plaatsvinden. Kenneldeur nummer 9 zou open zijn en alles wat ze moesten doen was een halsband van een bepaalde maat meenemen en met de hond weglopen. En tot hun verbazing en vreugde, volbrachten ze hun opdracht in volmaakte stilte, terwijl alle andere honden in hun hokken waakzaam waren.

Toenemende druk.

Terwijl de tijd voortschreed bleven de satanische engelen de hoeveelheid werk voor Sharon en Deborah vermeerderen en deden vaker een beroep op hun tijd. Soms kwamen ze uitgeput thuis van een hele dag winkels bestellen, en zodra ze hun avondeten op hadden, kreeg Leo weer een boodschap van een engel die zei dat ze er weer op uit moesten gaan om banden door te snijden. De engel zei dat God moeilijkheden wilde bren-

gen over “getotaliseerde” mensen.

Nu zou ik willen zeggen dat aan Leo zagezegd de bekwaamheid was gegeven om de auto's uit te zoeken die aan dergelijke “getotaliseerde” personen toebehoorden. Hij zei dat vlak boven de auto dan een kleine zwarte wolk hing.

Om te begrijpen onder welke druk de zusters Halstead leefden, zullen we nog eens verder kijken naar de ondervraging onder ede van Deborah.

Vr.: “Weet u hoeveel keer u er ongeveer op uittrok om banden door te snijden of te laten leeglopen?”

Antw.: “Heel vaak. Soms was het alsof hij ons de hele dag naar de winkels liet gaan en als we 's avonds thuis kwamen waren we uitgeput en dachten dan te kunnen uitrusten, dan zei hij: ‘Nee we moeten erop uit om de banden te doen,’ en soms weet u, gebeurde dat wel twee of drie avonden achter elkaar.”

Vr.: “Heeft u ooit tegen Leo gezegd: hè, dit is niet goed, dit zouden we niet moeten doen?”

Antw.: “Zeker, dat zeiden we iedere keer tegen hem.”

Vr.: “En wat was dan zijn antwoord?”

Antw.: “Dat we het wel moesten doen wilden we niet getotaliseerd worden.”

Vr.: “Hoe voelde u zich dan als hij zei dat u getotaliseerd zou worden?”

Antw.: “Bang. Soms zei hij weer dat we het moesten doen om de Vreemde Vrouw en Satan aan de afgrond gekluisterd te houden, anders zouden zij bevrijd worden en komen om ons te doden.”

Vr.: “OK.”

Antw.: “We waren uitgeput van een hele dag winkeldiefstallen plegen en hij zei dat we het moesten doen, en dan zeiden wij: ‘Hoeveel moeten we er doen?’ en dan zei hij: we moeten er 30 doen.”

Vr.: “Naar wat voor soort plekken gingen jullie toe?”

Antw.: “Soms wees hij ons voordat we van huis gingen al een

speciale plaats aan en andere keren zei hij: rij alleen maar, dan zal ik het je wel vertellen.”

Vr.: “Parkeerplaatsen bij autohandelaren soms?”

Antw.: “Het moest wel een parkeerplaats bij een autohandelaar zijn, want wie eigenaar was, was getotaliseerd.”

Vr.: “Hebt u werkelijk op klaarlichte dag banden laten leeglopen?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Waar ik op aanstuur Deborah is, of...”

Antw.: “Zover wij weten heeft nooit iemand ons gezien. Bij ons weten heeft nooit iemand geprobeerd ons aan te wijzen of iets dergelijks. Ja, we deden het op klaarlichte dag, de winkelcentra.

Vr.: “Wat voor een geluid maakte het?”

Antw.: “Een sissend geluid, de lucht.”

De fatale nacht.

Boze engelen die verschenen en er aanspraak op maakten engelen van Christus te zijn, dwongen de kleine groep tot voortdurende lichamelijk actie, als middel om hun logisch denkvermogen en effectief functioneren te verminderen. De wezens waren van plan de gedachten van de mannen en vrouwen te vullen met vrees verloren te zijn, een sterke motiverende menselijke kracht. Bovendien besloten de gevallen engelen hun gevoel voor goed en kwaad af te breken en hen voor te bereiden ontstellende dingen te doen, als hen dat werd opgedragen, zoals het doden van mensen.

Dhr. Paul Frasier, vervangend district procureur van Josephine district, legde op 26 september 1989, bij het verhoor van Sharon Lee Halstead, aan het hof een verklaring voor die op exacte wijze de omvang van de misdaad, gepleegd door de beklagde, uiteen zette. Hier volgen daarvan enkele uittreksels:

“Op 5 november 1988, nam de Halstead groep, op aanwijzing van Leo, nog een motorfiets weg bij Grants Pass Suzuki en plaatste die in de opslagruimte langs de Rogue River Highway. Op diezelfde dag gaf

Leo de opdracht dat de familie Greene moest worden vernietigd. Er werd overlegd over een plan waarbij het gezin uit hun huis zou worden gehaald en ergens anders heen gebracht om vernietigd te worden. Toen ging de groep naar Payless in D Street, Grants Pass, en stal daar een paar speelgoed handboeien. Die moesten worden gebruikt om de familie Greene in bedwang te houden terwijl ze werden overgebracht naar de plaats waar ze zouden worden vernietigd.

Tussen 9.00 en 9.30 uur ging de Halstead groep naar het huis van het gezin Greene. Na wat televisie te hebben gekeken, gingen Harry en Sharon naar de badkamer. Harry schreef op de muur: “Vertrouw op Jezus”, later gingen Deborah en Leo de badkamer in. Ook Leo krabbelde wat op de muur.

Dave, Lynn en Nathanael Greene zaten aan de eetkamertafel. Meener en mevrouw Greene waren bezig rekeningen te betalen. Nathanael zat in een kinderstoel en speelde met wat speelgoed. Mevr. Greene ging naar de keuken en kon van daaruit het geschrevene op de badkamermuur zien. Ze schrok en vroeg wie op de muur had geschreven. Toen niemand bekende, beval ze de groep weg te gaan. Op dit moment, blijkbaar op aanwijzing van Leo, trok Sharon het pistool dat door Leo bij Tex Shively was gestolen.

Op dat moment zat het gezin Greene rond de eettafel. Lynn Greene zei: “Ik hoop dat dit een grap is.” Harry antwoordde: “Het is geen grap, het is echt en het is geladen.”

Deborah nam een draagbare telefoon van de eettafel en plaatste die buiten het bereik van de Greene's. Volgens David Greene, maakte Sharon met het pistool gebaren die hij zo uitlegde dat Sharon wilde dat het gezin in de woonkamer, grenzend aan de eetkamer, zouden gaan.

David Greene verliet op dit moment het huis door de glazen schuifdeur die bij de eetkamertafel gelegen was. Sharon Halstead volgde David de deur uit en schoot hem eenmaal in de rug toen hij probeerde hulp te roepen. David Greene slaagde erin van de grond op te staan, nadat hij beschoten was en strompelde naar het huis van een buurman.

Sharon ging het huis weer binnen. Lynn Greene werd half tegengehouden door Deborah Halstead... Sharon schoot Lynn eenmaal in de

borst ... Lynn viel op haar knieën en Sharon Halstead schoot opnieuw boven in haar hoofd ... Lynn werd onmiddellijk gedood door de hoofdwond. Toen ging Sharon naar de tafel waar Nathanael, de zoon van de Greene's nog steeds zat ... zij schoot Nathanael eenmaal in het gezicht ... Nathanael overleefde het maar is vanaf de borst verlamd.

De Halstead groep verliet het huis en ging naar de truck. Sharon reed weg. Terwijl zij reden, zagen ze de gewonde David Greene, die bij de burens bezweken was. Leo verklaarde dat de kogel dwars door hem heen gegaan was en zijn nieren had weggevaagd en dat hij gevallen en gestorven was. Deborah nam het wapen op dat voor de moorden op zowel Marston Lemke als Lynn Greene was gebruikt ... en laadde het wapen opnieuw met munitie die in de truck lag.

Toen reed de groep naar de stad, Rogue River. Sharon belde bij het huis van First Straat en vroeg haar ouders de achterdeur te ontsluiten en daarna keerden zij naar Grants Pass terug ...

David Greene Jr. die het overleefde, gaf een beschrijving van het gebeurde aan de politie en tegen ongeveer 6 uur op 6 november 1988 werd de Halstead groep gearresteerd, zonder incidenten.”

(Verklaringen van feiten en omvang van de misdaad uit het verslag van het voorarrest)

Misleid.

In haar ondervraging onder voorarrest verklaarde Sharon Halstead dat haar advocaat haar had aangeraden niet te spreken over de omstandigheden van de misdaden ... Toen haar gevraagd werd hoe zij nu dacht over het gebeurde, zei ze dat ze wilde dat de rechter wist dat ze buitengewoon veel spijt had van haar daden en zich gefrustreerd voelde over het feit dat ze niets meer kon veranderen. Ze geloofde dat zij heel erg misleid was geweest, in het bijzonder door Lynn en haar man, David, zij zag het kind van de Greene's als de enige betrokkene die onschuldig was. Sharon zei dat ze zich verschrikkelijk voelde en “inwendig beefde” wanneer ze zich bedacht dat de jongen verlamd door het leven moest gaan.

Het kwam haar nu vreemd voor dat zij en anderen de leer van de

Greene's geloofd konden hebben, maar het stel had alle volgelingen gezegd niet met een predikant te spreken, daar de geestelijke leiders in de kerk de diepe dingen van God niet werkelijk konden begrijpen. Het zou de mensen alleen maar in de war gebracht hebben en veel onbegrip hebben veroorzaakt. Sharon zei dat Lynn haar had verteld dat demonen Tex Shiverly volkomen beheersten en dat zij van hem weg moest blijven.

Zoals al in een voorgaand hoofdstuk naar voren is gebracht, was mevr. Greene niet de enige die stierf door toedoen van de kleine groep die kwade geesten navolgde.

MCMINNVILLE – Een vermiste vrachtwagen die mogelijk een aanhangwagen trok met een paard erin, werd op vrijdag gezocht door de politie van Yamhill district, in verband met de dood van een 58 jarige man wiens met kogels doorzeefde lichaam donderdag rond 12 uur gevonden werd in een stacaravan bij Newberg.

“Marston (Mike) Lemke, die in een caravan woonde aan 17596 NE. Olds Lane, Newberg, vond de dood door meerdere schotwonden. Het perceel dat ook een paardenrenbaan en schuur bevat, ligt ongeveer 6,5 km. ten westen van Newberg. Een rode Chevrolet bestelauto van 1988, met het kenteken van Oregon NZL 247, een aanhangwagen voor twee paarden en een paard, werden gelijktijdig van het perceel vermist na het doodschieten van Lemke, volgens John Collins, district procureur van Yamhill district ...”

Een autopsie die vrijdag gehouden werd door het medisch onderzoekskantoor van de staat, bevestigde dat de dood van Lemke veroorzaakt was door “meerdere schotwonden” ... Het bureau van de sheriff van Yamhill district probeerde vrijdag familieleden van Lemke, die alleen woonde, te vinden.

Collins zei dat hij dacht dat een 38 kaliber handwapen Lemke had gedood, hoewel het politiebericht die het vermiste voertuig als gestolen had vermeld, opgaf dat dit een geweer een jachtgeweer en munitie voor beide bevatte. (Portland Oregonian, 5 november 1988)

Rechercheurs van de politie hadden al spoedig de Greene en Lemke moorden met elkaar in verband gebracht.

“Twee zusters beschuldigd van het neerschieten van een gezin in Grants Pass op zaterdagavond, werden vandaag voorgeleid voor de aanklacht van moord en poging tot moord. De autoriteiten van Yamhill verdenken ook dat Sharon Halstead, 36, en Deborah Halstead 31, beiden wonende 414 SE, First Street, in verband met de moord op donderdag, op een man bij Newberg.

De slachtoffers van de plaatselijke schietpartij waren Lynn Greene, 32, lerares in het bijzonder onderwijs, die ter plaatse dood verklaard werd; haar echtgenoot David Greene Jr. 31, tandtechnicus, die vandaag in redelijke toestand was in South Oregon Medical Center; en hun 3 jaar oude zontje, Nathanael die vandaag in kritieke toestand in Rogue Valley Medical Center in Medford verbleef. Zij woonden op 902SE. Fern Street, waar de schietpartij zaterdagavond 21.40 uur plaatsvond.”

Het motief voor de schietpartij was vanmorgen nog niet bekend. De zuster Halstead zullen vandaag om 13.00 uur worden aangeklaagd in het gerechtshof van Josephine district.

Sharon Halstead is vier maal aangeklaagd wegens moord met voorbedachte rade, eenmaal voor moord, tweemaal voor poging tot moord, en tweemaal voor zware mishandeling volgens het bureau van de districts-procureur. Deborah is aangeklaagd voor een moord, en voor twee pogingen tot moord en twee keer voor zware mishandeling.

“De politie begon direct naar Sharon Halstead te zoeken en naar een rode vrachtwagen, nadat ze op zaterdagavond hadden gesproken met de gewonde David Greene. Korte tijd later vond de politie bij het huis van de Halsteads in First street een rode Chevrolet vrachtwagen. Onderzoek op de computer toonde aan dat de vrachtwagen, een paardenaanhangwagen en een paard verdwenen waren uit een ranch bij Newberg. Tegelijkertijd werd op donderdag een paardenknecht dood gevonden, door geweer-schoten omgebracht.”

“De politie van Grants Pass stelde de vrachtwagen en het huis van de familie Halstead onder surveillance en riep daarna assistentie in van het arrestatieteam van de Sheriff van Josephine district. De politie evacueerden de buurt en het arrestatieteam arresteerde de zes bewoners van het huis om ongeveer 5.30 uur op zondag. De politie zei dat Sharon Halstead

gevangen werd gezet op aanklacht van doodslag. Haar zuster werd enkele uren later aangeklaagd. Twee andere volwassenen werden vrijgelaten en de twee zonen van Sharon Halstead, in de leeftijd van 9 en 12 jaar, werden onder voogdij van de jeugdzorg van de staat geplaatst. Zij waren naar alle waarschijnlijkheid bij hun moeder geweest toen de schietpartij plaatsvond, volgens het bureau van de districtsprocureur.”

“Bob Stalcup die aan de overkant van de familie Greene woont, zei dat hij in zijn computerkamer werkte toen hij de drie schoten hoorde die snel achter elkaar werden afgevuurd. Toen hoorde Stalcup iemand bij zijn voordeur om hulp roepen. Dit bleek David Greene te zijn. Tegen de tijd dat Stalcup zich in zijn kleren had gewurmd en de deur had geopend, was David al naar het huis van een andere buurman gevlucht, een plas bloed in zijn portiek achterlatend.”

“Terwijl Stalcup 911 belde, keek Evelyn Drake; die direct aan de zuidkant van de Greenes woonde, door het kijkgaatje in haar deur. Ze zei dat ze David herkende en de deur opende. Zodra zij de deur opende be-zweek hij op de vloer van haar woonkamer.

Volgens Stalcup, kwam agent Mike Sweeley binnen drie minuten op de plaats van het misdrijf en vroeg Greene wie op hem had geschoten. Stalcup zei dat hij de naam die door David genoemd werd niet verstond, maar dat hij ook iets zei van “zij waren vrienden, waarom zouden ze zo-iets doen?” ...

“Stalcup zei dat hij het huis van de Greene’s binnenging met de politieagent. Het lichaam van Lynn Greene lag naast de glazen schuifdeur. Het leek erop dat ze geknield was geweest, toen ze neergeschoten werd, zei hij. Nathanael Greene zat in zijn kinderstoel, die bij de tafel getrokken was. Het kind was door de kin en nek geschoten ... Nathanael onderging een operatie om kogelfragmenten te verwijderen, zei de politie. Desondanks kan het zijn dat hij verlamd is, volgens een vriend van de familie...”

“Zaterdagavond stelde de politie bewaking in rond het huis van de Halsteads, terwijl op het politiebureau plannen werden gemaakt en huiszoekingsbevelen werden getekend in het bureau van de districtsprocureur. De politie zette een commandopost op en het arrestatieteam stelde zich op

om ongeveer 1.30 uur.”

Om ongeveer 4.30 uur begon de politie de burens te vragen te evacueren naar een nabijgelegen clubhuis voor jongens en meisjes. Verschillende mensen weigerden te gaan, anderen deden niet open toen de politieagenten aan de deuren klopten.

Om ongeveer 5.30 uur belde het gijzelaars onderhandelingsteam van de sheriff met het huis van de familie Halstead en brachten de leden van het arrestatieteam de bewoners een voor een afzonderlijk naar buiten. Zij leidden hen twee huizen verder in westelijke richting en lieten ze met hun gezicht naar beneden in het gras liggen totdat het huis verzegeld was... De rechercheurs namen een geweer dat in het huis lag in beslag en namen de rode Chevrolet vrachtwagen in bewaring, waarvan gemeld was dat die bij Newberg gestolen was. (Grants Pass Daily Courier, 7 nov. 1988).

De ervaring om 5.30 uur in de ochtend wakker te worden geschud was niet zo erg, zei een van de ouders, maar door de mensen van het arrestatieteam met je gezicht naar beneden gedwongen te worden met gebonden handen achter je rug in het natte gras te liggen en de lucht van katten uitwerpselen te ruiken, die blijkbaar niet lang voordien daar waren gedeponerd, zorgde ervoor dat ik werkelijk besepte dat onze levens niet langer van onszelf waren. Die ervaring kwam als een overweldigende verrassing over ons heen en heeft ons leven voor altijd veranderd.

Terwijl ik met deze ouder sprak in april 1996 realiseerde ik me als nooit tevoren dat, vrij te leven in een wereld waarin Satan en zijn engelen voortdurend proberen moeite en lijden voor ons te veroorzaken, ons er altijd toe zou moeten brengen ons te verheugen in Gods bescherming en goedheid en Hem te prijzen dat Hij ons zo vaak uit handen van de vernietiger heeft gehouden.

HOOFDSTUK 10

VERLOREN VRIJHEDEN

Het kwam met de kracht van een tornado volkomen onverwachts over hen heen. De zusters Halstead begonnen zich nu te realiseren dat die stralende engelen waarmee ze een aantal jaren gesproken hadden, in werkelijkheid liegende geesten waren geweest. Satan had plotseling besloten enkelen van de mensen, die hij van plan was geweest te gebruiken om de gemeente der Zevendedags Adventisten te verdelen, nu te verdelgen, want ze hadden besloten om, in plaats van te werken en andere Adventisten te overtuigen en te bekeren tot hun “nieuwe licht”, het voor zichzelf te houden en niemand er iets over te laten horen.

Wij kunnen niet echt weten waarom de gevallen engelen de Greenes hadden verlaten, maar persoonlijk geloof ik dat Lynn Greene niet zo hard had gewerkt en op de manier die zij wel hadden gewild en dat zij om die reden besloten dat zij gedood zou worden.

Op sommige lezers kan een dergelijke uitspraak hard en zelfs wreed overkomen, maar laat mij u iets vertellen dat ik heb ontdekt gedurende de tijd dat ik betrokken was bij een elite gemeenschap van geestenaanbidders.

Een aantal keren was ik bijzonder onder de indruk gekomen van de prestaties die de andere geestenaanbidders tot stand hadden gebracht met behulp van Satans engelen; en dan was ik later geschokt te horen dat veel van diezelfde personen een gewelddadige dood hadden gevonden.

En wat nog het meest verontrustende was, was dat menig keer de hogepriester deze mensen de schuld gaf dat ze het ongenoegen van de grote meester over zichzelf hadden gebracht door “een of andere domme fout”, of omdat ze te verlegen of te lafhartig waren geweest onder tegenslagen. “Zij brachten vernietiging over zichzelf en ze verdienden het” placht hij te zeggen.

In een geval was een geestenaanbidder onthoofd in een verschrikkelijk auto ongeluk. Tot mijn afgrijzen beweerde de priester dat de grote meester (Satan) het om een of andere goede reden zo had geregeld. Ik

kreeg de indruk dat de priester zich verplicht voelde iets te zeggen dat ervoor zou zorgen dat de mensen goed over hun bovennatuurlijke meester zouden denken. Hij betuigde altijd dat Satan de mensen in zijn dienst rechtvaardig behandelde, beweerend dat, als de grote strijd voorbij was en de bewoners van de Melkwegstelsels Satan als de enige god en wettige heerser van deze planeet hadden erkend, hij die personen dan zou opwekken en eren voor het deel dat zij hadden gehad in het vooruithelpen van zijn koninkrijk. Ieder van hen zou dan een passende beloning ontvangen. De kranten gingen voort te rapporteren over de toestand van de familie Greene.

“Wegens complicaties wordt een jongetje dat verlamd is geraakt in de schietpartij waarin ook zijn moeder op zaterdagavond in Grants Pass werd gedood, vandaag (10 november 1988) weer geopereerd. Ondertussen heeft een vertegenwoordiger van de kerk van de familie haar medeleven en sympathie voor het gezin van David Greene uitgesproken, maar heeft ook gezegd dat de kerk de vermeende aanvallers, die ook leden waren, niet de rug zal toekeren.”

“Nathanael Greene, die bijna drie jaar oud is, toonde enige verbetering en zijn toestand wordt nu, twee dagen nadat hij met een schotwond in kin en nek was opgenomen in het Rogue Valley Medical Centrum, beschreven als ernstig. Zijn toestand was echter woensdagmorgen achteruitgegaan tot kritiek”, zei een woordvoester.

“Zijn vader David Greene Jr. die tijdens de aanval in de rug werd geschoten zei woensdag dat zijn zoon moeilijkheden met ademen had en steeds meer uitgeput raakt door zijn inspanningen om voldoende zuurstof binnen te krijgen. Hij gaf aan dat het doel van de operatie was het kind te helpen beter te kunnen ademen.”

“Lynn Greene, de moeder van Nathanael en de vrouw van David, werd bij de schietpartij, die plaatsvond in hun huis in 902 Fern Street, gedood. De schietpartij was vooraf gegaan door een gesprek over de vraag of een zoon van één van de verdachten boodschappen van God had ontvangen.”

“Op woensdagavond werd een begrafenisdienst gehouden voor

Lynn Greene de 32 jarige lerares in het bijzonder onderwijs, in de kerk van de Zevendedags Adventisten in Grants Pass.”

“De vermoedelijke daders zijn Sharon Halstead 36, en Deborah Halstead 31, beiden wonende 414 SE First Street. De zusters, die vanaf hun kindertijd bevriend zijn met David Greene, worden gevangen gehouden op verdenking van moord.”

Jay E. Prall, hoofd communicatie van de conferentie van Zevendedags Adventgemeenten in Oregon vertelde woensdagavond aan de pers dat de ouders van David Greene en de zusters Halstead jarenlang vrienden waren geweest en al lange tijd leden van de kerk. David Greene, Lynn Greene, Sharon Halstead en Deborah Halstead waren allemaal leden van de gemeente der Zevendedags Adventisten in Grants Pass, hoewel de Greenes actieve leden waren, bezochten de Halsteads de gemeente onregelmatig.

“Als leden van de gemeenschap van Zevendedags Adventisten, gaan onze harten in sympathie uit naar David en Nathanael Greene en prijzen we God dat hun leven is gespaard. Volgens Prall zal het de verantwoordelijkheid van de kerk zijn de Greenes te helpen na deze tragedie hun leven weer op te pakken. Maar tegelijkertijd kan de kerk de zusters Halstead niet de rug toekeren, ze zijn nog steeds leden van het kerkgezin”, zei Prall.

“Hoewel er geen tolerantie kan bestaan voor gedrag dat tot misdaad leidt, zoals waarvoor de zuster Halstead worden aangeklaagd, moet er een geest van liefde en aanvaarding van individuen zijn”, zei Prall.

“Het toepassen van kerkelijke tucht tegen de zusters Halstead is voor de gemeente een mogelijkheid, maar wordt waarschijnlijk niet overwogen, tenzij ze worden veroordeeld”, zei Prall.

(Grants Pass Daily Courier, 10 november 1988)

Een maand later stonden de zusters Halstead weer in de Daily Courier.

“Donderdag eindigde een hoorzitting voor twee zusters die worden beschuldigd van een schietpartij in Grants Pass voor de één met vrijlating op borgtocht van \$ 550.000.-, terwijl de ander zonder borgtocht blijft

vastzitten. Na verhoor over de misdaad, stelde rechter Gerald Neufeld de borgsom voor Deborah Halstead vast, maar weigerde die aan haar zuster Sharon Halstead. Maar het hof heeft geen aanwijzing dat Deborah in staat zou zijn het vereiste bedrag voor haar vrijlating te betalen.

De zusters zijn aangeklaagd voor moord in de schietpartij tegen het gezin van David Greene Jr. op 5 november jl. Lynn Greene werd ter plaatse dood verklaard. Haar zoon Nathanael, die bijna 3 jaar is, bleef vanaf de borst verlamd, en David Greene Jr. 31, is herstellende van een schotwond in de rug...

Het bureau van de district procureur verzocht dat de beide zusters zouden worden vastgehouden zonder borgtocht. Maar om dit te doen moest de staat bewijzen dat er een duidelijk en overtuigend bewijs van schuld was... Toen de rechter eenmaal vaststelde dat hij voor Deborah Halstead borgtocht zou toestaan, pleitte de afgevaardigde van de district procureur Paul Frasier voor een hoog bedrag. Ook overhandigde hij de rechter een kopie van een zevenvoudige aanklacht van Yamhill district, die de twee zusters beschuldigt van de moord op een ranchhulp, 3 november in Newberg en van zes andere misdaden.

Rechter Neufeld gebruikte hetzelfde bewijs dat naar voren was gebracht gedurende het verhoor voor Deborah Halstead, om tegen Sharon Halstead te beslissen in het verhoor voor haar vrijlating. Na te hebben bevolen dat zij zou worden vastgehouden zonder borgtocht, stelde Neufeld vast dat zij maandag weer voor het hof diende te verschijnen." (7 dec. 1988).

De hoge prijs van verloren vrijheden.

Het verlies van vrijheid komt op vele manieren. In dit geval bijvoorbeeld waren de zusters Halstead opgesloten door de wetten van het land. Vanwege zijn verwondingen verloor David Greene Jr. het vermogen om een normaal leven te leiden en zijn zoon Nathanael, die nu 11 jaar is, is nog steeds vanaf borsthoogte verlamd.

De beschrijving van de verwondingen van Nathanael Greene door Dr. Jeffrey Louie illustreert iets van de prijs die het kind heeft betaald.

Vr.: “Dokter, wilt u alstublieft voor het hof omschrijven welke verwondingen u hebt waargenomen bij Nathanael Greene?”

Antw.: “Wel, de uitwendige verwondingen zijn denk ik nogal duidelijk ... Belangrijker is het wondgat in zijn nek waardoor de kogel is binnengekomen. Het was zodanig ... een buisje werd door zijn keel in zijn longen gebracht, zodat wij voor hem konden ademen. We hebben een katheder in zijn blaas aangebracht zodat we er zeker van zouden zijn dat de urine eruit kwam. Hoewel deze verwondingen zeer opvallend zijn, waren de verwondingen die men niet zien kon belangrijker.”

Vr.: “Wilt u voor ons de verwondingen beschrijven die je niet kon zien?”

Antw.: “Dit was ... betreurenswaardig. Het kind kon zijn benen helemaal niet bewegen, op geen enkele manier ... zijn benen waren totaal verlamd. (Aanvulling) Hij had geen normale rectale spanning. Dat was een deel van zijn verwonding. Hij heeft geen controle over zijn darmfunctie. En het bleek toen dat hij een algehele beschadiging van zijn ruggengraat had, en dat betekent dat zijn kans om ooit te lopen in feite nihil is.”

Vr.: “Hebt u vervolgens Nathanael Greene geopereerd?”

Antw.: “Ja, dat heb ik gedaan.”

Vr.: “Zou u de behandeling kunnen beschrijven ... de schade die u zag toen u de kogel verwijderde?”

Antw.: “Nathanael onderging twee operaties. Bij de eerste operatie was ik niet betrokken. Dat was in het gedeelte van zijn nek om te zien of het bloedvat naar zijn hersenen beschadigd was, maar vervolgens ontwikkelde zich een voortdurende lekkage van hersenvocht vanuit zijn nek in zijn long, hetgeen nogal een probleem was... Op dat ogenblik kozen wij ervoor de kogel te verwijderen ... Toen maakten we een incisie over het tweede en derde deel in zijn ruggengraat ... om het omhulsel van het ruggenmerg bloot te leggen, waarin een scheur zat. Klaarblijkelijk had de kogel hem zo hard geraakt dat het omhulsel van het ruggenmerg was gescheurd en het hersenvocht wegglekte ... De kogel was dwars

door de ruggengraat gegaan en had de zenuwen naar de borst doorgesneden, en ik heb een klem genomen en het zo vastgeklemd dat het niet meer kon lekken ... en ik heb enkele spieren samengepakt zodat hopelijk het lekken blijvend zou ophouden ... we hebben de verwonding schoongemaakt en gesloten.”

Vr.: “Hebt u Nathanael Greene in het gerechtsgebouw gezien?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Hebt u, gebaseerd op de schade die u zag tijdens de operatie enz., een prognose of hij ooit in staat zal zijn om weer te lopen of de lichaamsfuncties terug zal krijgen, die hij, zoals u hebt beschreven, verloren heeft?”

Antw.: “Dit heb ik ook besproken met Dr. Beyers die voor zijn revalidatie zorgt; en door haar beschrijving en door wat ik vandaag zie, denk ik niet dat hij ooit weer zal lopen, of bewegen of voelen, of controle over zijn darmen en blaas, noch enige bruikbaar seksueel functioneren zal hebben.”

(Afschrift Rayons hof van de staat Oregon, deel 101)

Het gepijnigde hart van een treurende vader.

Vanaf de tijd dat Satan de zonde in de wereld heeft gebracht, heeft hij getracht alles wat vrede, tevredenheid en warmte brengt te vernietigen. Zijn eeuwige doel is mensenharten te vullen met verdriet. David Greene Jr. leerde dat verdriet kennen uit de eerste hand. Hij heeft voor het hof een van de donkerste dagen van zijn leven beschreven.

Vr.: “Mijnheer Greene, onder het statuut heeft u de mogelijkheid of het recht zich tot het hof te richten en aan het hof te vertellen hoe u zich voelt en welk een invloed dit incident op u heeft en wat u denkt dat gedaan dient te worden. Als u dat dus op dit ogenblik zou willen, kunt u zich tot het hof richten en aan het hof vertellen hoe u hierover denkt.”

Antw.: “OK, ik zal proberen dit te lezen zonder teveel tijd te nemen. Niet wetende hoe dit te omschrijven of hoe iemand anders

voelt of de pijn beschrijft, de gedachten en omstandigheden die door mijn hoofd gaan, die er vandaag zijn en de komende dagen en jaren zullen voortgaan. Nathanael heeft littekens op zijn gezicht. Dat zijn Nathanaels zichtbare littekens. Ik zie die zichtbare littekens en zie het voor me hoe hij daar zit en ziet hoe zij de trekker overhaalt. Ik denk aan de onzichtbare littekens. Er zijn littekens die u nu niet kunt zien. Velen zeggen dat pijn voorbij gaat, maar alleen de mensen die dit soort pijn niet hebben gehad. Het zal altijd pijn doen Nathanael te zien huilen van frustratie. Vijf maal daags moet hij gekatheteriseerd worden en moeten handmatig zijn darmen worden gestimuleerd, iedere morgen. Ik mis het altijd dat hij in ons bed of op mijn schoot klimt om zich bij mammië en pappië te nestelen. Velen verontschuldigen zich voor de dingen die zij doen, maar niemand kan de kracht van de keuze wegnemen. Velen zijn in de oorlog gemarteld en doen dingen die zij niet willen doen, en geven nooit toe. Het zou niet gedaan zijn als zij het niet hadden willen doen. Kunt u alles doen dat u wilt omdat u het gelooft? ... Iedere dag is voor mij een herinnering dat er iets is gebeurd dat geen reden heeft. Ik heb het doodsgeschreeuw van een geliefde – het doodsgeschreeuw te horen echoën in je hoofd van iemand waarvan je houdt voor de rest van je leven. Zelfs de tijd zal nooit de herinnering doen vervagen. De verlamde kleine beentjes te zien verdorren als het lichaam van een slang zonder kop. Hoe velen hier vandaag hebben de vraag moeten beantwoorden: “Ik wil mijn mammië, waar is mijn mammië?”

Vr.: “Mijnheer Greene geeft u er de voorkeur aan de verklaring aan het hof te geven?”

Antw.: “Nee, dan zal niemand het horen. Als u geduld hebt ga ik ermee door.”

Vr.: “OK.”

Antw.: “De brandwonden door het kogelpoeder op zijn gezicht, worstelend om te ademen. Ik kon zelfs de woorden niet uitspreken. Alleen Nathanael weet wat het is om 45 dagen lang in een

bed te liggen met een buisje in zijn mond, niet in staat een woord te zeggen. Moet een kleine jongen zijn moeder zien sterven? Iemand die misdaden begaat tegen kinderen heeft geen menselijke gevoelens, dan zou het menselijk ras worden uitgeroeid. Iedere dag schijnt een droom te zijn. Mensen zeggen dingen; ik weet niet wat ik zeggen moet. Zes, zeven of minder uren slaap. Dagen die niet eerder dan 's middags kunnen beginnen. Tillen, tillen, overal waar we heengaan. De rolstoel komt er altijd bij. Een driewieler die werkeloos staat te roesten in de achtertuin. Een zandbak vol onkruid. Plastic lievelingsspeelgoed dat in de zon verbleekt, bedekt met spinnenwebben ... Foto's van vroeger van een liefhebbende mammie die er niet meer is. Kerstmis zal voorbijgaan zonder fietsen, scooters of voetballen in zicht. Waar is pappa's kleine hulp om te helpen in de tuin? Geen nieuwsgierige kleine oogjes die van dichtbij toezien om te kijken wat pappa om het huis onderhanden heeft. Niet meer achter Nathanael aanrennen totdat hij niet meer rond kan rennen in de tuin omdat hij zo hard moet lachen. Dat soort lacht zie ik niet vaak meer. Hebt u het ooit gemist dat zo'n jochie naar je toe komt rennen om je te knuffelen? Als we naar het park gaan waar spelen we dan op? Hoe speel je? Geen kleine liedjes meer door de lieve zachte stem, terwijl er een bad genomen wordt. Kleine modderige schoentjes, sokjes en broeken bij de achterdeur, kleine vingerafdrukken op de deurstijlen. Dozen vol kleine kleertjes die door Nathanael zijn gedragen en zijn uitgezocht voor de volgende baby. Waar een uitje of vrije dag betekent rondrijden in de winkels van het winkelcentrum. Hebt u ooit naar een driejarige gekeken die de rand van een ziekenhuisbed grijpt en die heen en weer rammelt in frustratie, of slaat op benen die er zijn maar toch ook weer niet omdat ze niet werken? ... Of weet u wat het betekent om nooit weer de vrijheid te hebben normaal te leven? ... Om alleen te zijn, de vloerbedekking te verwijderen en heel veel bloed te zien van iemand die je hebt liefgehad, wier hand je hebt vastgehouden, waar je mee hebt gelachen en waarvan je altijd wilde dat ze

om je heen was. Hebt u ooit drie maanden achter elkaar gehuild, soms zo hard dat uw neus bloedde? En nu moet ik hier zitten en deze dingen zeggen en misschien vragen beantwoorden die niets veranderen. U kunt mijn reputatie bezoedelen, maar mijn karakter kunt u niet bezoedelen. Voor mij was dit een misdaad uit hebzucht. Veel dingen zijn gestolen, inclusief een vrouw, een moeder, een dochter, geluk en toekomst uit de levens van vier families. Dit is geen bewijs dat u zien kunt, maar deze dingen zijn gestolen. Ik denk dat dood tegenover dood zou moeten staan, maar dood is de gemakkelijke oplossing en in dit geval zou een leven van slechts bestaan het beste zijn. Het kan zijn dat het hof niet voldoende bewijs ziet voor samenzwering, maar in mijn gedachten en in die van vele anderen, als u al iets vindt, dan bestaat die.”

Vr.: “Mijnheer Greene heeft u nog iets anders tegen het hof te zeggen?”

Antw.: “Later misschien, op het ogenblik niet.”

“Want bergen mogen wijken en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en mijn vredesverbond zal niet wankelen, zegt uw Ontfermer, de Here.” Jesaja 54: 10

HOOFDSTUK 11

DE HARDE REALITEIT ONDER OGEN ZIEN

Meer dan vijf jaren waren voorbij gegaan sinds engelen voor het eerst aan de leden van de “nieuw licht” groep waren verschenen. Tijdens die jaren werd verondersteld dat Jezus Lynn Greene een aantal malen had bezocht en verklaard had dat zij en haar volgelingen Zijn bijzondere mensen op aarde waren, die Hij zou gebruiken om wonderen te bewerkstelligen voor Zijn geboden houdend volk tijdens de afsluiting van de aardse geschiedenis.

Op een zekere dag kreeg Lynn zogenaamd een boodschap van God, die haar gebracht werd door de “Engel van de Toekomst”. Hij zei dat het twee van Gods speciale mensen betrof, één daarvan was Sharon Halstead. De engel had gezegd:

“Discipelen van de Heer, ik kom voor u met woorden van de troon... De toekomst heeft veel voor u in petto, in de naam van Jezus zullen jullie grote hindernissen overwinnen. Door jullie handen zullen muren vallen. De zon zal schijnen door jullie woorden, de aarde zal op jullie bevel ophouden te draaien, alles in de naam van Jezus. Jullie zullen naar verre landen lopen over de zee, jullie talen zullen vele zijn. En aan het einde van jullie lange reis zal jullie loon wachten. Zullen jullie tot het einde doorwandelen? Want voor jullie gevoel van tijd is het lang wachten. Zullen jullie je leven leiden in voorbereiding en wachten op die tijd? Zullen jullie staande blijven? Dat is de wil van de Heer.

“Sharon, je naam is dat de Heer heeft gegeven... Vóór het voorbijgaan van veel tijd op deze aarde zal je leven nieuw gemaakt worden. Jij Joseph, met je blote handen zal jij de grootste golf van de zee tegenhouden zodat velen er onderdoor kunnen gaan. En jij Sharon, door het geroep van jouw stem zal de grootste berg op je vijanden verbrokkelen om het volk van de Heer te beschermen.”

Terwijl ik met Sharon en Deborah sprak in de vrouwengevangenis in Salem. Oregon, kwam ik onder de indruk van de oprechtheid waarmee zij, naar zij geloofden, Gods wil voor hun leven hadden aanvaard.

“Ik was diep bewogen” zei Sharon tegen mij, “door de gedachte dat God mij had uitgekozen om een werk voor hem te doen, dat zich kon meten met datgene wat in voorbije eeuwen was gedaan door de grote mensen waarover we in de Schrift lezen.”

Ik vroeg haar of de boodschappen die haar door de engel gegeven waren niet te mooi om waar te zijn hadden geschenen. Haar antwoord was ja, waaraan ze nog toevoegde dat het een aantal nachten moeilijk was voor haar om in slaap te komen, omdat ze in haar geest de heerlijke dingen zag die ze voor de Heer zou doen als leidster aan wie speciale macht was toegekend. Maar nu werd ze ondervraagd door iemand die haar niet over grote overwinningen zou vertellen die ze voor God had behaald, maar dat ze misleid was en door bedrog beroofd van alle vrijheid die ze ooit had gekend, dat ze haar eeuwige leven bijna verloren had door alle geloof in God op te geven.

Beide zusters waren netjes gekleed en verzorgd in hun gevangenis kleding, en Hilda en ik waren verrast over hun opgewektheid en de manier waarop zij zich aan de hardheid van het gevangenisleven hadden aangepast. Eigenlijk dankte ik de Heer in mijn hart vele malen voor de goddelijke genade en kracht die de Heilige Geest de zusters geeft om ze voor instorten te bewaren in een dergelijke omgeving. Dat was niet altijd zo geweest. Er was een ogenblik geweest waarop ze hadden gedacht hun leven te beëindigen.

“De jongste van de twee zusters die in november waren aangeklaagd voor het doodschieten van een lerares uit Grants Pass en een rancharbeider in Newberg, werd maandag veroordeeld tot een straftijd van 20 jaar.”

Deborah Halstead, 32, uit Grants Pass, moet een straftijd van ten minste 40 maanden uitzitten alvorens in aanmerking te komen voor voorwaardelijke vrijlating, onder de voorwaarden van het vonnis overhandigt door de rechter van het hof van Yamhill district, Donald R. Blensly in McMinnville...

“Deborah Halstead was niet even schuldig aan de moorden als haar zuster, vertelde districtsprocureur van Yamhill John Collins maandag

aan de rechter. Het bewijs gaf niet aan dat zij het wapen had gebruikt of actief deel had gehad aan een van beide misdaden,” zei hij.

De afgevaardigde districtsprocureur van Josephine district, Paul Frasier, was het met Collins eens dat Deborah Halstead minder betrokken was geweest. Ook vertelde Frasier aan de rechter dat zij ermee had ingestemd een verklaring over de moorden te geven. Frasier zei dat de moeder van Lynn kapot was van het verlies van haar enige dochter en zeker wilde weten dat er recht zou worden gedaan. Frasier zei dat de bepleite overeenkomst door de staat toestaat dat dit gebeurt doordat er meer bewijs voorhanden komt.

Frasier zei ook dat David Greene wilde dat Deborah Halstead zoveel mogelijk tijd moest uitzitten en hij wilde om die reden geen schadevergoeding. Ook heeft Deborah Halstead in ieder geval niet de financiële middelen om schadevergoeding te geven, voegde Collins toe. Volgens de regels van de borgtochtcommissie wordt een groot bedrag aan schadevergoeding gezien als een verzachtende factor, die tot vervroegde vrijlating kan leiden...

Ook las Frasier maandag een gedeelte uit het dagboek van Lynn Greene waarin ze schreef dat ze naar het park was gegaan met haar zoon in oktober 1987 en dat ze hem had zien spelen met de eenden.

“Hij rende zo snel hij kon naar me toe, zijn haar waaide in de wind en hij had een lach op zijn gezicht en 100 eenden volgden hem. Dat beeld zou voor de rest van haar leven een geweldige herinnering voor haar zijn, schreef ze”...

Blensly zei dat hij geconfronteerd werd met de tragedie die Deborah Halstead mede had teweeggebracht voor twee onschuldige mensen. Hij zei dat de nasleep van de misdaad voor altijd invloed zou hebben op de overlevenden, daarom legde de rechter het hoogst mogelijke vonnis op, hetgeen 20 jaar gevangenisstraf betekent. Deborah Halstead had de gelegenheid gekregen om maandag te spreken, maar had dat van de hand gewezen, zei Frasier.

Maandag legde Collins de redenering uit achter de vaststelling van wat een laagst mogelijk vonnis scheen voor Deborah Halstead. De 40 maanden is de maximum tijd die zij waarschijnlijk moet uitzitten, geba-

seerd op haar matrix score. Door binnen de matrix te blijven is het waarschijnlijk dat de staatscommissie voor voorwaardelijk invrijheidstelling het vonnis ongewijzigd zal laten. De raad heeft de mogelijkheid gevangenisstraffen te verkorten of te verlengen, zei hij.

De matrix score, die wordt vastgesteld door de ernst van de misdaad en het persoonlijke strafregister van de persoon, wordt gebruikt om vast te stellen hoe lang iemand in werkelijkheid in de overvolle gevangenissen van Oregon zal verblijven.” (Grants Pass Daily Courier, 13 juni 1989)

Deborah Halstead verkoos maandagmiddag niets te zeggen voordat ze veroordeeld werd tot 2 gelijktijdige gevangenisstraffen voor het begaan van moorden in twee districten. (McMinnville News Register, 14 juni, 1989)

“De moordzaak van Sharon Halstead zal verplaatst worden naar een locatie buiten zuidelijk Oregon, daar de uitgebreide publiciteit die voor de rechtszaak heeft plaatsgevonden, zou verhinderen dat zij hier een eerlijk proces zou krijgen, zo besloot de rechter vandaag. Gerald Neufeld, de rechter van de arrondissementsrechtbank van Josephine district, zei dat hij zou trachten dezelfde datum, 12 september, voor het proces aan te houden, maar kon niet zeggen waar het proces gehouden zou worden.

Neufeld gaf het bevel nadat hij het resultaat had gehoord van een onderzoek naar de publieke opinie dat aantoonde dat 81% van de inwoners van Josephine en Jackson district de zaak kende en een meerderheid van hen dacht dat zij schuldig was.

De advocaten van Halstead, Kenneth Hadley uit Toledo, en Griffith Steinke uit Newberg, brachten ook getuigenissen naar voren die lieten zien dat er een aanzienlijke maatschappelijke betrokkenheid bij de zaak bestond wegens fondswerving voor een van de vermoedelijke slachtoffers.

De 36 jarige Halstead wordt beschuldigd van het doden van een lerares (32) uit Grants Pass, en van het verwonden van haar echtgenoot David Greene, en hun zoontje Nathanael Greene. David Greene (31) is

hersteld, maar de 3 jarige Nathanael is van de borst af verlamd ... Halstead wordt beschuldigd van het vermoorden van een ranchknecht uit Newberg, Mike Lemke, op 2 november. Aanklagers uit zowel Josephine District als Yamhill District streven naar de doodstraf.

De jongere zuster van Sharon Halstead, Deborah Halstead (32), werd oorspronkelijk ook aangeklaagd in verband met de moorden en werd in juni veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf.

Thomas English, opiniepeiler uit Eugene, sprak vanmorgen telefonisch met het hof vanuit New York en zei dat zijn interviewers 305 mensen in Josephine district en 300 mensen in Jackson district hadden ondervraagd. Hij zei dat 63% van de ondervraagden in Josephine district reeds hadden besloten dat Sharon Halstead schuldig was. Hiervan vond 43% dat zij via een eerlijk proces de doodstraf moest krijgen, zei hij. Het is duidelijk dat de helft van de in aanmerking komende juryleden (in beide districten) een bevooroordeelde mening hebben, omdat de media op grote schaal de zaak hebben behandeld, zei English.

Ook de verdediging bracht een grote hoeveelheid getuigenissen naar voren over fondsenwerving door werknemers van het verzorgingshuis "Royal Gardens" ten bate van Nathanael Greene. Onderzoekers van de verdediging hadden op video vastgelegd dat in twee gevallen de jongen daaraan had deelgenomen, evenals ontelbare posters waarin voor de fondsenwerving reclame werd gemaakt, waardoor uiteindelijk \$ 18.000. – werd binnengebracht.

Na de hoorzitting legde de rechter uit dat het zijn werk was ervoor te zorgen dat Sharon Halstead een eerlijk proces kreeg. Zoals door onderzoek is vastgesteld zou de publiciteit alleen al genoeg zijn om de zaak te beïnvloeden, zei Neufeld. Maar een bijkomende factor die hij in aanmerking moest nemen was de hoeveelheid publieksbetrokkenheid in een poging Nathanael te helpen. Neufeld zei dat de fondsenwerfers er niet schuldig aan waren dat de zaak verplaatst moest worden en dat hij de mensen niet wilde ontmoedigen dergelijke inspanningen in te toekomst te ondernemen."

(Grants Pass Daily Courier, 6 juli 1989)

HOOFDSTUK 12

HET HOF ZOEKT HULP

In hun pogingen de gebeurtenissen te begrijpen die tot de Greene/Lemke tragediën hadden geleid, vond de arrondissementsrechtbank van de staat Oregon dat de beste hulp die ze zouden kunnen krijgen tot hen moest komen vanuit de Advent Kerk. Zij deden een beroep op de president van de unie van de Zevendedags Adventisten in Oregon voor hulp. Ouderling Larry Evans werd gevraagd om in het gerechtshof onder ede te getuigen.

Mr. Hadley: “Mijnheer Evans, wilt u alstublieft officieel uw naam opgeven?”

Antw: “Larry Robert Evans.”

Vr.: “Hoe spelt u uw achternaam?”

Antw: “E-v-a-n-s.”

Vr.: “Wat is uw beroep of uw bezigheid?”

Antw: “Ik ben momenteel de speciale assistent van de president van de unie van Zevendedags Adventisten in Oregon.”

Vr.: “Kunt u ons vertellen wat die baan in algemene bewoordingen inhoudt?”

Antw: “OK. Mogelijk drie brede categorieën. Ten eerste ben ik raadsman voor de kerk, dus ik werk met gemeenten door hen geestelijk te helpen en ook in aantal te doen groeien. Ik ben ook bestuurder van de multiculturele afdelingen. Ik werk met verschillende etnische groeperingen, maar in het bijzonder ben ik hier verantwoording verschuldigd aan de president en toegewezen projecten en één van die projecten is het werken met onafhankelijke groepen, soms afsplitsingen genoemd.”

Vr.: “Is dat zo ongeveer waar we vanmiddag over praten?”

Antw.: “Ik zou zeggen dat dit zeker in deze categorie valt.”

Vr.: “Even terug. Wat is uw verleden binnen de kerk?”

Antw: “Ik ben ongeveer 15 jaar predikant geweest. Werk in verschillende departementen en werk nu drie jaar met onafhanke-

lijke gemeenten en ik zit nu ongeveer twee jaar in het bestuur.”

Vr.: “Waar is uw kantoor?”

Antw: “In Clackamas – Portland.”

Vr.: “U bent hier gedagvaard, is dat juist?”

Antw: “Dat klopt.”

Vr.: “Onder die dagvaarding heb ik bij u bepaalde verslagen achtergelaten betreffende David Greene Sr. en David Greene Jr., is dat juist?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “U belde mij vanmorgen op, u was twee uur daarvoor uit Portland vertrokken en u had enkele verslagen achtergelaten.”

Antw: “Ja, die had ik de avond tevoren bestudeerd.”

Vr.: “Ik gaf aan dat u niet naar Portland terug zou gaan?”

Antw: “Klopt.”

Vr.: “Wanneer kwam u voor het eerst op de hoogte van deze groep in de buurt van Grants Pass, waarover we hier vanmiddag hebben gesproken?”

Antw: “Van deze speciale groep was ik niet werkelijk bij naam op de hoogte, tot na de schietpartij, denk ik.”

Vr.: “Over David Greene Sr. gesproken, was u bekend met zijn geschriften?”

Antw: “Ik had de naam gehoord, denk ik. Onder de Adventisten van zuid Oregon waren een aantal onafhankelijke groeperingen. Ik was inderdaad op bezoek gegaan bij een groep van deze onafhankelijke in de buurt van Canyonville. Deze personen herken ik niet, maar dat was ongeveer twee, twee en een half jaar geleden.”

Vr.: “Bent u bekend met de termen gedachten-stemmendienst en bevrijdingsdienst?”

Antw: “Ja, ik ben wel bekend met de begrippen gedachten-stemmendiensten en bevrijdingsdiensten.”

Vr.: “Wilt u beschrijven wat deze twee termen volgens u betekenen?”

Antw: “Ik denk dat we het vandaag gehoord hebben. Bevrijdings-

dienst is een nadruk op het uitwerpen van demonen uit personen die, ik citeer, bezeten zijn geweest van duivelen. Gedachtenstemmen is voornamelijk de communicatie tussen een persoon en een hoger wezen. In dit geval zou het gewoonlijk een engel zijn.”

Vr.: “Verbeter mij als ik het fout heb; ik geloof dat u aan een onderzoeker aangaf dat dit idee, het praten met engelen, binnen de kerk nogal verdacht is, is dat waar?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Als ik vragen stel die u in het nauw brengen, of u iets vraag dat u niet werkelijk voor de kerk kunt beantwoorden, zeg dat dan alstublieft.”

Antw: “Het is duidelijk dat dit zeker een dwaling is. De kerk van de Zevendedags Adventisten staat hier niet achter. Wij hebben groepen die dit doen, maar niet in overeenstemming met de organisatie van de Zevendedags Adventisten.”

Vr.: “Geldt dat voor de gedachtenstemmendiensten en de bevrijdingsdiensten?”

Antw: “Ik denk zeker voor de gedachtenstemmen. Bevrijdingsdiensten, er bestaat een onderdeel waarin de kerk erkent dat er werkelijk een kwade macht is die overweldigt en grote overtuigingskracht heeft over mensen. Wij zijn heel erg terughoudend zo ver te gaan als vandaag beschreven. Ik denk dat Zevendedags Adventisten eenvoudig geloven dat er een demonische kracht bestaat, dat er een hemelse Vader is, en dat zij zeker geloven dat er een strijd gaande is, en wij zijn mensen die te strijden hebben met dergelijke verzoeken. Wij geloven evenwel dat het niet nodig is om door veel gedraai de duivel, deze machten, te vragen weg te gaan. Het fenomeen van bevrijdingsdiensten heeft een formule ontwikkeld om bij deze mensen geesten uit te bannen, zoals door andere groepen gezien wordt als in de film “The Exorcist...”

Vr.: “Heeft u op een bepaald moment enkele van deze geschriften ontvangen die David Greene Sr. vermoedelijk had gereed gemaakt?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kunt u ons vertellen hoe die in uw bezit kwamen?”

Antw: “Ik veronderstel omdat ik een verzamel bureau ben. Deze dingen komen jammer genoeg naar mijn kantoor om te worden onderzocht en voor advies aan kerken die daarom vragen.”

Vr.: “U geeft aan dat u niet alle papieren bij u hebt, maar welk soort documenten heeft u in dat opzicht ontvangen?”

Antw: “In dat opzicht heb ik een manuscript dat David Greene Sr. heeft geschreven, waarin hij zijn geloof op talrijke punten uitlegt: gedachten-stemmen, exorcisme, bevrijdingsdiensten. Het toont veel over wat wij hermeneutiek noemen, ofwel zijn beginselen om de uitleg van de Schriften te ontcijferen. In dat dossier hebben we de president verzocht, heeft onze unie een verzoek gedaan, hij is de enige die dat officiële verzoek kan doen in de plaatselijk unie aan het hoofdkantoor van onze Generale Conferentie in Washington D.C. Wij hebben daar wat we noemen het Bijbels Onderzoeksinstituut, afgekort het BRI. Het BRI heeft een aantal theologen in dienst om de kerk te helpen bij het ontcijferen en leiden in sommige van deze theologische vraagstukken, als die zich voordoen. De president heeft verzocht dat het Bijbels Onderzoek Instituut het document van David Greene Sr. zou bekijken en analyseren en daarover raad geven.”

Vr.: “Hebben ze u of de president geantwoord?”

Antw: “Ja.”

Mr. Frasier: “Edelachtbare, op dit punt wil ik bezwaar maken. Ik ben me ervan bewust dat de bewijsregels niet van toepassing zijn op deze dingen, maar ik kan de relevantie van deze lijn van ondervraging niet inzien bij de onderwerpen in deze zaak van de veroordeling van deze gedaagde. Ik denk dat ik op dit moment bezwaar moet gaan maken.”

Mr. Hadley: “Edelachtbare, de gedachtegang van de beschuldigde is natuurlijk een sleutelonderwerp, dat heeft haar in deze staat gebracht en er is al getuigenis gegeven dat sommige van deze geschriften in haar bezit waren.” ...

Mr. Frasier: “Ik denk dat wat een of ander kerkelijk bureau in Washington D.C. heeft gedaan met dit materiaal, dat niet aan de beschuldigde was medegeedeeld, voor de voortgang van het proces niet van belang is.”

Het hof: “Ik verwerp het bezwaar.”

Vr.: “Mijnheer Evans kunt u in het kort het antwoord van Washington D. C. samenvatten?”

Antw: “Ik zal een passage lezen, als dat is toegestaan... Het zou voor de gemeente heel onverstandig zijn deze broeder in openbare dienst te plaatsten. Als hij een groep vormt voor bevrijdingsdiensten, en spade regen heiliging, volmaaktheid, inclusief gedachten boodschappen en bovennatuurlijke gebeurtenissen, zou hij werkelijk uit het kerkgenootschap verwijderd moeten worden. De materialen van Br. Greene Sr. zijn voor wat betreft de organisatie tegen de kerk. De leer die hij verkondigt is een misvatting. Zijn invloed op nieuwe leden zou negatief en misleidend zijn als dit materiaal gelezen en aanvaard wordt. Klaarblijkelijk dringt hij zijn ideeën niet op, een houding die wil zeggen, als je de ideeën niet kunt aanvaarden, kan je op die manier sterven en naar de hemel gaan, maar als je deze dingen wel kunt aanvaarden, zal je één van die enkele speciale mensen zijn die zich zullen verheugen in deze ongewone ervaringen en die zonder de dood te zien, kunnen worden opgenomen. Een dergelijke toon zal aantrekkelijk zijn en sommige mensen misleiden en van de waarheid afleiden. Dwaling is nooit ongevaarlijk. Tenzij hij deze vreemde en verwarrende inzichten wil opgeven, kan ik niet inzien hoe hij een ondersteunend lid kan zijn. Het is duidelijk dat hij heel veel uren heeft gestudeerd en een grote bekwaamheid heeft in redeneren en communicatie, maar op een of andere manier is hij uit het spoor geraakt en zal anderen met zich mee trekken.”

Vr.: “Wat is de datum daarvan mijnheer Evans?”

Antw: “6 juni 1989.”

Vr.: “Klaarblijkelijk is dit de eerste officiële vertolking van deze geschriften voor zover u weet?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “U noemde een andere groep genaamd de Davidians. Kent u zulke groepen?”

Antw: “Enkele.”

Vr.: “Wat kunt u het hof daarover vertellen? Ik neem aan dat het niet verbonden is met deze zaak?”

Antw: “Ik zou het werkelijk niet willen zien in direct verband met deze zaak, anders dan dat het ook een groep is die de leerstellingen van de Zevendedags Adventisten niet vertegenwoordigt, noch hun gebruikten, ook zijn ze heel erg onafhankelijk en nemen geen raad aan van de moederkerk. Ik denk dat het goed zou zijn dat wij hier zeggen dat wij richtlijnen hebben die door de kerk zijn ontwikkeld om deze mensen, deze groepen te helpen om vertegenwoordiging te hebben. Ik denk dat wij binnen de kerk geestelijke vrijheid willen geven, wij willen mensen niet in een hokje zetten en zeggen, dat moet je geloven, je moet ruimte geven, maar er zijn bepaalde grenzen die vaststaan, er moet een richtlijn zijn, en deze speciale groep gaat overduidelijk, op tenminste drie of vier punten daar overheen.”

Vr.: “Ik geloof dat er ergens in een getuigenis, of in de verslagen sprake was van ene J. Reynolds Hoffman, die een korte tijd betrokken was bij deze groep. Kent u die naam?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Is hij lid van de kerk?”

Antw: “Ik denk dat hij lid is. Niet lang geleden heb ik hem nog ondervraagd. Hij is aan het veranderen. De bevrijdingsdiensten begonnen ongeveer in 1985 meer te verschuiven naar gedachtenstemmen. Terwijl ze begonnen te verschuiven en zich te ontwikkelen, begonnen verschillende mensen zich af te vragen wat er gebeurde, daar de manifestaties van de gedachtenstemmen formeler en absurder begonnen te worden. Dit fenomeen begon in een kleinere groep te groeien en mensen zoals Hoffman begonnen vragen te stellen, ik veronderstel binnen die groep Adventisten die betrokken waren bij bevrijdingsdiensten die de Advent-

kerk niet wilde zien als degene die de verandering inspireert met betrekking tot de ex predikant Hoffman.”

Vr.: “Wilt u hieraan nog iets toevoegen? U hebt vanmiddag gehoord wat er gaande is.”

Antw: “Ik denk dat één ding hier nog belangrijk is, tenminste vanuit ons standpunt en onze praktijk gezien, dat dit fenomeen groter is dan een godsdienstige groepering. Het is een fenomeen dat de seculaire wereld is binnengekomen en andere mensen beïnvloedt met gewelddadige handelingen. En ik denk dat dit een belangrijk punt is dat gezien kan worden in een breder perspectief, de New Age beweging, geest en leven. Shirley Maclaine, en de meeste gevallen... van mensen die in dit geloof zijn... hebben wat deze groep noemt, duivelse invloed... Shirley Maclaine zou het geest leven invloed noemen... Er bestaat een fenomeen dat zich over dit hele land schijnt te verbreiden, dat deze buiten lichamelijke, buiten zintuiglijke ervaring omvat, die mensen ertoe leidt dingen te doen die weldenkende mensen niet zouden doen.”

Vr.: “Ik neem aan dat in dit soort groepen leiders en volgelingen moeten zijn?”

Antw: “Dat is zo, tussen deze groepen bestaat echter rivaliteit. Macht en leiderschap zijn dingen waar werkelijk naar wordt gestreefd. Daarom is de kerk voor deze groepen een vijand, want de kerk vertegenwoordigt gezag. Zij willen geen enkel godsdienstig gezag. Daar wedijveren ze om. Zelfs binnen de kerk hebben wij splinter groeperingen en buiten de Adventgemeente, die streven naar erkenning en gezag. Zij willen het laatste woord hebben.”

Meneer Hadley: “Dat is alles.”

Meneer Frasier: “Uit uw commentaar van vandaag maak ik op dat er binnen de staat Oregon andere voorvallen zijn geweest, waarbij op u een beroep werd gedaan om andere bevrijdingsdiensten en gedachten-stemmendiensten elders in de staat aan te pakken, zou dat een redelijke uitspraak kunnen zijn?”

Meneer Evans: “Niet specifiek, maar eerder vanuit de positie als raadsman of voor hulp, zijn mij vragen gesteld, ja.”

Vr.: “Hoeveel van dit soort groepen schat u, hebben wij in de staat Oregon?”

Antw: “Ik zou zeggen, ik hoop één. Ik zie ze allemaal als één groep. Ik zie ze niet als uitzonderingen.”

Vr.: “Deze groep waarover we gepraat hebben, hebben wij in Zuid Oregon. Zijn er dan ook elders in staat gevestigd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Is het waar dat binnen de grenzen van de staat Oregon, dit de enige groep is voor zover u weet, of een deel van die groepen, voor zover u weet, die gewelddaden heeft ervaren?”

Antw: “Ja, voor zover ik weet.”

Vr.: “Nu begrijp ik uit uw opmerkingen van vandaag, meneer, dat u geen direct contact heeft gehad, geen persoonlijk contact, met David Greene Sr.?”

Antw: “Dat is juist.”

Vr.: “Of met David of Lynn Greene, is dat juist?”

Antw: “Juist.”

Vr.: “Ik neem aan dat u geen persoonlijk contact of direct contact heeft gehad met Sharon Halstead?”

Antw: “Dat is juist.”

Vr.: “Dus kunt u ons, gebaseerd op uw eigen persoonlijke kennis, niet vertellen of iets van deze geschriften van David Greene Sr. invloed heeft gehad op deze beschuldigde?”

Antw: “Dat kan ik niet direct zeggen, nee.”

Vr.: “Was er niets van wat u ons uit het artikel van Washington D.C. hebt voorgelezen ooit overgebracht aan Sharon Halstead voor 5 november 1988?”

Antw: “De bijzonderheden hiervan niet.”

Meneer Frasier: “Dank u, verder heb ik niets.”

Meneer Hadley: “Verder niets.”

(Arrondissementsrechtbank van de staat Oregon, kopie deel 101)

HOOFDSTUK 13

VAN BIJBELSTUDIE NAAR SPIRITISME

In het getuigenis onder ede voor de arrondissementsrechtbank van de staat Oregon, voor de districten Josephine en Grants Pass, in Oregon, bleef John Gentry langer dan iemand anders in de getuigenbank. Hij beschreef met veel bijzonderheden de jaren die hij had doorgebracht bij de “nieuw licht” groep. De andere leden beschouwden hem als iemand die met God wandelde. Verondersteld werd dat Gentry naar de hemel was gegaan en daar vaak bezoeken had gebracht terwijl hij buiten lichamelijke ervaringen had.

John Gentry gaf zeer veelzeggende inzichten over de wijze waarop de godsdienstige groepering zich gedroeg, hun houding en hun dagelijks leven. Hun gedrag toonde precies hoe ver Satans engelen hen van God hadden weggeleid, terwijl ze nog steeds geloofden dat God hen leidde. Het volgende verslag van het hof geeft op een huiveringwekkende manier aan, in de woorden van een betrokkene, hoe Satan mensen, die eerst oprechte Bijbelstudenten waren, misleidde.

Meneer Steinke: “Wilt u alstublieft uw volledige naam en uw achternaam spellen?”

Antw: “John Martin Gentry, G-e-n-t-r-y.”

Vr.: “Hebt u ooit naast iemand gewoond die Ken Cook heette?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wanneer was dat ongeveer?”

Antw: “Ongeveer in ’82, 83.”

Vr.: “Hebt u gedurende die tijd meneer Cook ook leren kennen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat deed hij voor werk?”

Antw: “Monteur, technicus.”

Vr.: “Hoe raakte u bij hem betrokken?”

Antw: “Ik moest iets laten repareren. Hij heeft het gemaakt.”

Vr.: “Heeft hij u op een gegeven ogenblik uitgenodigd met hem de Bijbel te bestuderen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoelang kende u hem toen?”

Antw: “Twee weken.”

Vr.: “Was hij op dat moment getrouwd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Herinnert u zich de naam van zijn vrouw?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe was die?”

Antw: “Denise.”

Vr.: “Bent u daar heen gegaan. Hoe vaak bent u er heen gegaan om de Bijbel met hem te lezen?”

Antw.: “Twee of drie avonden in de week.”

Vr.: “Het heeft zich op een gegeven moment uitgebreid – jullie waren met z’n drieën, nietwaar?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Heeft het zich op een gegeven moment uitgebreid van alleen maar jullie drieën?”

Antw.: “Soms kwam zijn schoonmoeder langs, of zijn zwager. Maar het was altijd in zijn huis.”

Vr.: “In het huis van Ken Cook?”

Antw.: “Ja.”

Vr.: “Hebben Ken en Denise Cook u op een bepaald ogenblik gevraagd met hen naar het huis van David en Lynn Greene te gaan?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Was er daar weer Bijbellezen en Bijbelstudie?”

Antw: “Ik geloof dat dat het was. Het ging er ook om hen te ontmoeten.”

Vr.: “Hoe waren de Greenes toen u ze voor het eerst ontmoette, herinnert u zich dat nog?”

Antw: “Ze leken heel erg – ze waren pas getrouwd, echt gelukkig.”

Vr.: Was er verschil tussen David en Lynn? Was de een hartelijker dan de ander?"

Antw: "Lynn was vlotter."

Vr.: "Begon u uiteindelijk ook met Bijbelstudie en Bijbellezingen met de Greenes?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Hoe vaak deed u dat ongeveer?"

Antw: "Het begon misschien met eenmaal per week, en toen ging het verder en werd het twee of driemaal per week."

Vr.: "Is dat ongeveer in '84 geweest?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Hoelang duurde ieder van die bijeenkomsten?"

Antw: "Een uur of anderhalf uur."

Vr.: "Toen u pas begon werd er toen ook gesproken over het uitwerpen van demonen, of spreken met God, of waren het gewone Bijbellezingen, een soort studie?"

Antw: "Het waren eenvoudig waarheden vanuit de Bijbel. Geen geestuitdrijvingen."

Vr.: "Was er op dat moment iemand die de groep leidde?"

Antw: "Nee."

Vr.: "Kwam Sharon Halstead op een gegeven moment bij de groep?"

Antw: "Dat was ongeveer een maand nadat ik David en Lynn had ontmoet."

Vr.: "Wie stelde Sharon aan u voor?"

Antw: "Ik weet het niet, ik denk dat het David was."

Vr.: "Kwam ze tijdens uw Bijbelstudies?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Herinnert u zich wie haar daar heen reed?"

Antw: "Nee."

Vr.: "Herinnert u zich iemand die Cheryl Ross heette?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Wie is dat, als u zich dat nog herinnert?"

Antw: "Ik geloof dat het de nicht van Sharon is."

Vr.: “Heeft Sharon zich toen bij jullie Bijbelstudiegroep aangesloten?” Misschien is aangesloten het verkeerde woord. Begon ze regelmatig te komen?

Antw: “Ja, ik denk dat ze net daar was komen wonen.”

Vr.: “Is dat ongeveer in ’84 geweest?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Is Cheryl Ross ook naar enkele van die vergaderingen gekomen?”

Antw: “Alleen naar een paar. Ik geloof dat ze in het noorden woonde.”

Vr.: Dus dan waren daar uzelf en Ken Cook en Denise Cook en David en Lynn Greene en Sharon en bij een paar gelegenheden Cheryl Ross, is dat zo? Kwam er zo nu en dan nog iemand anders?”

Antw: “Door de jaren heen werden er wel mensen uitgenodigd.”

Vr.: Was er ook een man die Bud genoemd werd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kwam hij zo’n beetje vanaf het begin?”

Antw: “Dat weet ik niet, ik ontmoette hem pas later.”

Vr.: “In die begintijd, ongeveer in 1984 ... u weet wie Leo en Harry zijn nietwaar?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wie zijn het?”

Antw: “Het zijn de kinderen van Sharon.”

Vr.: “Kwamen zij ook in die begintijd in 1984 mee naar de vergaderingen?”

Antw: “Nee.”

Vr.: “Weet u waar ze waren?”

Antw: “Ik geloof dat hun oma oppaste.”

Vr.: “Wist u in de loop van die Bijbelstudies met de Greenes en Cooks en Sharon Halstead en Sheryl Ross, ooit iets van een Bijbelstudie die plaats vond in Canyonville?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wie was degene die in Canyonville de Bijbelstudie leid-

de?”

Antw: “Jean Ketzner.”

Vr.: “Was haar dochter er ook bij betrokken?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Ging uw groep op een bepaald ogenblik naar Canyonville om Jean Ketzner te ontmoeten?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Weet u ook wie het eerst op het idee kwam om naar Jean Ketzner in Canyonville te gaan?”

Antw: “Nee, maar er werd over gesproken dat Jean daar Bijbelstudies hield. Ik weet niet wie met het idee kwam er heen te gaan.”

Vr.: “Werd aan u verteld dat die Jean Ketzner daar bijzondere groepen had?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat werd u verteld?”

Antw: “Dat zij direct met God kon communiceren en het vermogen had boze geesten uit iemand weg te nemen, ze uit te drijven.”

Vr.: “Dat werd u verteld voordat u haar ontmoette?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Toen u daar voor het eerst heen ging, was dat een kwestie van een hele dag of een paar uur? Hoelang bleef u daar?”

Antw: “Ongeveer vijf uur.”

Vr.: “Herinnert u zich welke dag van de week dat was?”

Antw: “Het was of vrijdag of de volgende dag, zaterdag.”

Vr.: “Herinnert u zich wie met u mee gingen?”

Antw: “Ik geloof David en Lynn en ikzelf, in één auto.”

Vr.: “Waren Ken en Denise Cook er ook?”

Antw: “Dat kan zijn.”

Vr.: “Was Sharon er?”

Antw: “Dat herinner ik met niet.”

Vr.: “Wat gebeurde er toen u bij de woning van Ketzner aankwam?”

Antw: “Ze lieten ons hun huis zien. Het kan zijn dat we iets te eten hebben gehad en daarna begonnen we over de Bijbel te praten.”

Vr.: “Wie was er het meest aan het woord toen jullie tot het godsdienstige gedeelte kwamen?”

Antw: “Jean.”

Vr.: “Vertelde ze dat ze mensen kende in het oosten die demonen uitwierpen?”

Antw: “Niet de eerste keer dat ik daar was.”

Vr.: “Kwam dat later?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoeveel keer ging u ongeveer naar het huis van Ketzner?”

Antw: “Ongeveer vijf keer.”

Vr.: “Heeft u ooit werkelijk een bijeenkomst gezien waarin demonen uit mensen werden gedreven?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Zou u kunnen omschrijven wat er gebeurde?”

Antw: “Het gebeurde in het huis van de Ketzners boven in een kamer. We waren daar ongeveer met zeven of acht mensen en Jean zou demonen uitdrijven uit een man die daar last van had. Ze waren in hem en om hem heen. We baden allemaal dat de Geest van God bij ons mocht zijn, daarna zou ze de demonen die deze man plaagden er uit roepen. Die man werd erg wild, wild zoals iemand die een drug als PCP had gebruikt, alsof hij in trance was. Hij bleef zeggen dat hij wilde dat de kinderen de kamer uitgingen, zodat ze niet gewond zouden worden. Na ongeveer een uur werd verondersteld dat hij schoon was en ze wilden de leegte die in zijn lichaam was door de boosheid, nemen en de Heilige Geest erin brengen zodat hij met goedheid zou zijn gevuld.”

Vr.: “Hoe ging dat in zijn werk?”

Antw: “Ik was niet bevoegd of in staat deze demonen uit te drijven. Ik weet niet hoe ze dat deden.”

Vr.: “Deed Jean Ketzner het?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Noemde ze hen bij de naam?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “U zei dat daar zeven of acht mensen waren. Herinnert u zich nog wie daar waren?”

Antw: “Ik weet het niet helemaal zeker, maar ik geloof ikzelf, en Richard Flowers, het kan zijn Ken Cook, Bud en Vicky en Charles Villegas.”

Vr.: “Vicky is de dochter van Charles Villegas nietwaar?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Heeft zij ooit het vermogen verkregen om direct met God te spreken?”

Antw: “Vicky?”

Vr.: “Ja.”

Antw: “Ik geloof dat ze tegen haar begeleidende engel sprak. Ja dat was het.”

Vr.: “Hoe oud was Vicky?”

Antw: “Ik weet het niet, het was een schoolmeisje.”

Vr.: “Is ze nu in het hoger onderwijs?”

Antw: “Dat geloof ik wel.”

Vr.: “Was dit de enige keer dat u het uitdrijven van demonen bij de Ketzners zag, of ook bij andere gelegenheden?”

Antw: “Dat was de enige keer dat het zo dramatisch was. Bij de andere gelegenheden scheen het niets uit te werken.”

Vr.: “Maar er waren meerdere gelegenheden?”

Antw: “Maar een paar.”

Vr.: “Bent u bij de Ketzners gedoopt?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Werd er met u nog iemand gedoopt?”

Antw: “Ja, Richard.”

Vr.: “Richard Flowers. Waar werd u gedoopt?”

Antw: “In de achtertuin in een zwembad.”

Vr.: “Wie voerde de doophandeling uit?”

Antw: “Ken Cook.”

Vr.: “Heb ik gelijk als ik zeg dat, terwijl u nog steeds bij gelegen-

heid naar de Ketzners ging, u ook bijeenkomsten bij David en Lynn thuis bezocht?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Veranderden die bijeenkomsten op de een of andere manier nadat u naar de Ketzners begon te gaan?”

Antw: “Wel, in het begin waren we heel vaak werkelijk naïef en onschuldig, maar in de maanden en jaren die volgden werden deze (bijeenkomsten) minder vaak en werden ze serieuzer over het uitdrijven van demonen en de strijd tussen goed en kwaad.”

Vr.: “Begaf de groep zich steeds meer in, waar naar verwezen wordt als de boodschapbediening gericht op God en het spreken met engelen en dat soort dingen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Veranderde de manier waarop u bij de groepsbijeenkomsten gezeten was.”

Antw: “Ja, we zaten dan in een kring.”

Vr.: “Hoe zat u dan voor die tijd?”

Antw: “Sommigen zaten op de bank, op de vloer of in een stoel, net hoe je het gemakkelijkst zat.”

Vr.: “Moest op een bepaald moment iedereen op de grond gaan zitten.”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Van wie was dat idee?”

Antw: “Dat weet ik niet zeker meer, het was iets dat niet werd besproken, we deden het gewoon. We merkten dat iedereen in kringen zat en je sloot je daarbij aan.”

Vr.: “Was er een moment dat de leden van uw groep, en ik denk nu aan de Greenes en de Cooks, en de Halsteads en uzelf, die mensen die de Bijbelstudies bijwoonden, dat zij begonnen te bewerken dat zij konden zien en horen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Zou u ons kunnen uitleggen waar we het over hebben als we zeggen horen en zien, en dan alstublieft opnieuw in uw eigen woorden. Wat betekent het voor u?”

Antw: “Wel, niet iedereen zag en hoorde op dezelfde manier. Sommigen konden in hun gedachten horen, zoals in hun onderbewuste, terwijl anderen woordelijk konden horen zoals u mij nu hoort.”

Vr.: “Behalve dan dat ze met engelen spraken?”

Antw: “Ze dachten dat zij dat deden. Om te kunnen zien sloot je je ogen en bad en verondersteld werd dat God je dan een boodschap gaf, mogelijk bracht Hij dat in je. Je zag dan visueel iets verschijnen als in een droom.”

Vr.: “We hebben iets gehoord dat u de geesten testte om er zeker van te zijn dat je tegen de juiste sprak. Herinnert u zich dat u dat deed.”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe werd dat gedaan?”

Antw: “Er waren maar twee testen die je kon gebruiken. Je wilde er zeker van zijn dat je bad en je informatie van God ontving, niet een valse boodschap. Je vroeg of Jezus in het vlees was gekomen en aan het heilige kruis was gestorven en ik geloof, of je Jezus Christus aanvaardde als je persoonlijke Heer en Heiland.”

Vr.: “Wie stelde de vragen?”

Antw: “De persoon die de boodschap ontving.”

Vr.: “Als die persoon zien kon, dan kon die persoon ook zien hoe de engel reageerde, is dat juist?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Waar zou je op letten als je kon zien?”

Antw: “Als het een valse engel of Satan was kon hij je niet in de ogen kijken en bij het antwoord geven zou hij stotteren. En hij zou je de indruk willen geven dat hij een goede engel was.”

Vr.: “Heeft de groep ooit geestelijke barrières opgezet voordat ze met engelen begonnen te praten?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe werd dat gedaan?”

Antw: “We baden dat de heilige engelen het huis zouden omringen. Zij zouden het zwaard van Gods toorn hebben en in zekere

zin zouden deze engelen een barrière opwerpen tussen de wereld buiten en binnen het huis, om te voorkomen dat boze engelen binnen kwamen. Als we dat deden was het nog geen garantie, want Satan zelf was zo sterk dat hij naar binnen zou kunnen komen.”

Vr.: “Zelfs door de barrières die jullie opzetten?”

Antw: “Omdat we niet genoeg goede engelen hadden.”

Vr.: “Waren de engelen bewapend, hadden ze wapens of schilden?”

Antw: “Ze konden een schild hebben en mogelijk ook een zwaard.”

Vr.: “Zou het juist zijn als ik zei dat de groep steeds minder tijd begon te besteden aan het bestuderen van de Bijbel en meer tijd doorbracht met de discussie over geesten en spiritisme?”

Antw: “Zo was het aan het eind ook.”

Vr.: “Kunt u dat in een tijdschaal zetten, wanneer die verandering in de groep plaats vond?”

Antw: “Dat ging zeer geleidelijk. In 1987, dat was voor de groep waarschijnlijk het sterkste jaar. Iedereen was echt nauw verbonden, en de losse leden, die vanaf het begin bij ons waren, die het niet volledig eens waren met de boodschappen, die werden verzocht niet meer te komen. En helemaal tegen het eind, voordat het geweld plaats vond, had elk lid dat gewoonlijk samenkam zich afgezonderd, en zij waren persoonlijk in hun eigen huizen met God bezig. Soms ontving een lid van de groep toch een boodschap van God en dan moesten ze dat aan iemand gaan vertellen, of ze dat wilden horen of niet, je moest die mensen de boodschap gaan vertellen, want als je dat niet uitvoerde en niet de boodschapper van God was, dan zondigde je. Dus bracht je de boodschap of voerde de daad uit die je moest doen.”

Vr.: “U zegt dat 1987 het sterkste jaar was voor de groep. Wie waren die leden die zo nauw aaneengesloten waren in die tijd?”

Antw: “Dat was ikzelf, Sharon, Bud, Jean, Vicky en Charles. Ken en Denise Cook waren nooit aanwezig.”

Vr.: “En David en Lynn Greene?”

Antw: “We waren in hun huis.”

Vr.: “Maar u noemde hun namen niet op, daarom vroeg ik het.”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Waarom kwamen Ken en Denise niet meer naar de groep?”

Antw: “Ik weet het niet zeker, want ze zijn allebei vrienden van mij, dus heb ik me er niet mee bemoeid, maar ik geloof dat – .”

Mr. Frasier: “Edelachtbare ik vind dat ik bezwaar moet maken. Als de getuige het niet weet denk ik dat hij niet zou moeten gissen.”

Het Hof: “Als de getuige gaat speculeren, zou hij de vraag niet moeten beantwoorden.”

Vr.: “Goed, was er voor zover u weet ooit onenigheid tussen Ken en Denise Cook en David en Lynn Greene?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Weet u waar dat over ging?”

Antw: “Ik geloof over de manier waarop ze de geesten testten.”

Vr.: “Is er op een van de bijeenkomsten aan Ken en Denise Cook gevraagd weg te gaan en nooit terug te komen?”

Antw: “Ik was daar niet bij.”

Vr.: “OK. Wilde iedereen in de groep het vermogen hebben om God en de engelen direct te zien en te horen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Heeft u persoonlijk ooit gedacht dat God tot u sprak, terwijl u in de groep was?”

Antw: “Ik geloof dat, - weet u, nu dat ik meer licht heb over wat er gebeurde zie ik het anders, - maar die zachte stem in je hoofd, ik geloofde dat het God was die tegen mij sprak.”

Vr.: “Toen geloofde u het, maar bent u sindsdien van gedachten veranderd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Op een bepaald ogenblik begonnen de jongens Leo en Harry naar de groep te komen?”

Antw: "Ja."

Vr.: "Herinnert u zich wanneer dat ongeveer was?"

Antw: "Ongeveer een jaar voordat Lynn gewond werd. Ze zaten dan in een andere kamer, maar langzamerhand waren ze welkom bij de Bijbelstudie."

Vr.: "Werden ze er eerst buiten gehouden?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Kwam u na verloop van tijd dichterbij Sharon?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Kregen verkering?"

Antw: "ja."

Vr.: "gingen jullie wel eens uit?"

Antw.: "Ja."

Vr.: "Op een zeker moment woonde u een poosje samen, nietwaar?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Wanneer gingen jullie samenwonen?"

Antw: "Ik kan me niet herinneren welk jaar dat was."

Vr.: "Herinnert u zich hoelang u samen was?"

Antw: "U bedoelt dat we in hetzelfde huis woonden?"

Vr.: "Ja."

Antw: "Ik zou zeggen ongeveer drie jaar."

Vr.: "Hadden jullie trouwplannen?"

Antw: "Ik wel."

Vr.: "Hebt u op een gegeven moment een ring gekocht?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Kwam er ooit tot iemand in de groep een boodschap die uw plannen in de war stuurde?"

Antw: "Ja."

Vr.: "Zou u ons daarover kunnen vertellen, weer in uw eigen woorden?"

Antw: "Iemand had een boodschap ontvangen die luidde dat Sharon met een andere man zou trouwen en dat was niet gebeurd, dus deed ik niets in de veronderstelling dat, als die man te voor-

schijn zou komen, zij het op zou geven. Maar in de maanden daaraan vooraf, was ze zogenaamd in de hemel getrouwd, haar geest, wat voor mij betekende dat ik weg moest gaan, zodat God niet nog kwader op mij zou zijn omdat ik met haar samen woonde – samenwonen met iemand die getrouwd was. (Noot van de schrijver: Aan Sharon was verteld dat ze een voormalig katholieke priester moest trouwen die uit Europa zou komen, en dat zij een kind zouden krijgen).”

Vr.: “Herinnert u zich van wie die boodschap kwam?”

Antw: “Het was Lynn of Sharon, omdat ze zo dikwijls samen over deze dingen spraken.”

Vr.: “Wie waren in uw groep de voornaamsten die konden horen?”

Antw: “In het allereerste begin was ik dat en Lynn en Denise... En tegen het eind vertelden de mensen die konden horen hun boodschappen niet aan de andere mensen. De leden die niet konden horen of zien stelden vragen en ze kregen antwoorden van hen.”

Vr.: “Weet u wat ik bedoel als ik spreek over geestelijk reizen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat betekent dat in uw eigen woorden?”

Antw: “De scheiding tussen je lichaam en je ziel. Een zogenaamde buiten lichamelijke ervaring hebben en dan, nadat je weg was gegaan en gedaan had wat de Heer wilde dat je deed, in staat te zijn in je lichaam terug te keren, je fysieke lichaam, en je te herinneren alles wat je had gedaan.”

Vr.: “Is dat iets waarover de groep met elkaar sprak?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Was dat iets dat door de leden van de groep werd geloofd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Waren er leden in de groep die beweerden dat ze geestelijk op reis waren gegaan?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Welke leden van de groep, voor zover u zich herinnert, maakten er aanspraak op geestelijk op reis te zijn gegaan?”

Antw: “Vicky, ikzelf, David en Lynn en Jean.”

Vr.: “Wie was die laatste?”

Antw: “Jean Ketzner.”

Vr.: “U zegt dat u een van degenen was die geestelijk op reis gingen. Kunt u de ervaring beschrijven?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wilt u dat alstublieft voor ons doen?”

Antw: “Wel, ik had geen controle over waarheen ik zou gaan, maar vermoedelijk ging ik zeven dagen omhoog en reisde naar de Nieuwe Stad, de Stad van God. Ik ging een poort door en de engel droeg mij en wij gingen de stad rond en zagen dingen, de boom des levens en de troon van God en nadat ik dat alles had gezien, keerde hij om en verlieten we die plaats door dezelfde poort en we zweefden terug naar beneden naar de aarde en we gingen door het plafond van het huis van David en ik kwam in mijn lichaam terug.”

Vr.: “U zei dat U door dezelfde poort ging. Ging er iemand met u mee op die reis?”

Antw: “Nee.”

Vr.: “Dus u alleen?”

Antw: “Ik geloof dat de engelen niet geloofden dat ik zelfstandig zou kunnen gaan, dus pakten ze mij en droegen mij.”

Vr.: “Gingen leden van de groep ooit samen geestelijk reizen?”

Antw: “Ik geloof het wel, hoewel ik het me niet herinner.”

Vr.: “Als iemand op zo’n reis was geweest, spraken ze er dan in de groep over als ze terug waren?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Was dat een regelmatig onderwerp van gesprek?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe dikwijls kwam de groep toen bij elkaar, en ik denk dat we praten over 1987, misschien begin 1988?”

Antw: “Eens in de twee weken, hoewel we elkaar ook in de kerk

zagen.”

Vr.: “Is er iemand in de groep die vragen heeft bij de redelijkheid van deze gebeurtenissen, deze geestelijke reizen of het spreken met engelen en dergelijke dingen?”

Antw: “Ik had er vragen over, alleen omdat Ken Cook mij het licht toonde. Ik kon het verkeerde achter het hele systeem waar we mee bezig waren zien, maar omdat ik niet openhartig genoeg was, want ik wilde geen vrienden kwijtraken, heb ik niets gezegd.”

Vr.: “Dus hebt u het in de groep zelf niet naar voren gebracht?”

Antw: “Juist.”

Vr.: “Op een bepaald moment verschijnt Dehorah Halstead op het toneel?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “U weet wie Deborah Halstead is?”

Antw: “De zuster van Sharon.”

Vr.: “Wanneer werd zij bij dit alles betrokken?”

Antw: “Ik denk dat ik haar acht of negen maanden nadat ik Sharon ontmoette heb leren kennen, ze was een poosje in de stad. Ze is een paar jaar weg geweest en kwam daarna terug, ongeveer een maand voordat Lynn gewond raakte.”

Vr.: “Had de terugkomst van Deborah enige invloed op uw samenleven met Sharon?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Alstublieft weer in uw eigen woorden, hoe beïnvloedde het de stand van zaken bij u?”

Antw: “Ik maakte dat ik weg kwam.”

Vr.: “Konden u en Deborah het niet goed samen vinden?”

Antw: “Helemaal niet.”

Vr.: “Heeft ze u ooit bedreigd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kunt u zich de bijzonderheden van die bedreigingen herinneren?”

Antw: “Ze had er genoeg van demonen door mijn mond te horen

praten en ze legde daadwerkelijk haar hand op mijn schouder en duwde me weg. Ik lachte haar alleen maar uit en maakte zo de zaak erger. Dus draaide ze zich om en liep weg. Ze keerde terug en had klaarblijkelijk gebeden terwijl ze weg was, ze zei dat het haar speet.”

Vr.: “Hadden jullie ooit een aanvaring in een winkel?”

Antw: “Dat was het.”

Vr.: “Dat was het? Waar ging dat over?”

Antw: “Wel, als je boodschappen doet en je hebt ze in je karretje, is het niet toegestaan daarvan te eten voordat je de winkel uit gaat, en zij was al begonnen te drinken uit een pakje melk en ik merkte dat. Harry en Leo hadden snoepjes en zij gingen hetzelfde doen. Ik zei haar rechtstreeks: “Ik geef je aan,” fout is fout en goed is goed. Toen werd ze boos op me.”

Vr.: “Veranderden er thuis dingen in de huishouding nadat Deborah was gekomen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wie was de baas nadat zij gekomen was?”

Antw: “Wel, Sharon had dat graag willen zijn, maar Deborah is echt een wilskrachtig persoon. Als het niet gedaan wordt zoals Deborah het wil, dan doe je het helemaal niet, en ik mocht het huis niet binnenkomen of ooit tegen haar praten.”

Vr.: “Als u zegt dat u niet met haar mocht praten bedoelt u dan Sharon?”

Antw: “Debbie.”

Vr.: “Hoe reageerden de twee jongens Leo en Harry op haar aanwezigheid in huis?”

Antw: “Eerst waren ze blij dat ze de stad verlaten had, later kwam het oude gevoel weer terug dat ze te bazig was. Zover ik begreep gaf ze hun cadeautjes, liet ze films kijken op video en zo won ze hun harten met wereldse zaken. Al gauw gehoorzaamden de kinderen Debbie eerder dan hun eigen moeder.”

Vr.: “Beweerde Leo Shively, de zoon van Sharon, op een gegeven moment dat hij God kon zien en horen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kunt u zich ongeveer herinneren wanneer dat was?”

Antw: “Een maand voordat Debbie hierheen verhuisde.”

Vr.: “Viel dat samen met een verandering in Lynn’s vermogen om te horen?”

Antw: “Ik ging niet met de Greenes om.”

Vr.: “Ging u niet met ze om?”

Antw: “Nee.”

Vr.: “Had de bewering van Leo dat hij God kon horen en zien enige invloed op de familierelatie?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Beschrijf eens in uw eigen woorden hoe die invloed was?”

Antw: “Wel, toen ik daar nog was opperde Leo soms iets dat absurd was en dat God hem verteld had dat hij moest gaan doen. Maar na gehoord te hebben wat hij had gezegd, besepte ik dat dit niet van God kwam, want het kwam niet overeen met Gods karakter of natuur. Gewoonlijk was het iets slechts, iets waar een klein kind op komt.”

Vr.: “Wat deed Sharon Halstead toen Leo met die visoenen van God kwam?”

Antw: “In het begin kon ik zien dat Sharon er vraagtekens bij zette, daarna overlegde ze bij zichzelf en moet ze tot de conclusie zijn gekomen dat God Leo had gezegd dit te doen en ze kon hem niet tegenhouden, anders bemoeide ze zich met iets dat God gedaan wilde hebben.”

Vr.: “Veranderde de manier waarop de kinderen speelden en dan wil ik in het bijzonder dat u verwijst naar het spelen met wapens en oorlog en dergelijke dingen.”

Antw: “Eerst speelden ze met fietsen en met skateboards. Tegen het begin van november verleden jaar waren ze ... wel ze geloofden dat ze helemaal klaar waren voor de strijd als kleine GI Joe mannen (Poppen met een soldatenuitrusting). Ze hadden allemaal camouflage kleding en make-up, en ze speelden altijd met die poppen, alsof ze strategieën bedachten om mensen uit de

weg te ruimen.”

Vr.: “Hebt u ooit gezien dat ze hun speelgoed kapot maakten?”

Antw: “Ze met opzet stukmaken bedoelt u?”

Vr.: “Ja, amputeren bijvoorbeeld.”

Antw: “Misschien braken ze wel eens een arm van een speelgoed soldaat, dan zeiden ze dat de pop door de vijand was neergeschoten en dat ze de arm moesten amputeren, maar veel speelgoed hadden ze niet.”

Vr.: “Aan welke kant stond Leo inzake uw thuis blijven of vertrekken?”

Antw: “Voor lange tijd wilde Leo dat ik daar in huis bleef, maar de laatste maanden wilde hij dat ik vertrok, zodat Sharon met haar nieuwe man kon trouwen.”

Vr.: “Heeft Leo u persoonlijk wel eens bedreigd?”

Antw: “Eenmaal.”

Vr.: “Waar dreigde hij mee?”

Antw: “Ik had tegen Sharon een opmerking gemaakt dat ze het kind moest straffen als hij iets verkeerd deed. Sharon ging toen naar de keuken. Leo stond daar en hij was echt kwaad, hij zei dat hij iets tegen de politie zou zeggen, dat alle sneden en littekens die hij op zijn armen en benen had, door mij veroorzaakt waren. Kindermishandeling. Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus zei ik dat dat nooit staande gehouden kon worden. Toen zei hij tegen mij dat het voor hem heel gemakkelijk was om de slaapkamer binnen te gaan als ik sliep en mijn keel door te snijden en dan konden ze hem niets doen want hij was te jong.”

Vr.: “Geloofde u dat hij dit zou doen?”

Antw: “Ik was geschokt, maar voor het geval dat, heb ik de ladekast voor de deur gezet. De kinderen bleven veel langer op om te spelen, langer dan de volwassenen.”

Vr.: “U vond het dus serieus genoeg om voorzorgsmaatregelen te nemen?”

Antw: “Ja.”

Op dit moment was er een korte onderbreking van de rechtszaak. Het getuigenis van Gentry werd later vervolgd.

Mr. Steinke: “Meneer Gentry, voor de onderbreking spraken we over Leo Shively, de zoon van Sharon Halstead. Hoe oud was Leo in de zomer en vroege herfst van 1988, toen dit zich voordeed?”

Meneer Gentry: “Acht.”

Vr.: “Was er iets in zijn houding dat deze dreigementen en zijn gezag enige geloofwaardigheid gaf?”

Antw: “Een heel ernstige uitdrukking op zijn gezicht. Dat was een blik die zei dit is geen spelletje.”

Vr.: “Het was dus niet iets van een achtjarige die grapjes maakt met een volwassene?”

Antw: “Nee.”

Vr.: “Gebruikte Leo dat zogenaamde vermogen om God te zien en horen in zijn voordeel?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Zou het redelijk zijn te zeggen dat hij de controle overnam?”

Antw: “Op dat ogenblik was hij de enige die zien en horen kon in de familie.”

Vr.: “Kunt u zich herinneren dat er sprake was van nachtelijk skateboarden?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat herinnert u zich daarvan in het bijzonder?”

Antw: “Het leek vreemd dat hij in donker wilde skateboarden. Ik maakte een opmerking en ze zeiden dat ze zouden gaan skateboarden op de parkeerplaats van het winkelcentrum in Rogue River waar het verlicht is.”

Vr.: “Was dit iets dat Leo beslist wilde?”

Antw: “... God had hun verteld dat het goed was om te sporten door te skateboarden in dat nachtelijk uur.”

Vr.: “Hoe was het met schoolgaan? Kreeg Leo boodschappen

over schoolgaan of thuisblijven?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat waren dat voor boodschappen?”

Antw: “Het begon ermee dat hij niet naar school wilde en een dag thuis bleef maar het ging zover dat ze geloofden dat Sharon thuis beter les kon geven over de wil van God, dan zou hij niet alle nutteloze dingen behoeven te leren die men op school leert.”

Vr.: “Toen Leo zijn moeder vertelde dat hij ’s nachts moest gaan skateboarden in Rogue River, wat deed zij toen?”

Antw: “Ik geloof dat zij ze wegbracht. Ik ging niet mee in de auto.”

Vr.: “Nam ze werkelijk in die herfst Leo van school af?”

Antw: “Ik geloof het wel.”

Vr.: “Gaf Leo de familie ook opdrachten tot het deelnemen aan illegale activiteiten, zoals bijvoorbeeld stelen?”

Antw: “In mijn aanwezigheid praatte hij niet over stelen, maar ik vroeg hem hoe hij aan een skateboard van \$ 140,00 kwam terwijl we van de bijstand leefden, en hij had ook nieuwe fietsonderdelen. Hij zei dat hij wat speelgoed had geruild met een kind en dat hij er zo aan gekomen was.”

Vr.: “Werd het later gerechtvaardigd om van Satan of van satanische mensen te stelen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kunt u het hof met uw eigen woorden vertellen wat daarover aan u werd gezegd?”

Antw: “Satan heeft al heel lang de heerschappij over de wereld gehad en wij werken ons hele leven en aan het eind van ons leven, als het tijd is voor pensioen, dan hebben we niet veel, want in feite roomt satan dat wat ons toekomt af. Als je nu een satanisch mens bent wordt je totaal overheerst en dat brengt je welstand en voor een godsdienstig iemand, die de wil van God doet, is het volkomen gerechtvaardigd dit van je af te nemen en het voor zichzelf te gebruiken, of het aan de behoeftigen te geven, die het nodig hadden.”

Vr.: “Geloofden de familieleden dat?”

Antw: “Ik geloof dat we eensgezind waren in de manier waarop we geloofden.”

Vr.: “Heeft Leo ooit aangegeven dat hij geloofde dat hij moest worden begunstigd, omdat hij kon zien en horen?”

Antw: “Hij zei dat niet met zoveel woorden regelrecht, maar hij vertelde mij wat hij zou ontvangen.”

Vr.: “Wat zei hij?”

Antw: “Zijn eigen kamer, zijn eigen motorfiets, bepaald speelgoed. Een pijl en boog en een boemerang. Speelgoed dat een kind graag zou willen krijgen, zou hij krijgen nadat Sharon met Sam getrouwd was.”

Vr.: “Maakte Leo aanspraak op het vermogen te kunnen zeggen welke mensen tot zijn God behoorden en welke mensen bij Satan?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe kon hij dat volgens hem?”

Antw: “Hij kon naar u kijken zoals ik nu naar u kijk en als hij het licht van Gods troon rondom u zag, dan was u van God. Maar als hij naar iemand keek die zogenaamd door de duivel werd beheerst of een satanist was, was er duisternis en gebrek aan licht en alles om die persoon heen was duister. Jammer genoeg had hij ook het vermogen om dat niet alleen te zien in mensen, maar ook in hun bezittingen.”

Vr.: “Als hij dat dus in iemands bezittingen zag, was het dan aanvaardbaar om die bezittingen te beschadigen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Kunt u zich daarvan enkele voorbeelden herinneren?”

Antw: “Een mes zetten in de zijkanten van banden. De eigenaars van de auto’s werden verondersteld oplichters te zijn, dus leek het volkomen logisch om hun banden lek te steken, want de ene boef geeft de andere niet aan. Er zou niets van gezegd worden.”

Vr.: “Deed de familie dat echt, banden lek steken?”

Antw: “Ze vertelden me dat ze het deden.”

Vr.: “Bent u bekend met het voorval met een buurvrouw die een klein hondje had.”

Antw: “Verschillende voorvallen.”

Vr.: “Wilt u die beschrijven, of één ervan, die in uw gedachten komt, in uw eigen woorden?”

Antw: “Het ergste. De buurvrouw had een hondje dat Peewee heette. Toen Sharon en ik in huis waren speelden de kinderen vermoedelijk buiten. De buurvrouw aan de andere kant van het huis was weggegaan en Leo en Harry zijn kennelijk een leeg huis binnen gegaan, hebben een fles mosterd uit de koelkast gehaald en hebben die over dingen uitgeknepen. Een knijpfles mosterd. Het gebeurde dat ze langs de stoep gingen en de mosterd overal op spoten en ze raakten ook de auto van de buurvrouw. Ze wisten niet dat de mosterd de verf van de auto zou ontkleuren en daarom heeft de buurvrouw de politie opgebeld over de kinderen.”

Vr.: “Heeft Leo de familie ook verteld dat als iemand door Satan bezeten was ... dat het dan goed was die persoon lichamenlijk latesel toe te brengen?”

Antw: “Het was goed om hem neer te slaan, bewusteloos.”

Vr.: “In welke samenhang heeft dat plaats gevonden?”

Antw: “Ik kan u niet volgen.”

Vr.: “Is er ooit iets in het park gebeurd? Naar u zich herinnert?”

Antw: “Ja, wij gingen naar het park omdat aan Leo gezegd was dat daar een drugsdeal zou plaatsvinden bij Riverside. De drugshandelaren hadden veel geld bij zich en wij zouden dat van hen afnemen. Dus rijd ik daarheen. Maar ze kunnen niet bedenken wie de drugshandelaren zijn. Terwijl ze dus een beetje onder elkaar daarover kibbelen, loop ik naar de toiletten en als ik eruit kom staan ze allemaal bij de helling van de heuvel in het Riverside Park. Buiten is het donker en ik hoor iemand schreeuwen, dus lachte ik omdat Leo en Harry iemand bang maakten, dus blijf ik naar hen toelopen en dan besef ik dat iets uit de hand is gelopen. Sharon en haar zuster, Leo en Harry stonden om twee mensen heen, en toen ik daar kwam begon het erger te lijken om-

dat ik zo'n groot iemand ben, zodat die mensen die in het midden stonden het behoorlijk benauwd kregen. Zij (Sharon en haar zuster en de kinderen) wilden het geld van deze mensen hebben, en ze zeiden dat ze geen geld bij zich hadden, en het meisje begon te huilen, en de jongen ging de kring uit en rende weg, dus zei Debbie, laat ze maar gaan. Ze renden naar een auto waar al veel tieners in zaten, maar wij renden allemaal naar mijn auto en ik reed met gedoofde lichten, zodat ze niet konden zien dat wij weggegaan waren.”

Vr.: “Is het ooit voorgevallen dat Leo de familieleden naar Canada stuurde?”

Antw: “Leo had Sharon ervan overtuigd. Nadat Sharon zich ervan bewust was geworden dat het Gods plan was overtuigde zij mij en ik reed met ze naar Canada.”

Vr.: “Had die reis naar Canada een doel?”

Antw: “Om met een predikant van de kerk te gaan praten over wat wij in Grants Pass deden.”

Vr.: “Hebt u met die predikant gesproken?”

Antw: “We spraken met hem maar hij was heel erg ontsteld, want zijn kerk was juist diezelfde week door brandstichting verwoest. Hij zei niet wat hij tegen ons had moeten zeggen, dus werden we wat geïrriteerd en we verlieten Canada.”

Vr.: “In wiens auto bent u daarheen gereden?”

Antw: “De Blauwe Pinto.”

Vr.: “Van wie was die auto op dat ogenblik?”

Antw: “Dat herinner ik me niet. Of het was die van Sharon, - ja, ik geloof dat die auto op dat ogenblik van Sharon was.”

Vr.: “Heeft ze die auto later op u overgeschreven?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Was dat vanwege de voorzegging van haar komende huwelijk?”

Antw: “Dat ook en ik kon de auto verzekeren.”

Vr.: “Heeft u Sharon ooit gewaarschuwd in verband met hetgeen gaande was met Leo?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat was haar reactie?”

Antw: “Ze was geërgerd en toen probeerde ze mij uit te leggen dat ik het verkeerd zag en dat ik niet tussenbeide kon komen, tussen God en Zijn plannen voor ons, omdat wij Gods kleine soldaten waren.”

Vr.: “Weet u wat het betekent om getotaliseerd te zijn?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat betekent dat voor u, met uw eigen woorden?”

Antw: “Een satanist. Een man die gelooft dat Satan even sterk is als God. Zij volgen liever Satan dan God.”

Vr.: “Wist u wat het betekende achterwaarts door de deuren te gaan en getotaliseerd te worden?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Beschrijf in uw eigen woorden wat dat is.”

Antw: “Dat betekende opzettelijk iets te doen tegen de wetten van God en die opzettelijk te breken en wegglijden van Gods norm die goed is in Zijn ogen, langzaam achteruitgaan totdat je uiteindelijk geen liefde voor je medemens meer in je had en dat je alleen nog maar om jezelf gaf.”

Vr.: “Weet u hoeveel deuren er zijn voordat je getotaliseerd bent?”

Antw: “Zeven, maar als je door vier bent gegaan dan ben je al te ver gegaan.”

Vr.: “Heeft Leo u ooit gezegd dat u vier deuren achterwaarts was gegaan?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wanneer was dat?”

Antw: “Dat was midden in het jaar 1988. Hij vertelde mij dat ik nog een kans had om die satanische werktuigen uit mijzelf te drijven, of het zou voor mij geen nut meer hebben om hen ooit nog te zien.”

Vr.: “Heeft Deborah u verteld hoe de demonen moesten worden uitgeworpen?”

Antw: “Ze heeft een paar opmerkingen gemaakt, maar ik heb haar gezegd dat ik al wist hoe dat moest worden gedaan.”

Vr.: “Heeft u werkelijk iets gedaan om te proberen de demonen uit te werpen of om de familie gerust te stellen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wat heeft u gedaan?”

Antw: “Het was iets dat ik had geprobeerd te vermijden, want ze vertelden mij dat, als ik het deed, ik heel waarschijnlijk zou worden gedood omdat de remmen van mijn auto het niet meer zouden doen, of dat ik van de weg af zou raken. Ik moest de bergen in rijden en de engelen van God vragen alle demonische engelen die rondom mij en de auto waren te begeleiden naar de eeuwige afgrond. Toen ben ik de bergen in gegaan en heb gebeden en toen ben ik weggegaan.”

Mr. Steinke: “Dank u, dat is alles.”

Mr. Frasier: “Meneer Gentry, als ik het goed begrijp was u op een bepaald moment de vriend van Sharon die van tijd tot tijd inwoonde?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoelang woonde u werkelijk met de aangeklaagde samen?”

Antw: “Dat ik volledig in haar huis woonde was ongeveer drie jaar.”

Vr.: “Wat is nu uw relatie met de aangeklaagde?”

Antw: “Ze is opgesloten en ik geloof dat ze in Portland of in Grants Pass is.”

Vr.: “Dit wil ik u vragen meneer Gentry, houdt u nog steeds van de aangeklaagde?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Meneer Gentry, u hebt aangegeven dat u verscheidene gelegenheden heeft gehad om naar de woning van David en Lynn Greene te gaan, klopt dat?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Bent u daar een groot aantal keren geweest?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Bent u het met me eens dat David en Lynn Greene een vriendelijk en liefhebbend stel waren?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Goede ouders?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Aardig gezin?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Sharon en u begonnen naar die groep in Canyonville te gaan ongeveer in 1983, 1984, klopt dat?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “De zus van Sharon kwam in die tijd ook, dat is Deborah?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Achtereenvolgens verhuist ze dan in 1984 naar Californië, is dat juist?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Toen u dus naar het huis van David en Lynn Greene ging, uzelf en Sharon, dan is Deborah Halstead daar helemaal niet bij betrokken, is dat juist?”

Antw: “Ik herinner mij dat ik daarover hebt getuigd...”

Vr.: “Herinnert u zich dat ik u voor de rechtbank heb gevraagd of zij, dat zijn Sharon en Deborah u lichamelijk bedreigt of enige bedreiging tegen u hebben geuit? Herinnert u zich de vraag voor de rechtbank?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Herinnert u zich hoe u op die vraag hebt geantwoord?”

Antw: “Ik heb geloof ik verteld over Debbie. Waar Debbie heen-gaat daar volgt Sharon.”

Vr.: “Herinnert u zich uw antwoord: ja, ze zeiden dat ze het zat waren naar mijn demonen te luisteren, en dat het tijd was dat ik weg ging?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Herinnert u zich dat te hebben gezegd? Is het niet zo dat

Sharon deel nam aan de bedreigingen naar u toe?”

Antw: “Ze stond alleen maar naast haar zuster.”

Vr.: “Is het zo dat u vanwege die bedreiging de woning verlaten hebt?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Heeft Sharon u ooit verteld: “we moeten Satans mensen weg nemen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hoe reageerde u daarop meneer Gentry?”

Antw: “Ze verwees ernaar als in de toekomst. Er zouden twee groepen mensen zijn. Er waren goede en slechte. En ik dacht bij mijzelf, tot die tijd zal ik me er geen zorgen over maken.”

Vr.: “Meneer Gentry is het niet zo dat u tegen Sharon Halstead hebt gezegd “Dat is Gods werk – jij neemt ze niet weg?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “En hebt u haar dat voorafgaand aan de moorden gezegd?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Heeft Sharon u gevraagd iemand te doden?”

Antw: “Ze heeft sterk gesuggereerd dat ik me tegen haar ex-echtgenoot zou moeten verdedigen.”

Vr.: “Wat bedoelt u daarmee?”

Antw: “Hij heeft een zwak hart en hij zou er niet tegen gekund hebben op de borst geraakt te worden.”

Vr.: “U hebt haar dus beschreven hoe u meneer Tex Shiveley kon doden door hem op de borst te staan?”

Antw: “Ik heb haar dat niet beschreven. Ze wist dat ik dat kon vanwege de karate training die ik in het verleden had gehad.”

Vr.: “Heeft de aangeklaagde u ooit om advies gevraagd over hoe je iemand kon doden en misschien het lichaam verbergen?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Wilt u dat alstublieft voor ons beschrijven?”

Antw: “Ik had de familie mee uit genomen om een film te gaan zien. Het was een film over Rambo, en daarna stelde ik dat het maar armzalig was geweest, de manier waarop hij de mensen te

pakken nam, dat het veel beter was geweest als het op een ongeluk zou lijken. Ik zou hem dat extra duwtje over de rand van Hallgate Canyon hebben gegeven. Zij zei iets over de mogelijkheid iemand te herkennen als hij dat deed en ik dacht bij mezelf, 'waarom zou je hen niet willen herkennen'? Ze praatte op zo'n manier tegen mij en ik vertelde haar over een manier waarop je iemand kon doden en je ontdoen van delen van het lichaam, om het zodoende voor de politie onmogelijk te maken het lichaam te identificeren, door de handafdruk en het gebit eruit te nemen, en je daarvan te ontdoen in de bossen van, laten we zeggen een ander district.

Vr.: "Meneer Gentry u hebt hier vandaag getuigd dat Leo wat opdrachten aan de aangeklaagde gaf en een paar van de dingen die hij zei was, dat er zaken moesten worden gestolen, is dat juist?"

Antw: "Dat Leo?"

Vr.: "Leo."

Antw: "Ja, alleen Leo."

Vr.: "Zei Leo dat ze dingen moesten gaan stelen?"

Antw: "Bepaalde dingen."

Vr.: "Bent u ooit meegegaan en hebt u door een opdracht van Leo gestolen?"

Antw: "Nee."

Vr.: "Hebt u ooit banden doorgesneden op aanwijzing van Leo?"

Antw: "Nee."

Vr.: "Hebt u ooit op aanwijzing van Leo mensen aangevallen?"

Antw: "Nooit."

Vr.: "Waarom niet?"

Antw: "Ze vroegen mij niet. Zij waren zich ervan bewust dat de manier waarop ik mijn wandel met God zag, anders was dan die van hen. En ik wist dat ik een hoop heibel zou maken en ik weet dat Debbie Halstead mij niet bij ... de familie wilde hebben."

Vr.: "Geloofde u dat Leo een engel van God hoorde?"

Antw: "In het begin dacht ik dat. Maar nadat ik de dingen had

gehoord, de boodschappen die hij ontving, wist ik dat hij het verzon.”

Vr.: “Dus met andere woorden, u keek erdoorheen. U zag het als een truc van Leo Halstead?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hebt u de beschuldigde, nadat zij was gearresteerd, ooit in de gevangenis bezocht?”

Antw: “Ja.”

Vr.: “Hebt u bij haar gevraagd of de autoriteiten ooit de waarheid over wat er gebeurd was zouden weten?”

Antw: “Of ik haar dat gevraagd heb?”

Vr.: “Hebt u een gesprek gehad in die zin van, of de autoriteiten ooit de waarheid te weten zouden komen?”

Antw: “Zoiets.”

Vr.: “Weet u wat de aangeklaagde zei, of herinnert u zich wat ze zei?”

Antw: “Ze maakte het zo’n beetje duidelijk dat niemand de waarheid ooit zou weten.”

Vr.: “Verklaarde ze dat niemand de waarheid zal weten?”

Antw: “Ja.”

Mr. Frasier: “Dank u, ik heb geen verder vragen.”

De Steinke: “Meneer Gentry, u zei dat u na een tijd niet meer geloofde dat Leo God kon zien en horen, is dat juist?”

Meneer Gentry: “Juist.”

Vr.: “Geloofde Sharon dat Leo God kon zien en horen?”

Antw: “Dat heeft ze altijd gedaan.”

Meneer Steinke: “Dank u. Dat is alles van deze getuige Edelachtbare.”

Meneer Frasier: “Verder niets.”

Het hof: “U kunt gaan zitten.”

(Arrondissement rechtbank van de staat Oregon. Afschriften van het hof deel 101.)

HOOFDSTUK 14

VERRAST, VERBAASD EN GESCHOKT

“Toen ik net was gearresteerd en gevangen gezet, verkeerde ik in shock,” vertelde Sharon Lee mij. “Bij alles wat ik gedaan had, had ik geloofd dat ik Gods wil deed en ik kon niet begrijpen waarom God toestond dat ik in de gevangenis werd gezet.”

Gedurende de tijd dat ik gesprekken voerde met Sharon en Deborah in Salem Oregon, wilden de autoriteiten van de gevangenis mij niet toestaan pen en papier mee te brengen om notities te maken. Dus heb ik de zusters gevraagd bepaalde delen van hun ervaringen op te schrijven en aan mij op te sturen. Dan kon ik, terwijl ik dit boek schreef, hun eigen woorden gebruiken om aan mijn werk een grotere nauwkeurigheid te geven. Veel van het materiaal dat hier wordt geciteerd komt uit hun brieven aan mij.

“Wegens haar profetische gave, was door de Heer Jezus aan Lynn Greene in februari 1984 een boodschap gegeven,” zei Sharon Lee, “dat, zowel aan mijn zuster als aan mij ieder een begeleidende engel was gegeven om ons te helpen in onze christelijke wandel. Zij kwamen regelrecht van Gods troon in een heel spannende tijd toen we hemelse hulp nodig hadden. Deborah ontving haar begeleidende engel een paar uur eerder dan ik. Volgens Lynn had Jezus deze engelen opdracht gegeven bij ons te blijven en onze metgezellen en vrienden te zijn. Ze zouden niet van onze zijde wijken tenzij we het hen vroegen.

Soms vroegen we hen op sabbat of ze het fijn zouden vinden om terug te gaan naar de hemel voor een bezoekje. Ze zeiden dan ja, dat ze aan de voeten van Jezus wilden zitten en blij zouden zijn in Zijn tegenwoordigheid. Als ze dan zogenaamd terug waren gekomen van hun bezoek aan Jezus en de andere hemelse engelen, zeiden ze dat ze zich altijd verfrist voelden, maar terug wilden om bij ons te zijn. Altijd keerden zij terug met bemoedigende woorden van Jezus en brachten ons vaak geestelijke gaven. Lynn kon deze geestelijke gaven zien en ze kon ons erover

vertellen. Ik moet vertellen dat ik mijn engel Sam noemde.”

Sharon zei: “Als we de opdrachten uitvoerden waartoe de engelen opdracht gaven, wisten we dat wij hun hulp en ondersteuning hadden. Tegen het eind van onze opdrachten, waarvan we geloofden dat ze van God kwamen, wist ik dat ik niet in staat zou zijn iets te doen of te volbrengen zonder de hulp van een engel. Toen dus de tijd kwam dat ik de lichamen van de mensen waarvan God gezegd had dat Hij hun geest in de hemel had opgenomen, moest vernietigen, vroeg ik mijn begeleidende engel in mijn lichaam te zijn en mij te helpen de wil van de Heer te doen. Ik wist dat ik niet had kunnen doen wat ik gedaan heb zonder de hulp van de engel.”

“Verschillende keren, als mij verteld was bepaalde mensen te vernietigen” schreef Sharon, “vroeg ik of ik er wel goed aan zou doen en mijn begeleidende engel, Sam, zei dan dat Satan aan mij werkte om mij af te houden van de wil van de Heer. Ik geloofde wat hij zei. Bovendien moesten zulke stralende prachtige wezens toch wel van God komen, dus deed ik dat waarvan ik geloofde dat het Gods wil was, en schoot mensen neer.”

Behalve dat het ons laat zien hoe gemakkelijk het is in dwaling en misleiding te vallen, brengt de ervaring van de Halsteads een aantal onderwerpen naar voren waar ieder van ons mee moet worstelen als wij de waarheid zoeken. Hoe ver durven wij te gaan in ons nastreven van de waarheid. Welke ethische en andere criteria moeten wij, behalve de theologische kwesties, altijd in gedachten houden? Rechter Gerald C. Neufeld zinspeelde op enkele daarvan tijdens de hoorzitting waarvan hieronder verslag wordt gedaan. Hun geschiedenis werpt vragen op die wij onszelf moeten stellen als we worden geconfronteerd met iets dat beweert de waarheid te zijn en onze loyaliteit vraagt.

Het hof: “In de allereerste plaats zou ik enig commentaar willen geven van algemene aard betreffende de presentatie van deze zaak gedurende de laatste paar maanden, en het enige commentaar dat ik in dit opzicht zou willen maken is dat ik de advocaten wil bedanken, en dat zijn de advocaten voor zowel de staat als de verdediging, voor de professionele

en bekwame wijze waarop ze met elkaar en het hof zijn omgegaan in deze zaak. Ik denk dat het het werk van iedereen gemakkelijker maakt als er een houding van vakbekwaamheid en zeker bekwame raad is voor iedere betrokkene en ik waardeer in dat opzicht de inspanningen van u allen.

“De tweede opmerking die ik zou willen maken is dat, door het onderwerp waar we hier mee te maken hebben, van het hof wordt vereist enig commentaar te geven op godsdienstig geloof. Het is zeker niet mijn bedoeling om op enige wijze mensen, die er godsdienstige overtuigingen op na houden die lijken op die hier zijn besproken, te vernederen. Het gebeurt eenvoudig in het kader van het onderzoek in deze zaak, dat er enige opmerkingen moeten worden gegeven op de godsdienstige aspecten ervan.

Dit is werkelijk zo ongeveer de enige keer dat een rechter de kans krijgt om over zijn eigen gedachten in een bepaalde zaak te spreken. De manier waarop ons systeem is opgezet is dat, als een aangeklaagde in proces komt, dat aan het hof bepaalde informatie wordt gegeven, of door overeenstemming tussen de partijen of door onderzoek. Getuigenis zoals in deze zaak gehoord is, kan worden voorgesteld, en in een groot aantal zaken wordt het niet aangeboden en dan beslist het hof welk vonnis passend is.

In met name deze zaak heeft de advocaat het hof voorzien van heel veel informatie. Ik ben voorzien van een kopie van de gehele verklaring, van Dehorah Halstead, 156 bladzijde lang.

Mij zijn zeven-en-een-half tot acht bladzijden aanwijzingen ter hand gesteld betreffende de feiten van deze zaak. Daarbij inbegrepen is natuurlijk informatie over de respectievelijke standpunten die elke partij inneemt en wat zij zien als een passend vonnis.

In tegenstelling tot wat veel mensen denken heeft het hof werkelijk geen vertrouwelijke kennis over de feiten van deze zaak. Veel van wat ik over de zaak weet heb ik voor het eerst vernomen in de afgelopen weken toen ik die informatie ontving. En ik denk dat daarvoor een goede rede is. Ik denk dat wanneer het hof eerder vertrouwelijke informatie over de feiten zou hebben, dat dat de openheid van geest, waarvan ik denk dat een rechter die moet hebben in situaties als deze, heel gemakkelijk in de

een of andere richting zou kunnen schuiven. Dus is de informatie waarop ik vertrouw datgene wat ik van deze zaak weet, wat mij is aangereikt in de laatste anderhalve dag, en nogmaals op de overvloed aan informatie waarvan de advocaten mij hebben voorzien.

Ik denk dat een van de dingen die een zaak als deze met je doet is dat je, omdat de belangen zo groot zijn, teruggaat naar de grondslagen van wat vonnis vellen eigenlijk is. Zonder twijfel, is het vellen van een oordeel wellicht het moeilijkste en mogelijk het meest controversiële wat een rechter doet. We hoeven alleen de krant maar te lezen over vonnissen die door gerechtshoven worden geveld. In vele gevallen hebben mensen een zeer uitgesproken mening over deze vonnissen. En dus is het voor mij nuttig geweest, in die zin dat het mij terugvoert en werkelijk doet onderzoeken waar we mee bezig zijn bij het vellen van een oordeel en wat de wet van het vonnissen is.

Mogelijk is de meest fundamentele opsomming over wat oordelen inhoudt vervat in de grondwet van Oregon. Artikel 1, sectie 15, zegt dat de wetten voor het straffen van een misdaad gefundeerd moet zijn op de beginselen van verbetering en niet op vergelding. De sectie die daarop volgt, sectie 16, zegt onder andere dat wrede en ongebruikelijke straffen niet mogen worden toegepast, maar alle straffen moeten in verhouding staan tot de overtreding.

Er zijn zeer veel zaken geweest, in sommige gevallen ging het om de doodstraf, als ze onder deze respectievelijke secties werden gebracht, en de wet heeft deze secties vertaald, dat wil zeggen in de samenhang waarin we die hier gebruiken, en ik ga citeren uit een nogal typische zaak: De Staat contra Thornton, 244 Oregon 104, dat is het hooggerechtshof van Oregon, hebben we vaak gezegd dat waar geen onjuiste motieven kunnen worden verbonden aan de daden van het gerechtelijk onderzoek wij het vonnis niet zouden moeten verzachten, tenzij het zo onevenredig was ten opzichte van de overtreding dat het geweten van eerlijke mensen er aanstoot aan zouden nemen.

De toets is dus in feite tweeledig. Ten eerste of het hof al of niet onjuiste motieven hanteert en bezig is met vergeldend recht, en ten tweede, is het vonnis dat het hof uitspreekt evenredig aan het delict, of schokt

het het geweten van eerlijke mensen?

Ik denk dat er door het hof onder dit schema, dat basis schema, naar drie dingen moet worden gekeken en ik denk dat het dit is:

1. Ik denk dat het hof moet kijken naar de misdaad zelf.
2. Naar de beklagde als individu en naar de dingen die zij door dit vonnis teweegbrengt.
3. En ten derde denk ik dat onder de wat recentere wetgeving, vergeleken met deze andere dingen, van het hof gevraagd word iets te zeggen over de uitwerking die het heeft gehad op de slachtoffers in deze zaak. Ik ga niet veel tijd besteden aan de herhaling van de feiten. Iedereen heeft die gehoord. Het is voldoende te zeggen dat de gebeurtenissen die hier hebben plaatsgevonden, en u kunt daarvoor veel verschillende woorden gebruiken, absurd, tragisch, dergelijke woorden, die in uw gedachten komen, en ik veronderstel dat het aanvankelijk moeilijk was bij een poging deze zaak te analyseren, om te verwerken waarom deze hele serie gebeurtenissen heeft plaatsgevonden. De zaak is als bizar gekenschetst, maar wat ik zou willen vragen is: Is het werkelijk bizar?

Ik ben tot de conclusie gekomen dat, wat we hier hebben, en dat is algemeen bekend, als gevolg van bepaalde religieuze overtuigingen van de aangeklaagde, tezamen met welke invloed haar zoon Leo dan ook op haar mag hebben gehad, dat de familie Greene moest worden vernietigd. Dat is de werkelijke sturende gedachte achter de hele serie gebeurtenissen die heeft plaats gevonden. De vraag is HOE verantwoordelijk moeten mensen gehouden worden als ze handelen naar hetgeen ze oprecht geloven, maar deze overtuigingen volgens iedere redelijke standaard toch gevaarlijk en verkeerd zijn?

Ik zou willen beweren dat dit niet een werkelijk bizarre zaak is, maar eerder typisch is voor wat we zien bij veel zaken waarin laakbaar crimineel gedrag voorkomt. Ik weet niet hoeveel verslagen van vooronderzoeken ik heb gelezen. In deze zaak heb ik er één gelezen, en mogelijk heeft een rechter in 80 of 90 procent van de zaken een verslag van het vooronderzoek en daarin vinden we in het algemeen altijd een reden waarom dat soort gedrag plaatsvindt. Wat misschien dit geval van andere zaken onderscheidt, is het feit dat het geloofsovertuigingen zijn die het ge-

drag bepalen, in tegenstelling tot dingen als drugs, alcohol, geestesziekte of extreme emotionele storingen, die de wet erkent. Wij zien die dingen als zaken die het menselijk gedrag besturen. Wat we hier hebben is slechts een ander soort invloed die het gedrag bestuurt en dat is hetgeen deze zaak misschien zo verschillend maakt ... dat wat hier de drijfveer is, is niet hetgeen we gewend zijn, het zijn niet de conventionele dingen die het gedrag bepalen, in dit geval is het een geloofsovertuiging.

Terwijl de invloed van geloof ons in deze zaak kan helpen het misdadig gedrag te begrijpen, is het naar mijn mening echter weinig van nut bij het bepalen van verantwoordelijkheid. Als wij een systeem hadden waarbij mensen werd toegestaan te worden vrijgesteld van veroordeling, of dat hun gedrag werd vergoelijkt wegens hun oprecht geloof, dan zou een travestie als nazi Duitsland worden toegestaan. Dat is precies wat gebeurde. De mensen in nazi Duitsland geloofden dat het Joodse ras minderwaardig was en niet Arisch, en als gevolg daarvan stierven zes miljoen mensen. Sommige mensen geloofden dit oprecht. Dat is een extreem voorbeeld, maar het is werkelijk een goed voorbeeld voor wat we hier bespreken.

Verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid gelden voor een ieder van ons, ondanks het feit dat wij dingen kunnen geloven die het breken van de wet rechtvaardigen. Ik denk dat het citaat dat dit misschien het best van alles wat ik heb kunnen vinden in deze zaak samenvat, zich bevindt op de laatste pagina van de verklaring van Deborah Halstead, omdat ik denk dat het veel dingen precies aanwijst. Het verwijst misschien naar het gebrek aan spijt, ik denk gebrek aan waardering van wat in werkelijkheid de familie Greene is aangedaan. Ik ga een gedeelte aan u voorlezen.

Hier ondervraagt een openbare aanklager Deborah Halstead.

“Goed, en dan het derde en laatste punt waarover ik u wil vragen, is de enige reden waarom David Greene, Lynn Greene en Nathanael Greene werden beschoten omdat zij getotaliseerd waren?” Het antwoord van juffrouw Halstead was “Ja.”

Openbare aanklager: “En ze werden niet beschoten om te trachten te verbergen of op een andere manier te voorkomen dat bekend werd dat u en Sharon hun credit-cards gebruikten?” Antw: “Natuurlijk niet.” Toen

zei de openbare aanklager: “Dat is alles wat ik heb.” Toen wierp juffrouw Halstead ertussen: “Dat zou stom zijn.”

Een duidelijke gevolgtrekking uit die verklaring is dat er zeer weinig waardering bestaat voor de ernst van wat hier gebeurde. Dat het stom zou zijn geweest ... om te proberen die mensen te doden omdat ze dachten dat hun credit-cards werden gebruikt en het was niet stom om te proberen ze te doden vanwege hetgeen hier gebeurde. En ik denk dat deze verklaring de zaak samenvat, tenminste een groot aantal elementen van de zaak.

We keren ons nu tot de aangeklaagde zelf, ze wordt in november 37 jaar. Te lezen uit het rapport – ik heb nooit de gelegenheid gehad met haar te spreken – blijkt dat ze een zeer moeilijke jeugd gehad. Ze had geen eerder strafblad voor zover iemand heeft kunnen vaststellen. Ze werkte onregelmatig en werd door dr. Jantser gediagnosticeerd als zijnde een persoonlijkheid met een afhankelijkheidsstoornis.

Daarbij komt nog dat zij naar dit hof komt terwijl ze al is veroordeeld tot dertig jaar voor moord, die plaats vond in Yamhill district, en natuurlijk heeft dat op vele manieren grote invloed op wat dit hof daarbij nog meer beschikbaar heeft met betrekking tot wellicht alternatieven ter veroordeling.

Ik kan het eens zijn met Mr. Frasier dat in het rapport van Dr. Jantser geen sprake is van behandeling van de afhankelijkheidsstoornis, vooral omdat de behandeling moet plaatsvinden in de gevangenis.

Ook maakt het rapport er geen melding van of de beklagde ooit in de toekomst al of niet gevaarlijk zou kunnen zijn. Ik denk dat het hof, gezien het allereerste waarover ik heb gelezen, de beginselen van verbetering, zou moeten bepalen of deze persoonlijkheidsstoornis ernstig is of niet. Ik denk dat het belang van dit onderzoek is, dat als iemand zware misdaden begaat als het onderhavige, wegens een, tenminste deels, ernstige persoonlijkheidsstoornis, dan overtuigend kan worden bepleit dat zij minder ontvankelijk zijn voor verbetering of rehabilitatie.

In wezen is het zo, wat ik hier de laatste anderhalve dag heb gehoord, en wat ik in dit verslag gelezen heb, dat er fundamenteel twee conclusies mogelijk zijn. De mate waarin zij onder invloed stond van haar

zoon, of deze religieuze overtuigingen die ze te dien tijde aanhing. De eerste conclusie is dat die overtuigingen en haar zoon als zondebok worden gebruikt om haar laakbaar gedrag in deze serie gebeurtenissen te verklaren en te verkleinen. Of dat deze dingen in feite gebeurd zijn en dat er een soort rolverwisseling plaats vond in zoverre dat zij in plaats van haar kinderen onder controle te hebben, haar kinderen haar beheersten.

Ik heb dit gehele verslag gelezen, en ik denk dat het zeker aangevoerd kan worden dat het erg moeilijk te geloven is dat een jongen als Leo, die 8 of 9 jaar was, zelfs al is hij een heel pientere jongen, zoals hij is omschreven, zich ideeën kon vormen over een paar van de dingen waarover gesproken is in de verklaring van Deborah Halstead.

Daarbij komt dat er hier meer dan voldoende bewijs is voor het feit dat de beklaagde zich bewust was van de gedragsproblemen van haar zoon op school. Zij heeft zelfs stappen genomen om zich hiermee te bemoeien. Toch besloot ze voort te gaan en haar zoon haar te laten beheersen. Ik denk dus dat er goed bewijs bestaat dat tenminste voor een deel, het vermogen van deze 8 of 9 jarige om zijn moeders gedrag, en naar ik veronderstel dat van twee volwassenen in die mate te beheersen, werkelijk verdacht is.

Terwijl ik echter de beklaagde het voordeel van de twijfel geef dat deze rolverwisseling heeft plaatsgevonden ... denk ik toch dat elke redelijke norm u moet vertellen dat deze persoonlijkheidsstoornis, als dat het is wat hier aan de gebeurtenissen heeft bijgedragen, ... als ernstig zou moeten worden gekarakteriseerd, en we hier een totaal verlies van ouderlijke controle hebben, uitmondend in asociaal gedrag van de hoogste orde... En gegeven het feit dat zij tenminste voor de eerste komende dertig jaar zal worden opgesloten, en wetende wat ik weet over de mogelijkheid persoonlijke ondersteuning en andere soorten van noodzakelijke begeleiding te krijgen om een ernstige persoonlijkheidsstoornis als deze te behandelen, zeg ik dat ik er werkelijk bezorgd over ben of deze verdachte te behandelen is of niet, gezien de omgeving waarin ze zal zijn. En ik zou zeggen dat er een goede kans bestaat dat ze niet die uitgebreide behandeling zal krijgen die nodig is om dit probleem te boven te komen. Ik denk dat ik, gegeven de zaak, dan moet concluderen dat, als ze niet

behandelbaar is, dat dan de kansen op rehabilitatie heel klein zijn. Maar men moet natuurlijk bij elk vonnis dat het hof oplegt de waarschijnlijkheid van rehabilitatie bepalen, en hoe minder waarschijnlijk het is, des te meer rechtvaardiging bestaat er volgens mij voor opsluiting over een lange periode.

Het laatste punt dat ik denk dat het hof moet bezien, is het effect op deze slachtoffers. Ik denk dat ik niet hoeft te herhalen wat duidelijk een zeer emotioneel betoog was van meneer Greene en mevr. Sapienzae (de moeder van Lynn Greene) over hoe deze hele serie gebeurtenissen hen heeft beïnvloed. Binnen een kwestie van seconden en minuten, is het hele leven van de mensen in deze familie op zijn kop gezet, gedecimeerd en voorgoed veranderd. Het leven van Nathanaël is voorgoed veranderd. Meneer Greene zal niet in staat zijn de ervaringen te maken die hij had kunnen maken samen met zijn vrouw en zoon. Voor de rest van zijn leven zal hij de verantwoordelijkheid dragen om voor zijn zoon te zorgen. Op elk van de slachtoffers heeft dit een bijzonder zwaar effect gehad en ik denk dat dit moet worden meegenomen in de overweging van het vonnis van het hof.

Het vonnis dat het hof in deze zaak kan opleggen is veel meer naar eigen oordeel dan het vonnis dat rechter Blensley in McMinnville kon opleggen.

De voornaamste vrijheid die ik in deze zaak heb is, om al of niet het vonnis samenhangend te maken, en welk minimum, als er al een beperking is, het hof moet opleggen. Naar mijn mening worden vrijheid van oordelen en minimum straffen gereserveerd voor die personen wier gedrag en aanwezigheid het grootste gevaar voor de maatschappij opleveren.”

AANHANGSEL

Na een jaar van onderzoeken en studeren in de zaak van de zusters Halstead, is voor mij de dag gekomen om het manuscript naar de uitgevers te sturen. Maar voordat ik dit doe, wil ik aanstippen wat ik geloof dat voor mijn lezers het belangrijkste punt is geworden.

Velen zijn er nieuwsgierig naar hoe ik me zo precies alle ervaringen kan herinneren die vijftig jaar geleden in mijn leven hebben plaatsgevonden, toen ik aangesloten was bij de geestenaanbidders. Om eerlijk te zijn moet ik zeggen dat ik dat zonder hulp niet kan. Maar met blijdschap in mijn hart kan ik zeggen dat ik, als ik bad om Gods Heilige Geest om mij in staat te stellen mij bepaalde gebeurtenissen voor de geest te halen alsof ze gisteren gebeurd waren, dat ik dan goddelijke hulp ontving. Zelfs wanneer ik dat antwoord had gegeven, waren er toch nog een paar mensen die zeiden dat ze niet kunnen begrijpen waarom God zo iets voor mij doet. Als ik ze dan hielp om de dingen vanuit een ander gezichtspunt te bekijken door ze een simpele vraag te stellen, waren ze het met me eens dat het hebben van een juiste relatie met je God, uitzonderlijk nuttig kan zijn.

Laat me dat gezichtspunt ook aan u voorstellen, door u een vraag te stellen: “WAT DENKT U DAT VOOR GOD HET MOEILIKSTE IS, OM DETAILS IN MIJN HERINNERING TE BRENGEN NA VIJFTIG JAAR? OF DAT HIJ 50 DAGEN LANG INKT AANBRENGT IN MIJN COPIEËR APPARAAT? IETS LANGER DAN TWEE JAAR. Het apparaat is gemaakt om 1.200 kopieën te maken en dat gebeurde ook. Toen nam, als antwoord op een gebed in nood, de Geest van God de zaak over en produceerde de machine meer dan 3.000 kopieën, totdat ik per ongeluk het apparaat oververhit heb, waardoor kortsluiting en brand ontstond, waardoor de kopieermachine vernield werd. Maar ik heb het kopieerapparaat bewaard als een gedenkteken, juist zoals God in de Bijbel opriep, om anderen te herinneren aan Zijn liefde en genade en oneindige goedheid. God kan een lege inktpatroon bewaren zodat die kopieën maakt, of Hij kan vergeten herinneringen in gedachten brengen. Hij zal dát doen wat Hij voor ons noodzakelijk vindt, of het iets bijzonders of iets eenvoudigs en bescheiden is.

MISLEIDINGEN IN DE LAATSTE DAGEN

“Ik zei tegen God dat ik werkelijk alles voor Hem wilde doen. Maar ik had nooit gedacht dat Hij een engel zou sturen om mij op te dragen mensen te vernietigen. Het afvuren van die schoten was het moeilijkste wat ik gedaan had om Hem te behagen.”

-Sharon Lee Halstead

Sharon Lee was een toegewijde Zevendedags Adventist van de vierde generatie. Welke afschuwelijke gebeurtenissen brachten haar zover dat ze een moordenaar werd voor God? Roger Morneau onthult de tactiek die Satan gebruikte om leden van een Bijbelstudiegroep te verleiden tot ketterij, vandalisme, diefstal en moord.

Pas op voor Engelen is een huiveringwekkende demonstratie van de manier waarop Satan zelfs degenen die gewapend zijn met de waarheid kan misleiden.

Leiders in de kerk drongen er bij Roger Morneau op aan zijn verhaal te vertellen en zijn unieke inzicht over het bovennatuurlijke te gebruiken om Gods volk te helpen de satanische misleidingen te vermijden die hen juist nu dreigen te vernietigen.

Pas op voor Engelen is geschreven met de hoop dat het de ogen zal openen van Gods gebodenhoudend volk voor het te laat is.

